

СЮЗАН БЕТ ПФЕФЪР ЖИВОТА, КАКЪВТО ГО ПОЗНАВАХМЕ

Част 1 от „Последните оцелели“

Превод от английски: Диана Кутева, 2014

chitanka.info

На Марси Хенърс и Каръл Пиърпойнт

ПРОЛЕТ

1

7 МАЙ

Лиза е бременна.

Татко позвъни към единайсет часа, за да ни го съобщи. Само че мама вече бе тръгнала, за да заведе Джони на тренировка по бейзбол, а Мат, разбира се, още не се беше върнал от колежа, така че аз бях единствената, която узна голямата новина.

— Бебето ще се роди през декември — тържествено обяви баща ми, сякаш бе първият в човешката история, който има по-млада втора съпруга, която ще има бебе. — Не е ли страхотно! Ще имаш братче или сестриче. Естествено, още е прекалено рано, за да се каже какво ще бъде, но веднага щом го разберем, ще ти съобщим. Нямам нищо против още една дъщеря. Първата е толкова прекрасна. Дали ще ти хареса да бъдеш детегледачка?

Нямах представа.

— Кога разбрахте? — попитах го.

— Вчера следобед — уточни татко. — Веднага щях да ти позвъня, но... ами ние празнувахме. Разбираш ме, нали, скъпа? Малко време само за нас, двамата с Лиза, преди да го съобщим на света.

— Разбира се, тате — отвърнах. — Лиза каза ли на семейството си?

— Това бе първото, което стори тази сутрин — отговори ми той. — Родителите ѝ са във възторг. Това ще е първото им внуче. През юли ще дойдат за две седмици, преди теб и Джони.

— Ще позвъниш ли на Мат, за да му кажеш? — заинтересувах се. — Или искаш аз да му съобщя?

— О, не, аз ще му звънна — каза баща ми. — Той сега е много зает да учи за изпитите си, но ще се зарадва на прекъсването.

— Новината е страхотна, татко — додадох, защото знаех, че това се очакваше от мен. — Не забравяй да предадеш на Лиза колко се радвам за нея. И за теб също. За вас двамата.

— Сама ѝ го кажи — прекъсна ме баща ми. — Ето я и нея.

За секунда той заглуши телефона, за да прошепне нещо на Лиза, след което тя пое разговора.

— Миранда — заговори, — не е ли вълнуващо!

— Много — съгласих се. — Това е чудесна новина. Наистина се радвам за теб и татко.

— Знаеш ли за какво си мисля? — продължи мащехата ми. — Наистина още е твърде рано, пък и още не съм го обсъдила с баща ти, но би ли искала да бъдеш кръстница на бебето? Не си длъжна веднага да ми отговориш, но ще си помислиш, нали?

Тъкмо в това е проблемът между мен и Лиза. Миг, след като ме вбесяваше или само раздраваше, защото тя действително умееше да дразни хората, изведнъж правеше нещо мило. И тогава можех да разбера защо татко се е оженил за нея.

— Разбира се, че ще си помисля — отвърнах. — Помислете си и вие двамата.

— Няма какво повече да му мислим — отсече тя. — Да можеш да видиш сияещото лице на баща си. Не мисля, че би могъл да е пощастлив.

— Не бих могъл — обади се татко. Съдейки по смеха му, разбрах, че е грабнал слушалката от ръката на Лиза. — Миранда, моля те, кажи „да“. За нас ще означава много, ако си кръстница на бебето.

И така, съгласих се. Не бих могла да откажа.

После си побъбрихме още малко. Разказах му за последните ми тренировки по плуване и за това, как се справям в училище. Мама още не се бе върнала, когато най-после приключих с разговора, затова побързах да вляза в интернет, за да проверя какво ново около пързаянето с кьнки. Горещият спор във фен сайта на Брандън Ерлих бе посветен само на това, дали той има реални шансове да спечели олимпийското злато. Повечето не го вярваха, но доста от нас бяха на мнение, че наистина може да се прицели в медалите, а пък ледът е хлъзгав, така че никога нищо не се знае.

Мисля, че бих искала да подновя уроците по фигурно пързаяне. През последните две години кьнките много ми липсваха, пък и така ще мога да научавам новините около Брандън. Той вече не тренира при госпожа Дейли, но мога да се обзаложа, че още се чуват. Пък може и майката на Брандън да се появи на пързалката.

Щом мама се прибра, се наложи да ѝ кажа за Лиза. Тя отбеляза, че било добра новина и че знаела, че искали деца. Двамата с татко здравата се бяха потрудили, за да са „щастливо разведени“. Мат все повтаряше, че ако бяха положили и половината от тези усилия по време на брака си, още щяха да са женени. Обаче не ѝ споменах, че ще ставам кръстница (ако дотогава Лиза не размислеше, което бе напълно в неин стил). Малко ми е кофти, че никой не предложи Мат или Джони да са кръстници на бебето. Разбира се, мащехата ни и Мат много не се спогаждаха, а може би на тринайсет си твърде млад, за да бъдеш кръстник, така че и Джони нямаше много шансове.

Надявам се все пак, че Лиза може да размисли и да не ми се налага да се нагърбвам с това.

5 МАЙ

Не беше най-великият Ден на майката.

Преди време казах на мама, че аз ще приготвя обяда, и тя реши да покани госпожа Несбит. Не мога да кажа, че останах изненадана, но си помислих, че след като госпожа Несбит ще прави компания на нея, тогава аз бих могла да поканя Меган и майка ѝ. Само че, когато разбра, че ще бъдем аз, мама, госпожа Несбит, Меган и госпожа Уейн, Джони заяви, че за него жените в стаята стават прекалено много, та затова предпочитал за обяд да се изнесе при Тим.

Мама смяташе, че е добре Джони да прекарва повече време с Тим и семейството му, защото там имаше три момчета, пък и бащата на Тим все се навърташе около тях. Затова и сега обяви, че щом Джони иска да е със семейството на Тим, тя няма нищо против.

Звъннах на Меган и ѝ поръчах да си вземе записките по история, за да учим заедно за теста. Тя се съгласи.

Именно заради това съм ѝ толкова бясна. Съвсем друго би било, ако не се беше съгласила. Но тя прие, така че аз приготвих руло „Стефани“ за петима и салатата. И тъкмо се бях заела да подреждам чиниите и приборите, когато Меган се обади, за да ме уведоми, че решила да остане в църквата, защото имала работа с тамошната младежка група. Нещо се объркала с датите за сбирките им. А пък майка ѝ нямало да се чувства удобно да ни гостува без нея, така че оставахме с две по-малко за неделния обяд, но тя се надявала да нямам нищо против.

Да, ама имам много против. Против съм, защото очаквах с нетърпение всички да обядваме заедно, а после да уча с Меган. Освен това смятах, че мама ще може да си поговори с госпожа Несбит и госпожа Уейн за бебето на Лиза. Мама не е първа приятелка с госпожа Уейн, но тя е забавна и щеше да я накара да се смее.

Меган прекарва твърде много време в църквата. Всяка неделя посещава църковната служба, а освен това поне два пъти седмично се занимава с младежката група, че и повече понякога. Въпреки всичките й приказки за това, как е открила Бог, аз си мисля, че всичко, което е намерила в църквата, е свещеникът — преподобният пастор Маршал. Говори за него, сякаш е филмова звезда. Веднъж дори й го заявих в лицето, а пък тя ми го върна, твърдейки, че точно така говоря и аз за Брандън, все едно че е едно и също, а то изобщо не е. Повечето хора смятат, че в момента Брандън е най-добрият фигурист в САЩ, а освен това не бърборя за него през цялото време и не се държа така, сякаш той е моето спасение.

Обядът мина добре, с изключение на това, че прегорих малко рулото и го сервирах леко пресъхнало. Но госпожа Несбит никак не се притесни, защото използваше щедро бутилката с кетчупа. Скоро след като се нахраних, оставих насаме мама и госпожа Несбит. Предполагам, че веднага са започнали да приказват за Лиза и бебето.

Иска ми се вече да е лято. Нямам търпение да изкарам шофьорска книжка.

Иска ми се още да съм приключила със зубренето за теста по история. АДСКИ ДОСАДНА РАБОТА!

Но по-добре ще е да започвам. Защото — според железните правила на мама — имам ли слаби бележки, няма шофьорска книжка.

11 МАЙ

На теста по история изкарах деветдесет и две точки. Можех да се справя и по-добре.

Мама заведе Хортън на ветеринар. Казал, че е добре. Все пак малко се притеснявам за него, защото вече е на десет години. Колко ли живеят котките?

Сами ми каза, че ще отиде на годишния бал с Боб Патерсън. Зная, че не бива да ревнувам, но не е така, само че не защото харесвам Боб (всъщност го смятам за влечуго), а защото никой не ме е поканил.

Понякога си мисля, че никой никога няма да се сети за мен. И ще трябва да прекарам остатъка от живота си в седене пред компютъра си, да пращам постинги за Брандън Ерлих и бъдещето му във фигурното пързаяне.

Казах на Меган за Сами и за това, как тя винаги има купища гаджета, а тя ми отвърна: „Е, причината е, че винаги се намира място за още някой мъж в сърцето на Саманта“. След като се съвзех от шока, избухнах в смях. Но сетне приятелката ми съсипа всичко, превръщайки се в новата морална Меган, като се впусна в лекция за това, какъв грях е да правиш секс преди брака, и че трябвало да си имаш гадже само ако си готова да се обвържеш с него за цял живот.

Аз съм на шестнайсет. Нека първо си взема шофьорската книжка. Пък после ще мисля за доживотни обвързвания.

12 МАЙ

Снощи си легнах в лошо настроение, а днес всичко върви още по-зле.

На обяд Меган заяви на Сами, че ще отиде в ада, ако скоро не се разкае, а пък Сами адски се разбесня (не че я упреквам) и се разкрещя, че била достатъчно вярваща и нямало нужда Меган да я поучава за божиите желания. Освен това знаела, че Господ искал тя да е щастлива и ако не трябвало хората да правят секс, щял да ни сътвори като някакви подобия на безполовите амеби.

Мисля, че беше адски забавно, но Меган не беше на това мнение и двете наистина сериозно се сдърпаха.

Не мога да си спомня кога за последен път трите сме обядвали и сме се забавлявали заедно. Когато Беки още беше здрава, ние четирите правехме всичко заедно, а след като се разболя, още повече се сблизихме. Меган, Сами или аз ежедневно я посещавахме в дома ѝ или в болницата и после си споделяхме по телефона или чрез имейли какво ново има около нея. Не мисля, че бих могла да понеса погребението ѝ, ако до мен не бяха другите две момичета. Но оттогава всичко се промени. Сами започна да излиза с всякакви момчета, а Меган се прехласна по църквата. Много се промениха през последната година. Май само аз си останах същата.

Ето че сега ще започна първата си година в гимназията и се очаква това да бъдат най-хубавите ми години, а на мен ми е адски

кофти.

Но истинската причина за скапаното ми настроение е голямото спречкване с мама.

Всичко започна след вечерята. Джони се прибра в стаята си, за да си довърши домашните. С мама зареждахме миялната, когато тя ми заяви, че утре вечер щяла да излезе с доктор Елиот на вечеря.

За миг ме прободде ревност заради решението ѝ да излиза на срещи, ала скоро ми мина. Харесвах доктор Елиот, а и майка ми отдавна не се е срещала с никого. Освен това винаги е добре да се иска нещо от нея, когато е в добро настроение.

— Мамо, мога ли да се запиша за уроци по фигурно пързаяне?

— Само за лятото ли? — попита ме тя.

— Е, и за следващата година — смънках. — Ако се усещам готова да продължа.

— Нали след като глезенът ти зарасна, каза, че повече не искаш да се пързаяш — припомни ми мама.

— Лекарят каза, че три месеца не бива да скачам — уточних. — А след това нямаше смисъл да се пробвам в състезанията. Затова спрях. Но сега ми се иска да се пързаям само за удоволствие. Мислех, че ти харесва да се занимавам с някакъв спорт.

— Харесва ми — призна тя, но начинът, по който затръшна вратичката на миялната машина, ми подсказа, че идеята не ѝ допада чак толкова, колкото ми се искаше. — Само че нали ходиш на уроци по плуване, а за есента си запланувала да играеш и волейбол? Не можеш да се занимаваш едновременно с три спорта. Дори само два ще ти дойдат много, ако искаш да изкараш добри оценки.

— Затова вместо с волейбол, ще се занимавам с фигурно пързаяне — осведомих я. — Мамо, зная си възможностите, но обичам да се пързаям. Не разбирам защо си против.

— Ако вярвах, че причината е само защото харесваш фигурното пързаяне, тогава можеше да го обсъдим — отговори ми тя. — Но уроците по фигурно пързаяне са много скъпи и мисля, че искаш да ходиш на тях, за да научаваш последните клюки за Брандън Ерлих от таблото за съобщенията.

— Мамо, Брандън вече въобще не се пързая тук! — извиках. — Сега тренира в Калифорния.

— Но родителите му още живеят тук — припомни ми тя. — А и ти искаш да тренираш при госпожа Дейли.

— Дори не зная дали ще ме вземе — възразих. — Всичко е само заради парите, нали? Имаме средства да изпратим това лято Джони на лагер да тренира бейзбол, но нямаме достатъчно, за да ходя на уроци по фигурно пързаяне?

Майка ми смени петнайсет нюанса на червеното, а сетне се разрази истинска буря. Развика ми се за парите и отговорностите, а аз ѝ крещях, че предпочита братята ми вместо мен и не ме обича така, както Мат и Джони (знаех, че не е вярно, но тя не биваше да твърди, че не разбирам нищо от пари и отговорности). Толкова шум вдигнахме, че Джони изскочи от стаята си, за да провери какво става.

След около час мама влезе при мен и се извинихме една на друга. Тя каза, че ще помисли за уроците по фигурно пързаяне. Смятала, че волейболът щял да ми бъде по-полезен за кандидатстване в колежа, защото ако съм била достатъчно добра, можело да ме приемат в техния волейболен отбор.

Не добави, че никога няма да бъда достатъчно добра за колежанския отбор по плуване, което действително беше много мило от нейна страна. Както се развиват нещата, никога и за нищо няма да съм достатъчно добра.

Напоследък дори не харесвам двете си най-добри приятелки.

На всичко отгоре утре имам тест по математика, а не мога да твърдя, че съм добре подготвена.

Иска ми се вече да съм в колежа. Не виждам как ще се справя през следващите две седмици, да не говорим за още две години в гимназията.

13 МАЙ

Петък, тринайсети. Е, нещата не се оказаха чак толкова зле.

Тестът по математика не беше толкова труден, колкото си мислех.

Мама каза, че ако искам, през юли мога да започна с уроците по фигурно пързаяне.

Така или иначе, през август ще бъда с татко, а после, ако искам да продължа с уроците, пак ще разговаряме.

Меган обядва с приятелите си от църквата (нито един от тях не харесвам), а Сами — с гаджето си от тази седмица, така че аз се храних с част от отбора по плуване, което се оказа много по-забавно, отколкото да слушам как Меган и Сами се карат за Господ. Дан, който през следващата година ще бъде капитан на отбора, ми каза, че наистина имам добър стил в кроула и че ако поработя върху това, през следващия сезон можело да ме включат в плувната щафета.

Харесвам и Питър (доктор Елиот каза на мен и Джони да го наричаме така). Някои от мъжете, с които мама излизаше, се опитваха прекалено усилено да ни се харесат, докато Питър се държи съвсем непринудено. Но не и с мама. Когато говори с нея, пелтечи, препъва се и остава само да падне на земята. Но умее да се присмива над себе си и ни успокоява, че когато оперира някой от пациентите си, съвсем не е толкова непохватен.

Той попита дали някой от нас е чул нещо за астероида и Луната. Мама си спомняше нещо смътно; беше голяма новина, когато астрономите я обявиха за пръв път. Някакъв астероид щял да се удари в Луната, а Питър, докато карал колата, чул по радиото, че през следващата седмица явлението можело да се наблюдава през нощта. Попитах мама дали не можем да изровим отнякъде телескопа на Мат и тя каза, че би трябвало да го попитаме, но била сигурна, че той няма да има нищо против.

След като майка ми излезе, двамата с Джони дори не се скарахме заради компютъра. По телевизията от осем до девет часа даваха нещо, което исках да гледам, а пък той искаше да види предаването от девет до десет, така че всичко се уреди много добре. Във фен сайта продължава разгорещеният спор дали на Брандън ще му бъдат необходими само един, или два четворни аксела, за да спечели златен олимпийски медал.

Ще бъде жестоко, ако Брандън вземе златото. Обзалагам се, че ще има парад и всичко останало.

Вече стана единайсет, а мама още не се е прибрала. Предполагам, че с Питър се любуват на луната.

15 МАЙ

През целия уикенд се занимавах само с реферата си по английски.

Тази сутрин татко се обади.

Мат каза, че може да използваме телескопа. След две седмици щял да се прибере у дома. Закле ми се, че ще ме научи да шофирам.

Джони бе обявен за най-добър играч в прогимназията за тази седмица.

16 МАЙ

Внезапно всичко, свързано с Луната, се превърна в най-важната тема. Или пък и на учителите, като на всички нас, им бе писнало от уроците.

Бих могла да го разбера, ако имах час по астрономия. Но в час по френски? Мадам О'Брайън ни застави през целия час да говорим единствено за *la lune*. Накара ни да напишем съчинение и да ѝ го представим в петък, понеже в сряда вечерта всички сме щели да излезем навън и да наблюдаваме как астероидът ще се блъсне в Луната.

Сами заяви, че винаги валяло, когато наставала суматоха за слънчево затъмнение или метеоритен дъжд.

Но не само мадам О'Брайън се вълнуваше от астероида. В часа по английски темата на урока беше за произхода на „лунното полукълбо“. Еди изтърси някаква шега за задните полукълба, но господин Клифърд беше толкова разпален да изяснява етимологията на думите, че дори не се ядоса. Вместо това говори за жаргонните изрази и метафорите, които са свързани с астрономията. Даде ни и домашно — поредният реферат. Трябвало да пишем на някаква тема, която да е свързана с Луната. Разбира се, и този път срокът за предаване беше петък.

Предполагам, че госпожа Хемиш е напълно уверена, че тази работа с Луната е преди всичко историческа, защото точно за това говорихме в часа по предмета. Колко хора в историята на човечеството са наблюдавали Луната, кометите и лунните затъмнения. Всъщност това ми беше по-интересно. Когато съм се заглеждала в нея, никога реално не съм се замисляла, че това е същата Луна, която са виждали Шекспир, Мария-Антоанета, Джордж Вашингтон и Клеопатра. Да не споменаваме за онези милиарди човешки същества, за които нищо не зная. Представителите на хомо сапиенс, че и неандерталците са се

взирали в същата Луна, която сега виждам и аз. Тя е светила и в тяхното небе.

Разбира се, госпожа Хемиш не се задоволи само с това, да ни вдъхнови да се замислим за Луната и историята. И тя ни даде реферат за домашна работа. Може да напишем есе за астрономията в миналото и как е повлияла на някого през вековете (като например дали появяването на кометата е всявало само страх, или ги е превърнало в пророци) или съчинение за това, което ще се случи в сряда вечер.

И всичко това за петък.

Не ги разбирам учителите. Човек може да си помисли, че са се наговорили и поне на един от тях би могло да му хрумне колко е несправедливо да ни затрупват с реферати за петък. Не бих възразявала, ако можех да дублирам поне две от домашните, като си напиша есето по история и после си го превода на френски (бих могла да го свърша, ако бях добра по френски, което обаче не е вярно). Но не виждах как ще успея да напиша два реферата вместо един, затова бях принудена да напиша три отделни (при което единият на френски) и да предам всички в петък.

Наистина започна да ми писва от Луната.

Тази история се очакваше да се случи около девет и половина в сряда вечерта. Мама също се заинтересува дотолкова, че цяла вечер гледахме новините по телевизията. Съобщиха, че досега често се е случвало астероиди да удрят Луната и затова тя била осеяна с кратери, само че този щял да бъде най-големият, който се е блъскал в небесното светило, и че при ясно време можело да се наблюдава ударът дори с невъоръжено око, но по-добре било с бинокъл. Представиха го доста драматично, но аз все още не вярвам, че това си заслужава да ти тръснат три реферата наведнъж. И то за петък.

Мама изгледа и местните новини, което почти никога не прави, защото все повтаря, че били твърде потискащи. Те също предсказаха ясно време за сряда вечерта. Небето щяло да бъде чисто, а температурата — малко под шестнайсет градуса по Целзий. Споменаха също, че в Ню Йорк хората организирали партита в Сентръл Парк или по покривите на жилищните сгради. Попитах майка ми дали може и ние да си спретнем купон, но тя ме отряза. Все пак улицата навярно ще се изпълни с хора, които ще гледат небесното зрелище, и все едно че ще си организираме празник на квартала.

Не зная колко интересно ще бъде, но в сравнение с всичко друго в живота ми, поне ще е нещо по-различно.

17 МАЙ

На теста по математика получих 82 точки. Поне на четири въпроса можех да отговоря вярно, но съм допуснала няколко грешки.

Със сигурност зная, че майката на Сами от години не е проверявала резултатите от тестовете на дъщеря си, а майката на Меган повече се тревожи с кого излиза дъщеря ѝ, но не мисля, че се трогва особено от оценките ѝ. На мен обаче ми се беше паднала майка, която работеше у дома и разполагаше с много време, за да ми виси над главата и да настоява да знае как се справям с тестовете.

Този път обаче не стигнахме до яко спречкване (в края на краищата не се бях провалила), но тя не пропусна възможността да ми изнесе поредната си лекция от типа „Не бива да си толкова безгрижна“ — от онези, които съм принудена да изслушвам поне веднъж седмично, а понякога дори и по-често, ако я налегне кофти настроение.

Мама заяви, че след като съм склонна да проявявам безхаберие, може би няма да е зле още отсега да се заловя с лунните реферати, особено след като те явно не са пряко свързани с това, което ще се случи утре.

Предложи ми да пиша за кацането на астронавтите на Луната през 1969 г., затова проверих в Гугъл и открих, че доста хора въобще не се вълнуват от това, че космонавти са се разхождали по нея. Всички бяха гледали сериите на „Стар Трек“ (оригиналната версия, онази със старомодните специални ефекти) и бяха свикнали с това, как капитан Кърк и командир Спок кръстосват Вселената, така че обикновените хора никак не се трогваха от разходките по лунната повърхност.

Стори ми се шантаво. Космонавти са стъпили на Луната за пръв път в човешката история, но хората предпочитат за хиляден път да гледат как доктор Маккой казва: „Той е мъртъв, Джим“.

Не бях съвсем сигурна дали да напиша това в реферата, така че поговорих с мама на тема: как фантастиката може да въздейства повече от реалността и как през 1969 година е преобладавало циничното отношение към властта заради войната във Виетнам, и настроенията през шейсетте въобще, така че доста хора не са повярвали, че астронавтите наистина са посетили Луната, а са го сметнали за измама.

Мисля да посветя реферата си по френски на предстоящото да се случи утре вечер, защото не знам достатъчно добре езика за теми като измамите и циничното отношение. В домашното по английски ще се съсредоточа върху това, колко цинично са били настроени хората през шейсетте относно всичко, което им е казвало тогава правителството.

Споделих с мама, че Сами ми спомена, че утре вечер със сигурност щяло да вали, понеже падали дъждове винаги когато се очаквало да се случи нещо важно на небето, а тя се засмя и ми заяви, че никога не е виждала по-песимистично настроено петнайсетгодишно момиче.

Аз ще бъда с татко, когато Сами ще навърши шестнайсет. Имам чувството, че ако организира купон за рождения си ден, ще покани само момчета, тъй че вероятно няма значение дали ще отсъствам.

Към десет вечерта се случи нещо странно. Пиших си реферата, а мама спореше с Джони за лягането му, когато телефонът иззвъня. Никой не ни се обаждаше толкова късно и затова всички се стреснахме. Първа се добрах до апарата. Беше Мат.

— Добре ли си? — попитах го.

Мат никога не се обаждаше в толкова късен час, особено през вечерите от уикенда.

— Добре съм — увери ме той. — Просто исках да ви чуя.

Уведомих мама кой се обажда. Джони вдигна телефона от кухнята, а мама — от спалнята си. Разказахме му какво става тук (не пропуснах да му се оплача, че ни тръснаха три реферата все за Луната), а той ни осведоми за новостите при него в колежа. После с мама си поговориха за всичко, свързано с прибирането му у дома.

Беше си съвсем нормален разговор, но нещо май не беше наред. Джони пръв затвори, след него и мама, а аз убедих Мат да поговорим още минута.

— Сигурен ли си, че всичко е наред? — запитах го.

Той замълча за секунда.

— Имам странно предчувствие — рече ми накрая. — Предполагам, че е заради тази работа с Луната.

Мат винаги ми обясняваше разни неща. Мама си гледаше писането и се занимаваше с Джони. Татко беше на работа (докато живееше с нас), така че когато имах въпроси, винаги се обръщах към

Мат. Не че е медиум, а може би просто защото беше с три години по-голям от мен, разполагаше с готов отговор за всеки мой въпрос.

— Нали не мислиш, че нещо ще се обърка? — поинтересувах се. — Няма вероятност този метеор да се стовари върху нас. Само ще се блъсне в Луната.

— Зная — съгласи се той. — Но утре вечер положението може донякъде да се усложни. Може да се задръстят телефонните линии, защото всички ще си звънят един на друг. Хората понякога изпадат в паника без основателна причина.

— Наистина ли смяташ, че ще се паникьосат? — попитах. — Цялата тази история май само послужи като извинение за учителите да ни натоварят с повече домашни.

Мат се засмя.

— На учителите не им е необходимо оправдание за това — рече. — Както и да е, надявах се, че тази вечер ще си у дома и ще може да си побъбрим.

— Липсваш ми — казах му. — Радвам се, че ще си дойдеш.

— Аз също — призна той. За миг замълча. — Още ли си водиш дневник?

— Да.

— Добре. Да не пропуснеш утре да запишеш впечатленията си. Вероятно ще се забавляваш, като прочетеш за всичките подробности след двайсет години.

— Явно искаш да запиша всичките ти мъдрости — пошегувах се. — За многобройните ти бъдещи биографи — додадох.

— Е, и това също — съгласи се той. — Ще се видим след няколко дни.

Като затворих, не можах да реша дали се чувствам по-добре, или по-зле след обаждането му. Ако Мат се тревожи за нещо, тревожа се и аз.

Но може би брат ми се притесняваше само за своите реферати и изпити.

Понякога — когато се подготвя да пише нова творба — мама признава, че не знае как да я започне, че финалът на книгата ѝ е толкова ясен, че вече началото не ѝ се струвало важно. Сега и аз се чувствам така, само че не зная какъв ще е краят, нито дори какъв край ще има това, което ни очаква тази вечер. В продължение на часове се опитвахме да се свържем с татко по стационарния и по мобилния му телефон, но вместо отговор получавахме само ускорения сигнал за заето, което означаваше, че линиите бяха претоварени. Не зная колко дълго ще продължи да му звъни майка ми и дали въобще ще успеем да разговаряме с него, преди да заспя. Ако въобще заспя тази нощ.

Днешната сутрин приличаше на всички сутрини отпреди милион години. Помня, че видях луната в небето още на разсъмване. Виждаше се само половината от лунния сърп, но затова пък съвсем ясно. Загледах се в нея и се замислих как довечера метеорът ще я удари и колко интересно ще бъде всичко.

Но докато пътувахме с автобуса до училището, не говорехме за вълнуващи неща. Сами се оплакваше от роклята си за бала — не била без презрамки, нито била прекалено къса, така че нямало да може да я носи, когато отива в някой клуб.

Меган се появи в автобуса с няколко от своите приятели от църквата и седнаха заедно. Може би са си говорили за астероида, но си мисля, че просто са се молили. Понякога го правят в автобуса или четат пасажии от Библията.

Иначе целият ден в училището премина нормално.

Помня още, че ми беше доста скучно в часа по френски.

След заниманията останах за тренировката по плуване, а след като свърши, майка ми дойде да ме вземе. Каза, че поканила госпожа Несбит да гледа метеора заедно с нас, но тя заявила, че в дома си ще се чувства по-удобно. Оказа се, че за посрещането на великото събитие

щяхме да сме Джони, мама и аз. Точно така го нарече мама: „великото събитие“.

Заръча ми още да побързам и по-рано да приключа с писането на рефератите, за да можем да си устроим парти след вечеря. Така и направих. Написах два от лунните реферати, както и домашното по математика, след това вечеряхме и докъм осем и половина гледахме новините на Си Ен Ен.

Новините бяха само за Луната. Бяха събрали многобройна група от астрономи. Личеше си колко превъзбудени бяха всички.

— Може би, след като престана да играя като втори нападател за янките, ще стана астроном — обяви Джони.

Точно това ми хрумна и на мен (е, без това да съм втори нападател за янките). Личеше си, че астрономите си обичат професията. Виждаше се колко бяха развълнувани заради очаквания пряк сблъсък между астероида и Луната. Показваха карти, компютърни изображения и графики, но общо взето, имаха вид на пораснали деца на Коледа.

Мама извади телескопа на Мат, освен това измъкна два доста добри бинокъла, забутани някъде в къщата от миналото лято. Дори намери време в чест на великото събитие да опече шоколадови бисквити, затова си взехме един поднос и салфетки. Решихме да наблюдаваме сблъсъка от улицата, защото според нас отпред се виждаше по-добре. С майка ми изнесохме шезлонгите, които използвахме на моравата, но Джони предпочете да остане при телескопа. Не знаехме колко дълго ще трае зрелището или дали след това ще има да се гледа нещо по-вълнуващо.

Тази вечер сякаш всичко живо беше наизлязло на улицата. Част от съседите ни се настаниха на верандите си като за късно вечерно барбекю, но повечето се бяха разположили пред фасадите на домовете си, като нас. Не видях само господин Хопкинс, но съдейки по светлината във всекидневната му, бях сигурна, че гледа телевизия.

Приличаше на голям квартален купон. По нашата улица къщите са разположени на толкова голямо разстояние една от друга, че не чувахме нищо конкретно, освен общата оживена глъч.

Но щом наближи девет и половина, настана тишина. Буквално се усещаше как всички източиха шии, за да се взират напрегнато в небето. Джони беше зад телескопа и пръв извика, че астероидът се

приближава. Видял го на нощното небе, а после и ние го забелязахме като най-голямата падаща звезда, която можеш да си представиш. Беше много по-малък от Луната, но по-голям от всичко друго, което съм виждала на небето. Сякаш целият пламтеше и като го видяхме, всички нададохме радостни викове.

За миг се замислих за всички хора в миналото, които са виждали Халеевата комета и не са знаели какво представлява. Знаели са само, че е там горе, всяваща страх и благоговение. Само за част от секундата се превърнах в шестнайсетгодишна девойка от Средновековието, загледана в небето и омаяна от загадките му. Или в момиче от племето на ацтеките или пък на апачите. За един кратък миг се почувствах като всяко шестнайсетгодишно момиче от миналото, без да подозирам какво вещаят небесата за моето бъдеще.

И тогава последва ударът. Макар да бяхме наясно какво ще се случи, все пак се шокирахме, когато астероидът наистина се блъсна в Луната. В нашата луна. Мисля, че в тази секунда всички осъзнахме, че това е *нашата* луна и че ако тя е нападната, и ние сме нападнати.

Или може би никой не се замисляше за това. Чух как се развикаха много от хората, струпани на улицата, но после всички замряхме, а една жена през няколко къщи изпищя, след което изкрещя и някакъв мъж.

— О, боже мой!

И хората се развикаха:

— Какво? Какво?

Сякаш някой от нас бе наясно с отговора.

Зная, че всичките онези астрономи, които само преди час наблюдавах по Си Ен Ен, са способни да обяснят какво е станало и как, и защо, и че ще го обясняват най-подробно по новините тази вечер и утре, дори може би още преди да е приключила цялата тази грандиозна история. Зная също, че аз не мога да го обясня, защото не разбирам какво се случи и със сигурност не зная защо.

Но Луната вече не беше лунен сърп. Сега беше килната настрани, с размер на три четвърти от пълния си обем и ставаше по-голяма и по-голяма, все едно се издигаше над хоризонта, само дето не се издигаше. Беше сплескана наред небето, прекалено едра, прекалено видима. Можеше да се различат подробности от кратерите

й, дори и без бинокъл, а преди можех да ги виждам само през телескопа на Мат.

Не че се беше откъснало голямо парче от нея, за да отлети в Космоса. Нито чухме някакъв шум от сблъсъка. Астероидът дори не я улучи в средата. Беше по-скоро като при игра на топчета, когато едно стъклено топче удари друго от страни и го изтласка диагонално.

Все още си беше нашата луна и още висеше като огромна мъртва скала в небето, но вече не изглеждаше така приятна. По-скоро беше ужасяваща и човек можеше осезаемо да долови паниката, надигаща се около нас. Няколко души се затичаха към колите си и се разбързаха нанякъде. Други започнаха да се молят или да хленчат. Едно семейство запя химна „Знаме, обсипано със звезди“^[1].

— Ще се обадя на Мат — заяви майка ми, сякаш беше най-естественото нещо на земята. — Хайде, деца! Ще видим какво ще ни кажат по Си Ен Ен за това.

— Мамо, нима е дошъл краят на света? — попита Джони, като грабна подноса с бисквитите и напъха една от тях в устата си.

— Не, не е настъпил — отвърна му тя, сгъна шезлонга си и го понесе към предната част на къщата. — И да, утре пак ще трябва да отидеш на училище.

Засмяхме се. Но и аз се бях замислила за същото.

Джони отмести подноса с бисквитите, а аз включих телевизора. Само че нямаше излъчване на Си Ен Ен.

— Може би съм сбъркала — рече мама. — Може би наистина е настъпил краят на света.

— Да опитам ли с „Фокс Нюз“? — попитах.

Майка ми потръпна.

— Не сме чак толкова отчаяни — отвърна ми тя. — Виж някоя от кабелните мрежи. Те разполагат със свои екипи от астрономи.

Повечето от кабеларките също не излъчваха, но нашият местен телевизионен канал като че ли препредаваше сигнала на Ен Би Си от Филадельфия. Дори и това бе странно, защото тук приемахме предаването на Ен Би Си от Ню Йорк.

Мама се опита да набере Мат по мобилния телефон, но без успех. Новинарите от Филадельфия явно не знаеха много повече от самите нас, макар че вече започнаха да съобщават за грабежи и всеобща паника по улиците.

— Излез да провериш какво става навън — заръча майка ми.

Върнах се на улицата. Видях светлината от телевизора на госпожа Несбит. Някой още се молеше в задния си двор, но поне пищенето беше престанало.

Насилих се да погледна към Луната. Мисля, че се страхувах да открия, че е станала още по-голяма и се движи бавно към Земята, за да ни смаже и унищожи. Но май не беше увеличила размерите си. Още си висеше на небето, наклонена по един смешен начин и все пак прекалено едра за нощното небе. И още се виждаха три четвърти от нея.

— Мобилният ми телефон не работи! — изкрещя някаква жена през няколко къщи надолу.

Прозвуча така, както ние се почувствахме, когато видяхме, че Си Ен Ен не излъчва. Сякаш бе настъпил краят на цивилизацията.

— Провери мобилния си телефон — поръчах на майка ми, като се прибрах вътре.

Тя го направи. И нейният не работеше.

— Предполагам, че в тази част на страната мобилните телефони са изключени — каза мама.

— Сигурна съм, че телефонът на Мат е наред — заявих. — Дали да не проверя имейлите? Може да ни е изпратил съобщение от лаптопа си.

Включих се в интернет или по-точно се опитах, защото нашата връзка с мрежата се оказа безжизнена.

— Той е добре — увери ме майка ми, когато ѝ съобщих за липсата на интернет. — Няма причина да се боим за него. Луната е точно там, където ѝ е мястото. А Мат ще ни позвъни, когато има възможност.

Това се оказа единственото вярно от всичко, което тя ни наговори през тази вечер. Защото само след десетина минути телефонът звънна. Беше Мат.

— Не мога да говоря дълго — започна той. — Обаждам се от уличен автомат. Отвън ме чака голяма опашка от хора. Искам само да проверя как сте и да ви кажа, че съм добре.

— Къде си? — попита мама.

— В града — отвърна брат ми. — Като разбрахме, че мобилните ни телефони не работят, някои от нас подкараха към града, за да се

обадят от там. Ще ти звънна утре, когато няма да е такава лудница.

— Бъди внимателен! — напомни му мама.

Маг обеща да се вслуша в съвета ѝ.

Мисля, че някъде тогава Джони попита дали можем да се обадим на татко и майка ни направи опити да се свърже с него. Но през цялото време телефонните линии бяха претоварени. Помолих я да позвъни на баба в Лас Вегас, но и с нея не успяхме да говорим.

Седнахме пред телевизора, за да проверим какво се е случило с останалия свят. Най-смешното бе, че двете скочихме едновременно, за да си вземем шоколадови бисквити от кухнята. Все пак успях да я изпреваря и ѝ донесох подноса. Мама изяде една, после постоя за малко неподвижна, след което стана и отново се опита да се свърже с татко и баба. Джони, който беше шампион по унищожаване на всякакви сладки, продължаваше да тъпче бисквити в устата си. Ако в къщата имаше шоколадови бонбони, и аз бих изяла цяла кутия.

Телевизионното предаване ту се възстановяваше, ту пак изчезваше, но сигналът по кабелната мрежа така и не се изясни. Накрая на брат ми му хрумна да донесе радиото и го включихме. Не можахме да уловим нито една от радиостанциите в Ню Йорк, но тази от Филадельфия я чувахме съвсем добре.

Отначало ни се стори, че и те не знаеха много повече от нас. Луната била ударена точно както се очакваше. Само че нещо в изчисленията се объркало.

Но преди някой астроном да се появи и да ни обясни какво става, прочетоха един бюлетин. Първо го чухме по радиото, а после телевизионният сигнал се подобри, така че изключихме радиото.

Този, който четеше новините, сигурно ги слушаше през миниатюрната слушалка в ухото си, защото изведнъж пребледня, преди да попита:

— Сигурни ли сте? Потвърдено ли е?

Замлъкна за кратко, колкото да изслуша отговора отсреща, след което се обърна с лице към камерата.

Мама сграбчи ръцете ни, моята и на Джони.

— Всичко ще бъде наред — отрони тя. — Каквото и да стане, ще го преживеем.

Говорителят се изкашля, но по-скоро май му потрябваха няколко секунди, за да се настрои за това, което трябваше да съобщи.

— Получихме сведения за масови цунамита — заговори той. — Огромни приливни вълни. Както повечето от вас знаят, Луната контролира приливите. А след като Луната, хм... след това, което се случи с нея тази вечер в девет и трийсет и седем минути — ние още не знаем какво точно се е случило, но каквото и да е — тя е повлияла на приливите. Да, да, точно това ми съобщиха. Приливните вълни, изглежда, са нараснали много над обичайните си предели. Съобщенията са пристигнали от хора в самолети, които през цялото това време са били във въздуха. Съобщава се за огромни потоци по цялото Източно крайбрежие. Получиха се някои потвърждения за това, но репортажите все още са предварителни. Понякога се случва да чуем най-лошото, но после съвсем не се оказва толкова страшно. Изчакайте за секунда.

Веднага се замислих кого познавах по Източното крайбрежие. Мат беше в Итака, а татко — в Спрингфийлд. Никой от тях не беше близо до океана.

— Ню Йорк — промълви мама. — И Бостън.

Тя имаше издатели и в двата града, затова често ги посещаваше заради работата си.

— Сигурна съм, че всички са добре — успокоих я. — Утре ще се свържеш с тях по интернет, ще изпратиш имейли на всички и ще се увериш, че са добре.

— И така, ето че се получи потвърждението — заговори водещият. — Разполагаме със сигурни сведения за седемметрови приливни вълни в Ню Йорк. Но електрозахранването напълно е пропаднало, затова данните са крайно оскъдни. Приливите сякаш не спират. От Ей Пи^[2] съобщиха, че Статуята на свободата била отнесена от морето.

Мама заплака. Джони само гледаше втренчено в екрана, сякаш предаването беше на чужд език.

Станах и отново се опитах да набера номера на татко. После и на баба. Но отвсякъде получавах само сигнали за заето.

— Получихме и непотвърдени сведения, че целият Кейп Код е залят — продължи говорителят. — Отново припомням, че още не разполагаме с източници, които да потвърдят това. Но Ей Пи събщи, че Кейп Код... — той замлъкна за миг, за да преглътне, — Кейп Код е изцяло под вода. Същото, изглежда, е сполетяло и бариерните острови

по крайбрежието на Каролина. Просто са изчезнали. — Пак спря, за да изслуша това, което му предаваха в слушалката. — Добре. Има потвърждение за огромни щети в Маями. Много мъртви, много произшествия.

— Не знаем дали всичко, което казва, е истина — отбеляза мама. — Често се стига до преувеличения. Утре сутринта може да открием, че в действителност това не се е случило. Или ако все пак е така, поне не е чак толкова зле, колкото сега си мислят. Може би е по-добре да изключим телевизора и да изчакаме до утре, за да разберем какво наистина е положението. Иначе само ще се изплашим без основателна причина.

Обаче тя не изключи телевизора.

— Няма как да се установи броят на жертвите — продължи говорителят от новинарската емисия. — Комуникационните спътници не функционират. Телефонните линии са извън строя. Опитваме се да се свържем с някой астроном от университета „Дрексъл“, но както сами можете да си представите, точно сега те са прекалено заети. Добре. Изглежда, връзката с националната кабелна мрежа е възстановена, така че прекъсваме новините, за да се включим на живо.

И тогава внезапно водещият от Ен Би Си се оживи и придоби по-уверен, професионален вид.

— Всеки момент очакваме изявление от Белия дом — започна той. — Досега сме получили сведения за огромни щети по всички големи градове на Източното крайбрежие. Предавам за вас от столицата Вашингтон. През последния час не успяхме да осъществим контакт с главната ни квартира в Ню Йорк. Но ето какви сведения получихме. Всичко, което ще ви съобщя, е потвърдено от два източника.

Заприлича ми на онези бюлетини, които четяха по радиото, за да знаем кои училища ще бъдат затворени през дните с най-обилни снеговалежи. Само че вместо да се посочват училищните райони в областта, сега изброяваха цели градове, и то без никакъв сняг да се сипе от небето.

— Ню Йорк е пострадал много тежко — продължи водещият. — Стейтън Айланд и източната част на Лонг Айланд са напълно потопени. Кейп Код, Нантъкет и Мартас Винярд повече не се виждат. Провидънс в Роуд Айланд — всъщност по-голямата част от щата Роуд

Айланд — вече не се забелязва над водата. Няма ги и островите по бреговете на Северна и Южна Каролина. Маями и Форт Лодърдейл са смазани. Изглежда, няма да могат да се възстановят. Вече разполагаме с потвърждения и за масивни наводнения в Ню Хейвън и Атлантик Сити. Предполага се, че загиналите по Източното крайбрежие са стотици хиляди. Естествено, още е прекалено рано, за да се каже дали броят им не е преувеличен. Остава ни само да се молим да е така.

И тогава, като че ли отникъде, изникна президентът. Мама го мразеше, както мразеше и „Фокс Нюз“, но сега остана като прикована.

— Говоря за вас от ранчото си в Тексас — започна президентът. — Съединените щати пострадаха от най-лошата от всички възможни трагедии. Но ние сме велика нация и ще запазим вярата си в Бог, и ще протегнем ръка за помощ на всички, които се нуждаят от нас.

— Идиот! — промърмори мама и прозвуча толкова нормално, че всички се засмяхме.

Отново станах и отидох да проверя дали телефонът работи, но непрекъснато даваше заето. Когато се върнах, майка ми бе изключила телевизора.

— Ние сме добре — каза тя. — Нали сме толкова навътре в сушата. Ще оставя радиото включено, ако ни призоват да се евакуираме. Ще го чуя, но не мисля, че ще се стигне дотам. И да, Джони, утре трябва да отидеш на училище.

Само че този път не се засмяхме.

Пожелах им лека нощ и се прибрах в спалнята си. Оставих радиото към електронния часовник включено и продължих да слушам репортажите. Изглежда, приливните вълни се бяха отдръпнали от Източното крайбрежие, но сега се заговори, че и Тихият океан се разбунтувал. Споменаха за Сан Франциско, изказаха се опасения за Лос Анджелис и Сан Диего. После съобщиха, че Хаваите били потопени, както и части от Аляска, но още никой нищо не знаеше със сигурност.

Точно в този момент надзърнах през прозореца. Опитах се да погледна към луната, но самата мисъл за нея ме изплаши.

[1] Националният химн на САЩ. — Бел.прев. ↑

[2] Информационна агенция. — Бел.прев. ↑

3

19 МАЙ

Събудих се към шест часа от звъненето на телефона. Нахлузих халата си и изтърчах в стаята на мама.

— Обажда се баща ти — каза тя и ми подаде слушалката.

Веднага след като родителите ми се разделиха, си въобразих, че никога повече няма нито да видя, нито да чуя татко, така че всеки път, когато той се обаждаше, изпитвах странно облекчение. Чувствах се, все едно от стомаха ми се е смъкнала петдесеткилограмова тежест.

— Добре ли си? — попитах го. — А Лиза? Тя добре ли е?

— И двамата сме добре — увери ме той. — Майка ти каза, че при вас всичко е наред и снощи сте се чули с Мат.

— Точно така — потвърдих. — Миналата нощ се опитвахме многократно да се свържем с теб и с баба, но телефонните линии през цялото време даваха само заето.

— Аз говорих с нея късно през нощта — обясни баща ми. — Тя е добре. Малко е разтърсена, но това си е съвсем естествено. Имахме късмет, Миранда. Изглежда, че всички сме се справили, при това без проблеми.

— А пък аз все имам чувството, че е било сън — продължих. — Все едно че още сънувам и като се събудя, ще се окаже, че нищо не се е случвало.

— Точно така се чувстваме и ние — рече татко. — Майка ти каза, че училището не е отменено. Предполагам, че от нас се очаква да продължим да живеем както досега. И да, трябва да бъдем благодарни, че можем да го правим.

— Добре — успокоих се малко. — Разбрах намека ти. Предай на Лиза, че я обичам, става ли? Кажй й още, че си мисля за нея и за бебето.

— Ще й предам — обеща ми той. — Обичам те, скъпа!

— И аз те обичам, татко — уверих го. Махнах с ръка на мама, за да разбере дали иска да добави нещо, но тя само поклати глава, затова

затворих. — До късно ли остана будна? — попитах я. — Случи ли се още нещо?

— Легнах си по същото време като теб — обясни ми тя. — Видях кога угаси лампата си. Но не можах да спя добре. Постоянно се стрясках и будех, пусках радиото, такива ми ти работи.

— Спряха ли приливните вълни? — заинтересувах се. — Престанаха ли потопите?

— Ту спираха, ту пак започваха — въздъхна мама. — Много е зле. — Едва не се засмя от притеснение. — Думите „много зле“ всъщност не са съвсем точни. Защото положението е направо катастрофално. Още не знаят какви са щетите, но много държави са засегнати.

— Други държави? — удивих се.

Кой знае защо, напълно бях забравила, че съществуват и други страни, с които си поделяме една и съща луна.

— Не зная. И те не знаят. Никой не е наясно — поклати глава мама. — Но вече са напълно сигурни, че Холандия е погубена. А по бреговете на Австралия състоянието на хората също било ужасно. Повечето им градове са по крайбрежията, заради което са пострадали много сериозно. Приливните вълни просто са полудели. Учените предполагат, че астероидът се е оказал по-плътен, отколкото са допускали, така че сблъсъкът е по-сериозен. Прогнозират, че Луната ще се окаже леко изместена от орбитата си, нещо като килната настрани, дори малко по-приближена към Земята. Поне според теорията им в пет сутринта.

— Но все пак няма да се стовари върху Земята? — възкликнах изплашено. — Ние ще сме добре, нали? Все пак не живеем близо до океана.

— Сигурни са, че няма да падне върху Земята — побърза да ме успокои мама. — Или поне не в предвидимото бъдеще. Освен това не мисля, че някой вече може да предсказва каквото и да е.

Шантава работа. Наистина се радвах, че ще ходим на училище, сякаш това доказваше, че сме добре. Оставих мама в стаята ѝ и отидох в банята, за да си взема един душ. После се облякох и слязох на долния етаж. Майка ми вече беше започнала да приготвя закуската. Чух и Джони да снове наоколо.

Имаше палачинки — събитие, което никога не се случваше в ден, в който трябваше да ходим на училище. Не мисля, че имах кой знае какъв апетит, но все пак изядох повече от обичайната си доза. Джони — също. Мама нищо не хапна, но след мен и брат ми останаха още от разбитите яйца в купата, така че може тя да е направила малко и за себе си, щом тръгнахме към училището.

Като излязох навън да чакам училищния автобус, се огледах и видях луната да виси сред утринното небе. Все още беше по-голяма, отколкото трябваше да бъде, но не изглеждаше бледа, както трябваше да е по това време, толкова рано сутрин. Скоро престанах да се вирам в нея и вместо това насочих поглед към храстите наоколо.

В автобуса всички говореха само за случилото се снощи, но май никой нямаше реална представа какво ни бе сполетяло, нито можеше да си го обясни. На две от хлапетата им се струваше като страховтно преживяване, а пък две от момичетата не спряха да плачат през целия път.

Седнах до Сами, но тази сутрин тя не беше в настроение за разговори. Меган пък въобще не се появи, нито някой от църковните ѝ приятелчета. Автобусът си остана само наполовина пълен.

Мразя хлапетата, които се държаха така, все едно е станало нещо много забавно.

В класната стая не дойдоха няколко от нашите съученици, но повечето от учителите се появиха за часовете си. И тъкмо беше започнал часът по история, когато първата светкавица проблесна толкова ярко, че цялата класна стая се обля в светлина. Последва оглушителен грохот, достатъчно мощен, за да разтърси сградата. Някой изкрещя. Бях доволна, че не съм аз.

Госпожа Хемиш се опитваше да се преструва, че навън няма буря, но нямаше как да избегнем разговорите за луната. Тя попита колко от нас имат познати, живеещи по някое от двете океански крайбрежия, които евентуално може да са били засегнати.

Всички дружно вдигнахме ръце.

— Аз всъщност не познавам някой, който да живее там — заговори Мишел Уебстър. — Но имам усещането, че имам познати по бреговете, защото всичките кинозвезди живеят или в Холивуд, или в Ню Йорк. Не ги познавам лично, но се чувствам така, сякаш ги познавам.

Повечето от нас се съгласиха, че и те се чувстват така.

Предполагам, че госпожа Хемиш се канеше да ни каже, че е напълно нормално да усещаме това, но после тресна още една страхотна светкавица и улучи едно от дърветата край оградата на нашето училище. То избухна в пламъци и токът спря.

Тогава много от съучениците ми се разкрещяха. Мишел пък се разрида, ама наистина истерично. Разплакаха се и други деца. Сара бързо измъкна мобилния си телефон, за да позвъни вкъщи или може би на 911, но не можа да се свърже и запрати ядосано апарата чак до отсрещния край на класната стая. Навън гръмотевиците продължаваха да тътнат, а подпаленото дърво започна да пуши, защото още тлееше, докато се лееше проливен дъжд.

Беше странно. Около мен всички бяха като полудели, само госпожа Хемиш все още се стараеше да ни успокоява, ала почти не чувахме какво ни говореше, понеже навън гърмеше толкова силно, а и учениците в цялото училище пищяха оглушително, не само в нашата класна стая. Аз сякаш нищо не чувствах. Не изкрещях, нито се разплаках. Само се озъртах смаяно, удивена от силата на вятъра, който подхващаше всичко навън, докато клоните на дърветата бясно се гърчеха. Изглежда, бурята нямаше никакво намерение да стихва.

Госпожа Хемиш сигурно бе решила, че ни е връхлетяло торнадо, защото ни каза да станем и да излезем в коридора. Не разбрах колко от съучениците ни я чува, но поне аз я чух, станах и се затичах към вратата, като по пътя вдигнах няколко от останалите от чиновете им, за да осъзнаят какво трябва да правят. Когато най-последно се измъкнахме навън в коридора, заварихме доста ученици от другите класове, насядали направо по пода. Присъединихме се към тях.

Но някак си исках да гледам бурята. Не приличаше и на торнадо. По-скоро имах усещането, че ще настъпи краят на света, но аз ще пропусна целия този катаклизъм, докато седя на пода в коридора.

И тогава си казах: „Е, това е типично. Не мога да направя нищо дори когато светът приближава към своя край“. И започнах да се смея. Не беше истеричен смях (макар че действително беше смешно как не мога нищо да сторя точно когато светът загива), но като тръгна веднъж, не можех да се спра. И другите хлапета също се разсмяха. Така се стигна до странната сцена — в коридора се бяха събрали десетки деца, като половината се смееха, а другата половина плачеха.

Само учителите обикаляха наоколо, за да проверяват дали класните стаи са празни. В коридора беше съвсем тъмно, с изключение на проблясъците на мълниите, заслепяващи ни през прозорците на класните стаи със зейнали врати.

Най-после спрях да се смея, но после си казах, че поне на никого не му хрумна да запее „Знаме, обсипано със звезди“, и отново прихнах. В ума ми се заби фразата „През ранната светлина на зората“ и продължавах да я чувам пак и пак... „През ранната светлина на зората...“, „През ранната светлина на зората...“. В същото време се питах колко ли са тези, които вчера са изпели този стих, а днес са мъртви.

Останахме в коридора почти цял час. Беше трудно да останеш в истерично състояние толкова дълго, затова, когато изтече този час, а бурята навън стихна, почти всички ученици се бяха умълчали, с изключение на едно момиче, което не спираше да врещи: „Не искам да умра!“.

Сякаш някой от нас искаше.

За втория час се върнахме по класните стаи, макар че времето вече беше толкова напреднало, че би трябвало да сме в четвъртия час. Навън все още валеше като из ведро, с непрекъснати блясъци от мълниите и тътен от гръмотевиците, но поне вятърът се успокои, а светкавиците се виждаха доста надалече. Някои от децата, които доскоро плачеха, сега само трепереха. Още нямаше електричество и затова в класните стаи съвсем притъмня, особено когато светкавиците се изместиха надалече и вече не се редуваха толкова често. Небето оставаше зловещо сиво и аз се опасявах, че бурята може пак да се завърне, даже още в следващия миг, за да ни прогони отново в коридора. Но госпожа Хемиш не ни пусна да си ходим след четвъртия час. Вместо това просто си стояхме в класната стая.

Все още не можех напълно да избия от главата си „През ранната светлина на зората“ и ми се искаше учителката да се опита да ни разсее с някакви исторически факти, когато в стаята влезе мама.

Цялата беше измокрена. Изглеждаше много изнервена. Първата ми мисъл беше, че нещо се е случило с Мат, и стомахът ми отново натеза, все едно че въобще не ми беше олеквало.

— Хайде, Миранда — подкани ме тя. — Вземи си учебниците и да вървим.

Госпожа Хемиш я изгледа учудено, но нищо не каза. Събрах си нещата и я последвах в коридора.

Реших, че ако не питам какво се е случило, то няма да се окаже истина, затова не проговорих, докато излизахме от училището. Мама също нищо не продума. Дъждът не спираше да се лее. Гръмотевиците още отекваха адски силно и наистина си мислех, че е дошъл краят на света и майка ми иска да съм си у дома, когато това стане.

Затичахме към паркинга. Джони отвори вратата на колата. Изненадах се, когато видях госпожа Несбит на задната седалка. Можех да разбера защо мама не искаше тя да е сама, когато светът ще свърши, но не можех да си обясня защо преди това трябваше да ни откара с колата нанякъде.

— Ето, Миранда, вземи това — каза тя и ми подаде един плик.

Отворих го. Видях вътре десет банкноти по петдесет долара.

Майка ми подкара колата. Погледнах към брат ми, който само сви рамене.

— Когато отидем в супермаркета, искам Джони да се отпрати към сектора с храни за домашни любимци — заговори мама. — Джони, ти знаеш какво обича да яде Хортън. Вземи също и една котешка тоалетна, сложи кесиите на дъното на количката. Избери най-големите разфасовки, стига да се побират в количката. Натъпчи отгоре количката с колкото може повече торби с храна на гранули.

— Хортън предпочита консерви — отбеляза той.

— Вземи му и от тях, но от по-малките опаковки — добави мама, — защото са скъпи. Запълвай, колкото можеш, празните пространства. Натовари количката догоре. Има задача и за госпожа Несбит: като вземате от тоалетната хартия, не забравяйте дамски превръзки за Миранда и мен. Вземете повече пакети.

— Благодаря, че ми напомни — обади се госпожа Несбит.

— Ама какво става? — удивих се. — Някой ще бъде ли така любезен да ми обясни?

— Това е просто за всеки случай, ако наистина е дошъл краят на света — обясни ми брат ми. — Мама иска да сме подготвени.

— Тази сутрин отидох в банката — заговори майка ми отново. — И по пътя трябваше да заредя резервоара на колата. Оказа се, че галон бензин вече струва пет долара. После влязох в супермаркета, но електричеството пак угасна и вътре настъпи хаос, затова обявиха, че

ще вземат по сто долара на количка, независимо какво има вътре. Имах доста пари в себе си, затова напълних една количка, а после се върнах, за да взема госпожа Несбит, Джони и теб. Сега всеки от нас може да зареди по една количка.

— Наистина ли смяташ, че ще се нуждаем от всичко това? — попитах я. — Нали всичко в скоро време ще се нормализира?

— Не и докато аз съм жива — отбеляза госпожа Несбит.

— Не знаем — призна мама. — Но котешката тоалетна не се разваля. Ако се окаже, че съм сбъркала и напразно съм похарчила парите, пак ще е за добро, дори и светът скоро да се нормализира. Но ако трябва да се изчака известно време, няма да е зле да се запасим и с тоалетна хартия. Миранда, вземи и консерви със зеленчуци и плодове.

— Мамо, ние не ядем консервирани зеленчуци — припомних ѝ.

— Сега ще ядем — отсече тя. — Консервирани зеленчуци. Плодове. И супи също. Много супи. Вземи кашоните отзад в колата и ги сложи най-отдолу на количката. Напълни и тях. И вземи колкото можеш повече. Колкото се поберат в количката.

Загледах се през прозореца. Дъждът още се сипеше, а в далечината проблясваха светкавици. Още нямаше ток, затова светофарите не работеха и по кръстовищата се стигаше до налудничави ситуации. Колите спираха и пак потегляха, без някой да знае кога точно да става това. Видях множество изпопадали дървета, като автомобилите преминаваха направо върху по-малките откършени клони, разпилени по уличните платна.

Мама напредваше енергично с колата, без да се замисля за препятствията.

— Ами десерти? — попитах. — Ако се задава краят на света, искам да го посрещна със сладки.

— Всички ще искаме сладки, ако наистина идва краят на света — съгласи се госпожа Несбит. — А също и чипс, и гевречета. Щом така и така настъпва свършекът на света, защо да мисля за кръвното си налягане?

— Добре, ще умрем дебели — примири се мама. — Вземете каквото ви хареса и го натикайте в количките си. Но не забравяйте, че ако наистина ще се нуждаем от хранителни продукти, повече ще сме благодарни на една консервирана супа, отколкото на кутия с остарели сладки.

— Говорете само от свое име — промърмори госпожа Несбит.

— Вземи „Прогресо“ — реши майка ми. — Те поне не изискват вода.

— Мамо — напомних ѝ, — имаме вода.

— Това ме подсети нещо — рече тя. — След като всеки от вас плати за първата си количка, оставете купените стоки в колата и се върнете обратно. Джони, ти ще вземеш вода. Колкото може повече бутилки. Госпожо Несбит, вземете каквото мислите, че ще ви е нужно. Миранда, иди в секцията за лекарства и козметика. Купи аспирина, кислородна вода и анкерпласт.

— Страхотно — реагирах подobaващо. — Светът се е устремил към края си, а ние ще го лепим с анкерпласт.

— И витамини — досети се майка ми. — Вземи много, много витамини. И разхлабително. Калций. Да не забравиш за витамин D. Толкова е трудно да се сетиш за всичко, което може да ни е нужно.

— А може и да не ни трябва нищо — заявих. — Мамо, много те обичам, но мисля, че това е лудост.

— Е, в такъв случай всички ще получим витамин D като коледен подарък — пошегува се тя. — Просто го направи. Джони, госпожа Несбит и аз имаме ключове за колата, така че само трябва да изчакаш някой от нас да излезе, а после ще приберем напазаруваното от теб при останалите покупки. Разбрахме ли се?

— Да — кимнах, защото реших, че е по-добре да се съгласявам с нея.

— И след като свършим с второто зареждане, ще се ориентираме какво количество сме купили — довърши мама. — Тогава ще преценим дали да се върнем за още.

Вкара колата на паркинга пред супермаркета и там придобих реална представа докъде е стигнала всеобщата лудост. Навсякъде тичаха хора с колички, други крещяха, а две момчета се биеха.

— Джони, първо трябва да вземеш количка за госпожа Несбит — разпореди се мама. — Всички трябва да останем спокойни. И не забравяйте, че имаме пари в брой. Сега приемат само това, така че имаме предимство. Действайте бързо! Не спорете! Ако не можете да изберете коя от две стоки да вземете, вземете и двете. И пълнете количките колкото може повече. Ако имате някакви проблеми, върнете

се при колата. Но не се опитвайте да се търсите в магазина. Ясно ли е? Готови ли сте?

Всички потвърдихме, че сме готови. Брат ми изглеждаше напълно готов.

Мама намери място за паркиране чак в дъното на паркинга, където видяхме две захвърлени колички. Изскочихме от колата и ги грабнахме. С госпожа Несбит подкарахме по една количка и влязохме заедно в магазина.

Супермаркетът ми напомни за коридора в училището тази сутрин и може би затова не се изплаших, както обикновено се случваше досега. Какво от това, че хората крещяха, плачеха или се биеха? Проправих си път сред тях и се втурнах към сектора за консервирани зеленчуци.

Чак сега се досетих, че бях забравила кашоните, които трябваше да наглася на дъното на количката. Вече нищо друго не ми оставаше, освен да наблъскам колкото можеше повече консервени кутии, които да оформят своеобразна преграда на дъното, и да се надявам да не се случи някаква неприятност.

С изключение на пълния ужас, който толкова ме потискаше, че го усещах съвсем осезаемо в стомаха си, всичко останало дори ми се струваше леко забавно, като онези рекламни промоции, при които някой печелеше правото да пазарува на воля в супермаркета, но с тази разлика, че сега тук се щураха десетки такива победители, които едновременно грабеха стоките.

Нямах много време, за да се огледам наоколо, но сякаш повечето хора се втурваха към щандовете за месо и други храни. Доста по-малко бяха устремените към фризерите с консервирани моркови. Дори извадих късмет и със супите: доматената супа „Кембъл“ беше много по-популярна от „Прогресо“ и това сериозно облекчи задачата ми.

Като напълних догоре количката, я подкарах към опашките пред касите, но там с безкрайна изненада открих, че хората просто подхвърляха банкнотите си към горките ужасени касиерки. Измъкнах две банкноти по петдесет долара, хвърлих ги в същата посока и тъй като никой не си правеше труда да прехвърля покупките в сакове и пазарски чанти, изтиках количката навън и си проправих път към колата.

Сега валеше по-силно. Изглежда, бурята се приближаваше. Не беше чак толкова силна колкото тази сутрин, но все пак бе достатъчно мощна. Олекна ми, като видях госпожа Несбит да ме чака край колата.

Нахвърляхме всичките кутии в колата, а бурканите ги подредихме по-внимателно.

Тя ми се усмихна и ми довери:

— През целия си живот съм се държала възпитано и любезно. Е, крайно време е да бутам хората от пътя си, без да им се извинявам.

— Какъв малък дявол сте, госпожо Несбит — шеговито я упрекнах.

— Готова ли си за втория рунд? — попита жената.

Казах, че съм готова, и се върнахме в магазина.

Само че сега някакъв тип се опита да открадне количката на госпожа Несбит.

— На мен ми е нужна! — изкрещя той. — Дай ми я!

— Вземи си друга! — кресна му тя в отговор. — Това е война, човече!

Изплаших се, че мъжът си е помислил същото. Не знаех какво друго да направя, затова го блъснах отзад с количката и го изненадах. Това осигури на жената достатъчно време, за да се отдалечи от него. Аз също побягнах, без да се обръщам.

В сравнение с битките на паркинга, обстановката в магазина ми се стори почти комфортна. Отправих се към секцията с лекарства и козметика, където нямаше никой. Предположих, че останалият свят не е осъзнал колко му е необходим витамин D.

Голямото ми постижение при плякосването на обезболяващите се свеждаше до това, че успях да нагрябам стока, струваща повече от сто долара. Напълних количката догоре, като още веднъж спрях до консервираните храни, а след това при рафтовете с вафли и бисквити. Грабнах кутии с бисквити и сухи пасти и ги наблъсках на дъното на количката. Спомних си дори, че Мат харесва смокиновите сладки „Фиг Нютънс“.

Този път до колата заварих мама да разтоварва своите покупки. Беше нагрябила толкова много консерви с риба тон, съомга и сардини, че щяха да ни стигнат поне за два живота.

В задната част на вана ни беше ужасно разхвърляно, също както в магазина, понеже не ни достигаха кесиите. Мама се опитваше да

разтоварва колкото можеше по-внимателно, но много от опаковките изпопадаха и аз изгубих повече време да ги вдигам от паважа, отколкото тя да ги разтоварва.

Един мъж се приближи към нас. Тикаше количка, но изглеждаше отчаян.

— Моля ви — заговори ни той. — Моля ви, помогнете ми.

— Нали имате количка? — каза мама.

— Трябва да дойдете с мен — обясни мъжът. — Жена ми е бременна в седмия месец, а имаме и двегодишно дете, така че се нуждаем от памперси и бебешка храна, както и от още кой знае какво. Моля ви, елате с мен, за да мога да използвам и вашата количка. Умолявам ви, заради жена ми и децата ми.

Двете се втренчихме в него. Изглеждаше около трийсетгодишен и лицето му излъчваше честност.

— Миранда, иди в задната част на магазина, но преценявай грижливо какво да вземеш — поръча ми мама. — Аз ще отида с този мъж.

Довършихме разтоварването във вана и после тримата се върнахме в супермаркета.

Като влязохме, зърнах госпожа Несбит и се почувствах по-добре. Тя се беше насочила към щанда с деликатесите. Предположих, че е решила да се придържа към изискания си стил.

Намерих и Джони да събира каквото му попадне от рафтовете с минерална вода. Изглежда, и той се забавляваше.

Продължих нататък към соковете, които бяха в кутии и картони. Преди милион години никога не бях очаквала, че ще ми се наложи да пия сок от кутия, но бутилките бяха прекалено тежки, за да се товаря с тях. Взех и мляко, от онова, което явно траеше вечно.

По това време повечето лавици вече бяха почти напълно опразнени и хората започваха да се бият за последните стоки. По пода се виждаха изпочупени яйца и разлети течности, затова ходенето около тях изискваше много умения.

В количката ми още беше останало свободно място, затова се отправих още по-нататък към снаксовете, където открих две кутии с гевречета. Видях ядки в кутии и грабнах много от тях. Не се виждаха печени сладкиши, затова допълних количката с пакети със сол и захар, а също и с шоколадов чипс.

Подхвърлих на касиерката две петдесетачки и се запътих към нашия ван. Паркингът сега изглеждаше още по-задръстен, а дъждът не преставаше да се лее щедро над главата ми. Джони беше там, но щом се показа, мама ни заповяда да се върнем обратно и да оплячкосаме още веднъж рафтовете за всичко, което може да се намери там. В супермаркета наистина не беше останало много, но съумях да заредя количката с кутии с перуански фасул, брюкселско зеле и разни други деликатеси от другия край на света.

Накрая всички се прибрахме във вана, но мама не ни остави да си побъбрим, докато не завърши маневрирането до изхода от паркинга. А дотогава вече бяхме прекалено изтощени, за да се впускаме в дълги разговори.

Тя подкара към къщи. Пътищата сега бяха още по-зле. По едно време се наложи двамата с брат ми да излезем от вана, за да отстраним един паднал клон, който ни препречваше пътя. Отнякъде се приближиха още двама души и ни помогнаха, но аз продължих да се страхувам, докато не се качих във вана и мама отново го подкара.

Бяхме изминали половината път до дома, когато госпожа Несбит се обади:

— Спрете до този мол.

— Какво сте намислили? — попита я майка ми, но все пак отби към паркинга, който беше почти празен.

— Джони, иди в магазина с храни за домашни любимци — каза госпожа Несбит. — Аз ще се насоча към магазина за подаръци. Лора, тръгвай към фермерския щанд.

— Добра идея — одобри мама. — Ще купя разсади за зеленчуци, за да имаме пресни продукти през цялото лято.

Не ми оставиха голям избор, затова се насочих към магазина за антики. Не разбрах защо госпожа Несбит настояваше да посети магазина за подаръци. Нямахше причина да търси поздравителни картички с пожелания за щастие.

Най-голямото събитие в този магазин бе, че аз се оказах единственият посетител. Все още нямаше ток и светкавиците продължаваха да проблясват твърде близо, за да се чувства човек добре, но поне се оказа единственото място, където нямаше признаци за масова лудост — гледка, която не бях виждала вече от много часове. Жената зад щанда дори ме попита:

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Не исках да издавам нашата тайна, че пазаруваме заради приближаващия край на света, за да не й хрумне нещо нежелано. Затова отвърнах: „Не“, благодарих и продължих да оглеждам.

В плика си още имах двеста долара, така че можех да купя нещо, което да ни бъде от полза, ако само успеех да реша какво да е то. Тогава видях три газени лампи, сграбчих ги и ги вдигнах.

— Към тях предлагаме и ароматизирано гориво, ако това ви интересува — каза ми жената.

— Ще взема и трите — заявих.

— Скоро ще пуснат тока — напомни ми жената. — Или поне така чух по радиото.

— Майка ми е силно обезпокоена — отговорих. — Тази покупка просто ще я накара да се почувства по-добре.

В магазина имаха старомоден касов апарат, затова тя можеше да регистрира покупките ми. Подадох ѝ две банкноти по петдесет долара и зачаках рестото.

Върнах се първа до колата. Стоях там, все повече се измокрях, докато накрая не се показа Джони.

— Няма опасност Хортън да умре от глад — осведоми ме той.

Беше доста трудно да намерим място във вана за всичко, което беше накупил, но доколкото можахме, пренаредихме нещата. После се появи госпожа Несбит, понесла няколко торби.

— Изкупих всички свещи в магазина — каза тя. — Винаги може да се намерят свещи в магазините за подаръци.

— Госпожо Несбит, вие сте гений — възхитих ѝ се. — Аз пък намерих газени лампи.

— И двете сме гениални — обобщи тя.

Влязохме във вана и зачакахме мама. Накрая и тя се показва, понесла саксии с разсади от зеленчуци. Нямах представа къде ще ги поберем, но се оказа лесно. Госпожа Несбит седна в скута ми и използвахме нейната седалка, за да поберем саксиите с домати и краставици, зелен боб и ягоди.

— Колкото повече отгледаме, толкова повече ще ни останат от консервираните храни — каза мама. — Добре, а сега идва ли ви наум за още нещо, от което се нуждаем, но сме забравили да купим?

— Батерии — обадох се.

За това ме подсети транзисторното радио в магазина.

— Кибрит — добави госпожа Несбит.

— Ще се намерят в кварталния магазин — каза мама. — Там не се продава бензин, така че ще е доста по-спокойно.

Оказа се права. На паркинга пред магазина имаше само една кола. Мама изкупи всичките батерии, кутии с кибрит и калъпи сапун. Купи дори и един кейк, както и кутия с понички.

— Просто за всеки случай, ако утре настъпи краят на света — обясни ни тя. — Днес поне ще си поживеем.

Оставихме госпожа Несбит пред къщата ѝ, като ѝ помогнахме да вкара вътре всичките си провизии. Не се скарахме за това, на кого точно принадлежи някоя консерва с готова супа, нито ѝ направихме забележка, че взе повечето от свещите. Само ги струпахме вътре, така че тя сега разполагаше с обилни запаси. Внесохме и котешката храна, както и саксиите със зеленчуците. Сигурна съм, че съседката прибра една от газените лампи и част от газта.

Отне ни доста време да извадим всичко купено от нея, но още по-дълго се оказа разтоварването на вана, когато най-после се прибрахме у дома. Мама донесе всички пазарски чанти, които успя да намери, а ние ги пълнихме и после ги вкарвахме в къщата. Струпахме всичко във всекидневната, освен поничките, които изядохме веднага, след като приключихме с разтоварването.

— По-късно ще подреда покупките — каза тя. — Благодаря ви, деца. Никога нямаше да се справя без вас.

И тогава заплака.

Това беше преди два часа. Струва ми се, че още не е спряла.

20 МАЙ

Днес нямахме училище.

Пуснаха тока около четири часа тази сутрин. Навън още е тъмно и облачно, затова е хубаво, че можем да включим осветлението.

През последните два дни Хортън се държи като откачен. Събужда се рязко от дрямката си и по цяла нощ търчи из къщата, като скача от легло на легло. В полунощ се бе метнал в моя креват и бе замякал — което, естествено, ме бе събудило. После бе подушил лицето ми, за да се увери, че това съм аз. Накрая и двамата се бяхме унесли в сън, но той пак ме събуди към два часа, когато отново започна да кръстосва из къщата и да мяука като пощурял. Само това ни липсваше точно сега.

Имаше имейл от Мат. Пишеше, че е добре, че всичко при него е наред, макар че токът спирал постоянно, но въпреки това учебните занимания продължавали според програмата. Описваше някакви хитри номера за вземане на изпитите при намалено осветление в залите, но професорите заявили, че ще го имат предвид, когато оформят крайните оценки. Все още смяташе да се върне у дома в сряда.

Мама позволи с брат ми да сърфираме по половин час в интернет. Използвах част от времето си, за да посетя фен сайта на Брандън. Във форума някой бе пуснал тема, в която всеки трябваше да напише откъде е и какви са условията при него. Много имена липсваха, като за някои от тези потребители знаех, че живеят около Ню Йорк или по Западното крайбрежие. За мен бяха изпратени четиринайсет съобщения. Дванайсет души ме питаха как съм и дали съм научила нещо за Брандън. В останалите две се интересуваха само дали зная нещо ново за него.

При всичките тревоги, които преживяхме, съвсем бях забравила, че сега той тренира в Лос Анджелис. Предположих, че напоследък никой не е чул, нито е чел нещо за него.

Описах как са нещата в Североизточна Пенсилвания, но добавих, че нищо не съм прочела или чула за фигуриста. Не че се срещам ежедневно с родителите му или с госпожа Дейли, но предполагам, съм създавала впечатление, че съм по-близо до тях, отколкото е в действителност. Или може би всички бяха отчаяно зажаждали да чуят нещо за него, за да се уверят, че още е жив.

Иска ми се да вярвам, че е оцелял.

Мама, Джони и аз посветихме по-голямата част от времето днес на подреждането на хранителните и другите запаси. Хортън нямаше причина за тревога. Брат ми му бе купил храна за години напред. Майка ми едва сдържа смеха си, докато гледаше припасите, които ни накара да купим. Когато има ток, всичко изглежда много по-нормално. А при това постоянно облачно небе луната почти не може да се види.

Уф! Лампите пак започнаха да примигват. Надявам се да не останем отново без ток.

21 МАЙ

Тази вечер президентът се появи на телевизионния екран. Не съобщи нищо ново. Навсякъде само цунамита и потопа. Загинали неизброимо много хора, Луната била изместена от орбитата си и така нататък. Той обяви понеделник за ден на национален траур, през който да се молим за пострадалите.

Каза още — при това не изглеждаше много щастлив — че трябва да се подготвим за нещо дори още по-лошо. Джони попита мама какво може да означава това, но тя отвърна, че не знае. Добави, че президентът не иска да ни каже нищо, защото е гаден негодник.

Това бе първото нормално звучащо изказване от нейна страна от доста дни насам, така че всички се разсмяхме.

Президентът спомена, че почти всички крайбрежни рафинерии са пометени от вълните, а за повечето от петролните танкери се смята, че са потънали в морето. Предполагам, че това е едно от нещата, заради които каза, че положението ще стане по-лошо.

По-късно мама ни обясни, че това не само означавало, че петролните компании здравата ще ни оскубят, но и че може да се стигне до недостиг на газ и нефта за отоплението на всички домове през зимата. Но аз не повярвах. Сега е още май, така че има

достатъчно време за снабдяване с нафта. Не могат да оставят хората да измръзнат до смърт.

В края на речта си президентът обяви, че след него ще се изкажат губернаторите на всички щати, така че оставаше да видим какво ще каже нашият.

После губернаторът наистина се появи на екрана, но и той не изглеждаше много щастлив. Обяви, че в училищата на щата няма да се учи в понеделник и вероятно във вторник, макар че в някои окръзи е възможно да не се стигне дотам. Според него щатът обмислял възможността за въвеждането на купони за бензин, но засега призова само към разумно ограничаване на снабдяването с горива. Да се зареждат колите само ако резервоарът е пълен по-малко от една четвърт. Добави също, че ако се установи, че бензиностанциите надуват цените, ще си понесат последствията. При тези негови думи мама се изсмя.

Губернаторът призна, че не знае докога ще има смущения в електроснабдяването. Уточни, че не само ние сме затруднени, а от почти всички щати се съобщава за прекъсване на тока.

Джони се разстрои, защото този човек и дума не спомена за „Филис“ и за „Пайрътс“. В сряда „Филис“ гостуваха на бейзболистите от Сан Франциско, но досега никой нищо не бе споменал за отбора от Филадельфия.

Мама каза, че губернаторът има доста проблеми на главата си, както и много други неща, които трябва да ни каже, но после замлъкна, преди да добави:

— Знаеш ли, той наистина би трябвало да ни съобщи дали с „Филис“ и пиратите всичко е наред. Обзалагам се, че губернаторът на щата Ню Йорк вече е осведомил всички за състоянието на нюйоркските янки и „Метс“.

Понечих да отбележа, че никой не си направи труда да съобщи нещо за състезателите по фигурно пързаяно, но май не си струваше усилието.

Ще се почувствам много по-добре, когато Мат се прибере у дома.

22 МАЙ

Днес следобед Джони попита можем ли да отидем до „Макдоналдс“ или до някое подобно място. През последните дни

толкова често пускаха и спираха тока, че мама бе изпразнила фризера и ликвидирахме всички запаси, складирани в него.

И така, тя се съгласи, качихме се във вана и поехме на лов за храна.

Първото, което забелязахме, беше, че бензинът е поскъпнал. Сега един галон струваше седем долара, но пред всички бензиностанции имаше дълги опашки.

— Колко бензин имаме в резервоара? — попитах.

— Засега сме добре — отвърна майка ми. — Но мисля, че следващата седмица ще се прехвърлим на колата на Мат, защото изразходва много по-малко.

— Според теб кога ще спадне цената на бензина? — запитах. — Не може вечно да остане толкова висока.

— Първо я вдигат, после я смъкват — каза мама. — Трябва да сме разумни. Повече няма да скачаме в колата и да я подкарваме накъдето ни скимне.

— Нали още мога да продължавам с тренировките си по бейзбол? — попита Джони.

— За това трябва да измислим как да се комбинираме със съседите, за да ползваме съвместно колите си — реши майка ни. — Сега всички сме изправени пред еднаква участ.

Като поехме по шосето, водещо до „Макдоналдс“ и „Бъргър Кинг“, почти не срещнахме други коли. Стигнахме до „Макдоналдс“, но се оказа затворено. Също и „Бъргър Кингс“, и „Кей Еф Си“, и „Тако Бел“. Нито едно заведение за бързо хранене не работеше.

— Може би са затворени просто защото днес е събота — предположих.

— Или защото утре е ден на национален траур — вметна Джони.

Но все пак беше странно всички заведения да са затворени. Същото странно усещане, като да видиш луната по-голяма и по-ярка.

Винаги съм си мислела, че дори и с приближаването на края на света „Макдоналдс“ ще продължава да работи.

Мама обиколи още няколко подобни места и накрая намерихме една квартална пицария, която се оказа отворена. Паркингът отпред беше претъпкан, а десетина души чакаха отвън.

Майка ми спря, ние двамата с Джони слязохме и се наредихме на опашката. Всички се държаха приятелски и непрекъснато си споделяха

кои места са отворени и кои — не. Молът бил затворен, но един от супермаркетите още работел, макар че в него вече почти нищо не било останало.

Брат ми попита дали някой е чул нещо за „Филис“. Оказа се, че едно от чакащите на редицата момчета знае за тях. Според неговите сведения отборът изиграл в сряда една среща, още през деня, ала мачът приключил преди сблъсъка на метеорита с Луната. После играчите заминали с чартърен полет от Филадельфия за Колорадо, така че очевидно с тях всичко бе наред.

Аз пък попитах дали някой е чул нещо за семейството на Брандън, или за госпожа Дейли, просто така, за всеки случай, но никой не знаеше нищо.

В града се разнасяха какви ли не слухове, като например че през цялото лято ще останем без електричество. Някои заявиха, че чули отнякъде, че Луната щяла да падне върху Земята по Коледа. Един човек заяви, че имал познат в ръководството на училището, от когото научил, че обмисляли да прекъснат учебната година. Всички деца от опашката посрещнаха тази вест с радостни възгласи, включително и Джони. Според мен такива слухове бяха по-приятни от онзи за падането на Луната върху Земята, но не мислех, че някой от тях ще се сбъдне.

Не че самата аз знаех какво ще се случи.

Бяхме стигнали почти до прага на заведението, когато мама дойде при нас. Изглеждаше развълнувана, но не ни каза защо.

Отне ни обаче още половин час, преди да дойде нашият ред. Дотогава вече не беше останало почти нищо. Все пак се сдобихме с една постна пица и с няколко чеснови хлебчета. Не мисля, че някога съм се радвала толкова много на храна.

Върнахме се в колата и като се настанихме вътре, мама ни каза, че намерила отворена хлебопекарна, откъдето купила сладки, кейк и два хляба. Не били пресни, но ставали за ядене.

Спряхме при госпожа Несбит и я взехме за нашето пиршество. Имаше ток, затова претоплихме пицата и чесновите хлебчета, така че станаха страхотни на вкус. За десерт имахме шоколадов кейк, а Джони изпи една кутия от купеното от мен мляко, от онези, които „никога не се развалят“. Останалите пихме джинджифилова бира. Хортън се мотаеше наоколо с надеждата да се присъедини към угощението.

— Такова ядене може би няма да се повтори за известно време — каза мама. — Не можем да разчитаме на пица, бургери и пилета, докато всичко не се нормализира отново.

— През Втората световна война е имало купони за храна — рече госпожа Несбит. — Вероятно и сега ще ги въведат. Ще си разпределяме купоните за дажбите и ще се справим.

— Искане ми се да можех да вярвам на президента — въздъхна майка ми. — Но просто не мога да си представя как ще се справи с всичко това.

— При такива бедствия хората се мобилизират — увери я госпожа Несбит. — В края на краищата нямаме друг избор.

Точно тогава токът отново спря. Но сега, кой знае защо, ни се стори забавно и всички се разсмяхме. Мама извади кутията с „Монополи“ и играхме до залез-слънце. След това закара с колата госпожа Несбит до дома ѝ, а аз се прибрах в стаята ми, където използвах комбинация от свещ и фенерче, за да пиша в дневника си.

Чудя се кога ще се сложи край на това прекъсване на тока. Лято без климатик ще е истински ужас.

23 МАЙ

„Ден на национален траур“ означава по радиото да се излъчват безброй панихиди. С много свещеници и политици, с множество песни, от тъжни по-тъжни. Все още не съобщавах броя на загиналите, но може би това се дължеше на факта, че продължаваха да измират хора. Нищо чудно, при толкова обширна брегова линия и океаните, които не преставаха да се надигат и да заливат все повече земя и сгради. Имаше и жители, които не желяеха да се евакуират, или такива, които не можеха да се измъкнат заради задръстените магистрали и потъваха в океанските вълни.

Мама каза, че още имаме много сухоземна територия, така че няма за какво да се безпокоим.

Този следобед пушнаха тока за един час. Имахме имейл от Мат, в който пишеше, че не се е отказал от намерението си да се върне у дома в сряда.

Зная, че е глупаво от моя страна, но не спирах да си мисля, че след като той най-после се прибере у дома, всичко ще бъде наред. Сякаш можеше да върне Луната на мястото ѝ.

Иска ми се утре да отидем на училище. Не спирах да мисля за обедите в стола и как винаги се оплаквах от тях, но сега така ми се искаше да се храня там.

24 МАЙ

Тази сутрин пуснаха тока в девет и мама подкара Джони и мен, за да търсим магазини, които може още да са отворени. Открихме един работещ супермаркет, но в него можеха да се намерят само училищни пособия, играчки за домашни любимци и бърсалки за под.

Беше толкова странно да крачиш из този просторен магазин и да гледаш опразнените лавици. В него бяха останали само двама служители и един мъж от охраната, макар че не можех да си обясня какво пазеше той.

Мама не мислеше, че ще изгладнеем дотам, че да започнем да гризем моливи, затова си тръгнахме, без да купим нищо.

Много от магазините за черна техника бяха със спуснати капаци на прозорците. По паркингите пред тях се виждаха парчета от изпочупени стъкла, затова предположих, че са били оплячкосани. Не разбирам защо, след като нямаше ток и нямаше как да гледаш телевизор с плосък екран или да слушаш скъпата си уредба.

Учудих се, като видях кои магазини са отворени. Витрините на един за ужасно скъпи обувки бяха обковани с дъски, но все пак не беше затворен. Мама заяви, че светът може да свършва, но тя няма да плати сто долара за чифт маратонки.

Магазините за спортни стоки бяха затворени, а прозорците им — барикадирани. Отвън върху тях някой беше написал с гигантски букви: **НЯМА ПИСТОЛЕТИ ИЛИ ПУШКИ.**

На майка ми все още ѝ бяха останали доста пари в брой и можех да се закълна, че ужасно ѝ се искаше да купи нещо. У дома не спираше да оглежда консервите със супи и зеленчуци с нескрита гордост. Не пропускаше да проверява дори и запасите от кислородна вода.

Накрая попаднахме на един отворен магазин за дрехи. Вътре имаше касиерка, но никой освен нея. Беше от онези търговски обекти, които обикновено не посещавахме, защото бе малък, зле осветен и всичко в него изглеждаше мръсно.

Майка ми купи две дузини от комплектите с чорапи и бельо. Попита дали имат и ръкавици. Касиерката намери някакви ръкавици,

забутани в едно чекмедже, и мама взе пет чифта.

После внезапно придоби онова неповторимо изражение, което може да се предаде само с думите: „Току-що ми хрумна блестяща идея“. Попита дали имат термобельо.

Едва не умрях от срам, пък и Джони не изглеждаше много щастлив, обаче тя купи и термобельото.

Касиерката продължи да рови из запасите на магазина и започна да вади на щанда шалове, ръкавици без пръсти и зимни шапки. Мама окончателно обезумя и закупи всичко, без да се интересува дали щеше да ни стане, или не.

— Сега можете да отворите свой магазин — отбеляза касиерката, което вероятно беше любезен начин да каже: „Слава богу, че се намери някой по-луд дори от мен, който да закупи всичко и аз най-после да се прибера у дома“.

Понесохме торбите с закупените стоки към вана.

— Какво си намислила да правиш с тези детски ръкавици? — попитах мама. — Ще ги подариш на Лиза за бебето й?

— Имаш право. Бебешки дрехи. Трябваше да се досетя.

И веднага се върна в магазина. Като излезе от там, ръцете й бяха заети с две купчини бебешки блузки, дрешки, чорапчета и дори бебешко палтенце.

— Тази зима вашето братче или сестриче няма да изстине — заяви тя.

Беше много мило от нейна страна, но се изплаших да не е откачила. Познавах Лиза и бях сигурна, че тя никога няма да се съгласи бебето й да бъде обличано с дрешки като продаваните в този магазин.

Всъщност щеше да бъде забавно да наблюдавам как мама ще направи своята велика презентация пред Лиза и татко. Предполагам, че ще го стори, когато отиде да вземе Джони от бейзболния лагер, след което ще ни заведе при татко за ваканцията през август. Разбира се, до това време родителите на Лиза щяха да са й гостували, така че навярно бебето щеше да има дрехи за цял живот. И точно тогава ще се появи и мама, ще връчи на новата жена на татко всичките тези покупки, а тя от своя страна ще трябва да се преструва на безкрайно благодарна.

Ако магазинът остане отворен, може би мама ще успее да върне поне част от покупките си, защото аз нямах никакво намерение да нося наполеонки през следващата зима.

Мама и Мат вече би трябвало да са вкъщи. Имаме ток, затова Джони гледа някакво дивиди, но и той е изнервен.

Денят беше дълъг и странен и вече го чувстваме като дълга, странна нощ. За пръв път от седмица насам небето е напълно ясно и луната се вижда добре. Толкова е голяма и светла, че можехме да виждаме без лампи, но ние все пак бяхме светнали буквално всички в къщата. Не зная защо с Джони предпочитахме да ги оставим включени, но го направихме.

Днес отново бяхме на училище, само че с това нещата не станаха по-добри, или поне не така, както си мислех. Автобусът беше само наполовина пълен. Меган се качи, но седна при църковните си приятели, като само се поздравихме. А от Сами — никаква следа.

Странно, но през последните няколко дни нямах желание да им се обадя. Телефоните работеха през повечето време, но никой не ни се обаждаше, нито ние звъняхме на някого. Сякаш бяхме обсебени само от грижите за себе си и нямахме сили да се интересуваме от живота на другите.

Училището изглеждаше точно както през миналата седмица, но като влязох вътре, не се почувствах като преди. Доста от съучениците ми отсъстваха, също и не малко учители, на които не бяха намерили заместници, затова събираха по два класа в една класна стая и много стаи останаха празни.

От последната седмица никой не бе писал домашно и като че ли никой не знаеше какво става. Някои от учителите продължаваха да водят часовете както досега, но други ни говореха само за това, което се случва.

Наистина беше странно за кои неща говорехме, а за кои не. Мама предупреди двама ни с Джони да не казваме на никого, че през миналата седмица на практика сме изкупили целия супермаркет. Добави още, че е по-добре хората да не знаят с какво сме се запасили, за да не би някой да разбие вратата на кухнята и да задигне консервите със супи. Или наполеонките. Или двете дузини торби за котешката тоалетна.

Не зная дали другите в училището криеха каквото бяха закупили майките им, но явно повечето ми съученици премълчаваха доста неща,

сякаш в това имаше някакъв смисъл.

Вместо да започнем петия час, ни поведоха към една от залите за събрания. Обикновено ни събираха в две зали, защото иначе не можехме да се поберем всички. Обаче, тъй като много от съучениците ни отсъстваха, сега само в едната се намери достатъчно място за всички.

Всъщност не беше общ сбор на училището, нито някакво занимание по програма. На сцената се качи директорката, госпожа Санчес, за да направи няколко съобщения.

Започна с това, колко би трябвало да сме благодарни, че сме живи, здрави и в безопасност, после благодари на учителите за работата им в тази ситуация, което беше доста смешно, защото много от тях днес не бяха в училище.

След това говори за това, което се бе случило. Обясни ни, че въобще не може да става дума за някаква локална криза, макар че ние може би я чувстваме именно като такава, и то само защото спират тока и закусвалните „Мақдоналдс“ не работят. Усмихна се, като изрече тези думи, сякаш бе казала някаква шега, но никой не се засмя.

— Това е криза, обхванала целия свят — заяви тя. — Но аз вярвам напълно в нашите способности и че като американци, жители на щата Пенсилвания, ще успеем да се справим.

При тези думи неколцина ученици се засмяха, въпреки че едва ли се очакваше да се хилим глупаво.

После премина към следващата част: че от нас се изисквали жертви. Сякаш през изминалата седмица не пожертвахме толкова много. Все едно супермаркетите ще отворят врати само с едно махване с вълшебна пръчка и бензинът няма да струва девет долара за галон.

Вече нямало да има извънучебна дейност. Отменяха се училищните игри, годишният бал и екскурзиите. Плувният басейн нямаше да работи. В стола нямаше да се сервира топла храна. От вторник училищният автобус за гимназиалните класове нямаше да пътува.

Чудесно! Като спомена за отменянето на годишния бал, много от съучениците ми се развикаха. Какви незрели хлапета бяха! Но щом забрани плувния басейн, дори аз изкрещях: „Не!“. А при новината, че няма да има и училищен автобус, почти всички от нас закрещяха и я освиркаха.

Тя ни остави да се накрещим. Предполагам, че ѝ беше ясно, че не може да ни укроти. Когато удари звънецът, госпожа Санчес слезе от сцената, а останалите учители ни подканиха да се прибираме по класните си стаи. Повечето от учениците се подчиниха на нарежданията.

Но някои от децата, като се върнаха в стаите, започнаха да трошат прозорците. Видях как нахълтаха мъжете от училищната охрана и ги изведоха в коридора. Не мисля, че някой пострада.

По време на обяда в стола Сами наистина ми липсваше. Но поне Меган седна при мен. Очите ѝ блестяха, донякъде като очите на мама, докато оглеждаше у дома запасите от храни.

— Днес за пръв път тази седмица не съм при преподобния пастор Маршал — заговори тя. — Спим в църквата, но ни остават само час-два на ден за спане, защото непрекъснато се молим. Не е ли прекрасно това, което прави Бог?

Част от мен отчаяно искаше да ѝ изкрещи да си затвори устата, ала друга част желаше да чуе кое е прекрасното, сътворено от Бог. Но най-много ми се искаше да имам топла храна за обяд.

— Какво каза майка ти за всичко това? — попитах я.

Майка ѝ харесваше преподобния пастор Маршал, но не беше толкова побъркана като дъщеря си.

— Тя не разбира — обясни Меган. — Добра жена е, наистина е добра, но не ѝ достига вяра. Моля се за душата ѝ, както и за твоята.

— Меган — заговорих, като се опитвах да достигна до приятелката си, която обичах от години, и да я върна в реалността, — повече няма да има топла храна за обяд. През половината време нямаме ток. Живея на осем километра от училището. Как ще идвам на училище без автобус? Бензинът струва девет долара галона. Вече не можем да ползваме басейна.

— Това са само земни грижи — заяви приятелката ми. — Миранда, признай греховете си и прегърни Бог. На небето няма да се вълнуваш от топлата храна за обяд или от цената на бензина.

Сигурно беше права. Проблемът обаче бе в това, че не виждах как мама, татко, Лиза, Мат (особено Мат — мисля, че напоследък се беше увлякъл по будизма) или Джони ще се съгласят да си признаят греховете и да прегърнат когото и да е, дори и това да им гарантира безплатен едностранен билет до небето. И аз самата не копнеех кой

знае колко да се възнеса в небесата, ако те няма да ме придружават (е, добре де, можех да мина без Лиза).

Замислих се дали да се опитам да обясня това на Меган, но беше равносилно на опита да обясня на мама, че няма да нося наполеонки, независимо какво ни е причинила Луната. Затова оставих приятелката ми и отидох да търся момчетата и момичетата от отбора по плуване, за да се вайкам и охкам заедно с тях.

Дан ми каза, че научил от майка си, която знаеше всичко за всички тренъори в околността, че всички училища в щата Пенсилвания са затворили плувните си басейни, както и училищата в близкия до нас щат Ню Йорк. Причината била в това, че електрическите филтри не можели да работят, а без филтри водата се замърсява. Затова нямаше да има часове по плуване. Или поне засега.

Карън спомена, че басейнът в едно съседно училище работел, но две хлапета заявиха, че е затворен. Имаше басейн в града, но беше на открито и не бе отопляван, та дори и да работеше, нямаше да ни бъде от полза до края на юни.

Затова споменах за езерото Милър. Имаше деца, които не бяха чували за него. Предполагам, че живееха в новите квартали и не познаваха противоположния край на града, където живеях. Все още беше студено, за да се плува в езерото, но като се стопли достатъчно, ще можем да се гмуркаме в него, защото водата е чиста и няма нужда от филтри. Освен това е доста голямо.

Затова се разбрахме от следващия уикенд да започнем да плуваме в езерото Милър. Това повдигна духа ми, защото имаше какво да очаквам. Мисля още, че Дан остана впечатлен от моето решение на проблема.

Ех, ако можех така лесно да измисля решение и за топлия обяд в стола. Удивително е как изведнъж ужасно започнаха да ми липсват макароните и печеното сирене в стола.

Чувам, че Мат и мама си говорят долу! Мат си е у дома!

28 МАЙ

Нещата вече не ми се струват толкова страшни сега, когато Мат се прибра у дома. Първата му грижа беше да покаже на Джони как да удря топката с бухалката (аз бях кетчър). Това направи Джони много щастлив. Двамата с мама прегледаха всичко в къщата — храната, която

бяхме купили, както и всички вещи, които родителите на майка ми бяха скрили на тавана и в килера, като прежда и куки за плетене (мама си призна, че не е плела от години, но смята, че ще си възстанови уменията, ако се заеме с плетене), а също и буркани, и затварачка към тях, както и ръчна отварачка и бъркалка за разбиване на яйца, и въобще всякакви кухненски приспособления, използвани преди много години.

Мат и мама посветиха целия вчерашен ден в описване на хранителните ни запаси, така че да знаем с колко консерви с риба тон разполагаме и с колко консерви с праскови. Мисля, че притежавахме достатъчно запаси за цял живот, но майка ми заяви, че много щяло да ѝ олекне, когато отново отворят супермаркетите. Ободрих се само като я чух да го казва.

Двамата с Мат досега няхахме реална възможност да си поговорим до насита. Той наистина не знаеше повече от мен за това, което се бе случило, нито какво предстои да става, но вярвах повече на нещата, които ми казваше.

В четвъртък в училище беше по-добре. Появиха се повече деца (включително Сами), както и повече учители.

Гимназията се намираше на осем километра от нашата къща, но мама заяви, че при хубаво време това разстояние може да се извърви пеша. Джони също беше лишен от своя училищен автобус в прогимназията, а сега трябваше да върви малко повече от мен, така че заради него майка ми се опита да уговори съвместно пътуване със съседите. Мат пък извади старите ни велосипеди и посвети целия уикенд на поправките по тях. Доста бях карала колелото си и мислех, че съм достатъчно добра, за да пътувам с него (със сигурност с колелото щях да стигам по-бързо до училището, отколкото пеша).

Питър се появи тази вечер, което беше приятна изненада, особено за майка ми. Той ни донесе цяла торба с ябълки, които получил от един от пациентите си. Двамата с мама не можахме да отидат никъде, така че приготвиха сладкиш с печени ябълки. За вечеря ни се полагаше пица с доматиен сос — може би за десети път тази седмица — така че топлият десерт беше истинска наслада. Мат доведе госпожа Несбит, така че се получи истинско парти — шестима души за вечерята с основно ястие и десерт.

Разбира се, токът спря точно когато се приготвихме да започнем вечерята. Така беше през повечето от днешния ден, но вече бяхме

свикнали. Вчера в училището имахме ток само за един час и сякаш никой от нас не знаеше какво да прави. У дома, когато дойдеше ток, се втурвахме към телевизора и веднага го включвахме. През цялото време можехме да слушаме радио, но мама искаше да пестим батериите, затова го пускахме само рано сутрин и късно вечер.

Какъв странен живот! Просто не мога да повярвам, че това ще продължи още дълго. От друга страна, вече започнах да забравям как беше в нормалния живот, когато часовниците не изоставаха, лампите светваха само с едно щракване на ключа, а интернет, светофарите, супермаркетите, „Макдоналдс“ и...

Мат ми каза, че независимо какво бъдеще ни очаква, ние живеем в много специален исторически момент. Каза още, че историята ни е направила такива, каквито сме, но ние също можем да променяме нея и всеки може да бъде герой, ако се реши на това.

За мен моят герой винаги е бил Мат. Мисля, че не е толкова лесно да бъдеш герой, както твърдеше той, но като цяло схванах какво имаше предвид.

Но все още ми липсват сладоледите, преплуването на басейна и приятното усещане да се любувам на нощното небе.

29 МАЙ

Тази сутрин електричеството дойде към девет и мама се захвана с това, което винаги правеше, когато беше сигурна, че ще има ток. Започна да зарежда пералнята.

Но имаше ток само около петнайсет минути и не го пуснаха през целия ден.

Преди десет минути се събудихме от странно боботене. Всички се втурнахме към източника на шума. Оказа се, че пералнята се беше включила.

Кой да подозира, че цикълът на изплакване може да предизвика толкова плашещ звук?

Мама каза, че ще остане да дежури, докато сушилнята работи. Не вярваше, че електричеството ще остане включено толкова дълго, че дрехите да изсъхнат напълно, но реши, че си струва да изчака.

Наистина ми се иска да пускат тока в два следобед, а не в два сутринта. Предполагам, че трябва да мисля за майка ми като за героиня, останала през цялата нощ на пост край пералнята.

Невинаги разбирам колко дълго е било изключено електричеството. Токът дойде посред нощ, но на сутринта, когато се събудих, отново нямаше.

Все повече време прекарваме навън, просто защото е по-приятно, пък и слънцето ни осигурява естествена светлина. Вече посвикнахме да гледаме луната, така че сега не ни притеснява толкова много.

Но оставяхме включено осветлението в дневната, за да можем да влезем вътре, когато пуснат електричеството, и да свършим работата, която трябваше да се свърши. Днес пузнаха тока към един и веднага се втурнахме в стаята.

Мама влезе в интернет, което малко ме изненада. Обикновено започваше да обира с прахосмукачката или да зарежда пералнята. Вече се беше отказала да коригира показанията на часовниците.

Но този следобед тя заряза всичко и сърфира в интернет. Тази сутрин беше чула по радиото, че започват да публикуват имената на загиналите.

Откри сред тях тези на повечето редактори, с които работеше толкова отдавна, както и на агента си, също и на много писатели, с които се бе срещала в течение на много години. Забеляза из списъка имената и на две свои приятелки от колежа, както и на един стар приятел от времето, преди да се преместим тук, както и на кума на татко, загинал заедно със семейството си. Попадна на имената на две втори братовчедки и техните деца. За по-малко от десетина минути изрови над трийсет имена. Но имаше и нещо хубаво: провери за сина на госпожа Несбит, за снаха ѝ и за децата им. Не ги намери в списъка.

Помолих я да провери за Брандън, но не успя да намери нищо за него. Разбира се, че оставаха милиони хора, за които още нямаше данни, но поне имах надеждата, че той е оцелял. Напоследък не влизах често във фен сайта, но когато се случваше да проверя, нямаше никаква информация. Аз обаче не преставах да си повтарям, че това е добър знак.

Имаше много хора, за които бих могла да проверя: деца, с които съм била на летните лагери, познати от плуването, както и по-стари приятели от началното училище, които се бяха преместили в Ню Йорк,

Калифорния или Флорида. Но не се опитах да ги търся. Те вече не бяха част от моя живот и ми се струваше нередно да се опитвам да открива дали не са мъртви, след като рядко се сецах за тях, когато още са били живи.

Джони провери за любимите си бейзболисти. Мнозина от тях бяха изброени като мъртви, но още повече бяха посочени като безследно изчезнали и вероятно загинали.

Мат потърси съучениците си от гимназията. Само трима бяха сред мъртвите, но доста попадаха в категорията на безследно изчезналите и вероятно също са умрели.

Колкото за проба, той провери и за нашите имена, но нито едно от тях не фигурираше в списъка.

Ето как точно в Деня на загиналите герои тази година ние узнахме, че сме живи.

31 МАЙ

Първият ден без училищен автобус. И естествено, заваля.

Поне дъждът не беше толкова страшен като предишния път. Нямахме оглушителни гръмотевици, нито силни ветрове като при торнадо. Само добрият старомоден, обилно мокрещ дъжд.

Мат се видя принуден да ни откара с Джони до училищата ни. Мама остана вкъщи, възползвайки се, че имаше ток, за да поработи върху книгата си. Всъщност досега не се бях замисляла колко ли ѝ е трудно да пише без компютър. Или без агент, без редактори, без издатели.

Повече от половината деца отсъстваха. Джони каза, че в неговия клас имало още по-малко ученици. Повечето от учителите обаче бяха в училището и днес наистина свършихме доста работа. Имахме ток до почти два часа и макар навън вече да беше притъмняло, в училището беше много приятно. Празно, но приятно.

Днес, когато се върна у дома, Джони ни разказа как в неговото училище обявили, че ще се признават всички анулирани досега резултати от стандартните тестове. Започнах да се чудя какво ще стане с нашите годишни изпити, които трябваше да започнат след две седмици. Напоследък на практика нищо не учехме и никой нямаше домашни, защото не се знаеше предварително кога ще пуснат тока.

През уикенда Питър ни каза, че се носели слухове за евентуално затваряне на училището през следващата седмица, като на всички ученици ще признаят, че приключват успешно учебната година, с надеждата към септември всичко да се нормализира.

Не зная дали това ми харесва, или не. С изключение на частта, че през септември животът ни ще се нормализира. За това съм напълно сигурна.

2 юни

В училище всички получихме съобщения да се прибираме по домовете си. В тях се казваше още, че тази година няма да има годишни изпити и оценките ни ще се формират въз основа на резултатите от тестовете, проведени преди 19 май. Утре в класните стаи ще ни ги съобщят. Ако искаме да си подобрим успеха, трябвало през следващата седмица да разговаряме със съответните учители и така да проверим дали може нещо да се поправи. Официално училището ще бъде закрито на 10 юни и отново ще бъде отворено на 31 август, освен ако не се съобщи нещо друго.

Но явно все още предвиждаха да проведат празненство по случай приключването на учебната година, при това на открито, под дъжда.

Странно звучеше това, да няма никакви годишни изпити, но аз и бездруго не се готвех за тях. Вече от няколко седмици дори домашни не ни даваха.

Но ми стана жално за децата, които щяха да пострадат и които щяха да се отърват от повтарянето на годината, ако можеха да подобрят само една по-лоша оценка. Сами беше сред тях. През цялата година едва изкарваше тройки по френски. Знаех, че напоследък зубреше упорито за годишния изпит, за да си коригира оценката. Вероятно го беше замислила още по средата на учебната година.

Но сега вече и на нея не ѝ пукаше. Всъщност като изключим няколкото кандидати за престижните университети в Бръшляновата лига, съмнявам се дали на някого въобще му пукаше.

3 юни

Научих оценките си. Оказаха се по-добри, отколкото бях очаквала. Само дето тази по математика бе спаднала заради онези глупави тестове (или тестовете, на които се изяхих като глупачка). Знаех си, че през уикенда ще трябва да поговоря с мама относно това, какво да предприема по въпроса.

Всичко, което ни поднесоха днес за обяд, се свеждаше до сандвич с фъстъчено масло и конфитюр. При това даваха само по един сандвич на човек.

Не ми се искаше да хленча, че съм гладна, защото в сравнение с повечето от съучениците ми, къщи се храня горе-долу задоволително. Например днес за закуска имахме овесени ядки с мляко на прах. Е, на вкус не беше като истинското мляко, но все е нещо, и то благодарение на мама, която купи много кутии от това мляко в Деня на лудешкото пазаруване.

А за вечерята, дори и да ми беше втръснало от пицата или от консервираното пилешко, или от риба тон, не можех да се оплача, че не съм яла. Така че, ако обядът в училищния стол се ограничаваше единствено до сандвич с фъстъчено масло и конфитюр, за мен това още не означаваше, че е настъпил краят на света. Много добре знаех, че трябваше да бъда благодарна, защото разполагахме с обилни хранителни запаси. На всеки от нас беше съвсем ясна причината да затворят училището толкова рано — защото не им достигаше храна за всички нас и не знаеха как да се справят с недостига.

Обядвах с Меган, Сами, Дейв, Брайън и Джена. Меган напоследък не се хранеше с нейната църковна група, което за мен бе приятна промяна в поведението ѝ. Неприятно обаче беше отсъствието на половината от отбора по плуване.

Наредихме се на опашката и си взехме сандвичите. Народът наоколо стенеше и охкаше и въобще никак не беше приятно. Отидохме до нашата маса и макар че трябваше да предъвкваме бавно, все едно че бе пълноценен обяд, доста набързо погълнахме филиите си. Само на три хапки, след което оставаха цели двайсет и пет минути време за убиване.

С изключение на Меган. Тя разкъса своята на две приблизително еднакви части и отхапа от едната изискано, като истинска лейди. Приключи с първата половина за по-дълго време, отколкото на нас ни отне изяждането на цял сандвич, след което попита дали някой иска останалото.

Всички (с изключение на мен) казаха: „Да“.

Огледа масата и подаде остатък от сандвича си на Дейв. Нямах представа защо избра точно него, но той нищо не каза. Просто го изяде

набързо, преди някой друг да има възможността да се добере до лакомството.

Не зная защо това ме разтревожи, но точно така стана.

4 юни

С майка ми обсъждахме оценките ми. По английски изкарах 95 точки, по история — 94, по френски — 90, по биология — 91, а по математика — 78.

— Бих могла да поискам отново да мина теста по математика — подех. — Ако този път се справя по-добре, ще мога поне да повиша средния си успех.

— Какъв е смисълът? — попита мама.

Толкова се зарадвах, че не побесня от яд, че само промърморих едно: „Добре“, и побързах да сменя темата. Но тази вечер се случи нещо, което ме поразя. Намерих Мат и двамата седнахме навън под рожкова. Майка ми всъщност го нарича големия бурен, но е толкова красив, когато разцъфти. Листата на това дърво последни окапваха наесен, заради което много го обичах.

— Мат, да не би мама да мисли, че всички ще умрем? — запитах го.

Никога не я бях питала за това, защото много добре знаех, че ако можеше, щеше да ме излъже.

Брат ми задълго остана безмълвен, повече, отколкото ми се искаше. Това, което очаквах от него, беше нещо съвсем просто: да го обърне на смях и да каже: „Разбира се, че няма да умрем. Всичко ще бъде наред, като оправят проблемите с електричеството и измислят как да се подобри снабдяването с бензин, така че камионите да могат отново да доставят храни“.

Но вместо това той само промълви:

— Мама е доста загрижена. Всички сме загрижени.

— Това означава ли, че ще умрем? — попитах с разтреперан глас. — Като например да ни сполети гладна смърт или нещо подобно?

— Не мисля, че мама се безпокои да не загинем от гладна смърт — зае се да ми обяснява Мат. — Тя се занимава с градината, а и все още имаме значителни запаси от консерви. През есента е възможно всичко да се нормализира. Може би ще се случи малко по-рано, но може и малко по-късно. И дори всичко тук да не се нормализира

докрай, това не означава, че нещата не могат да бъдат подобрили. Мама е оптимист, също и аз.

— Тогава защо тя ми каза, че годишната ми оценка по математика няма да има голямо значение? — попитах. — Кога се е случвало да не обръща внимание на бележките ни?

Брат ми се засмя.

— Заради това ли са всичките ти тревоги? — запита ме той.

— Не е смешно, Мат — упрекнах го. — Не съм хлапе, но мама повече предпочита да разговаря с теб, а не с мен. Какво я кара да мисли, че това ще се случи? Ти си по цял ден с нея. Трябва да е говорила с теб.

— Точно сега най-голямата ѝ грижа е дали Джони ще отиде на летния лагер за бейзболисти — обясни ми Мат. — Тя иска той да прекара лятото колкото е възможно по-нормално. Кой знае какво ще се окаже следващото лято? Пък и... — За миг замълча. — Слушай, това да си остане само между нас двамата, става ли? — Кимнах. — Ако Джони го вземат в лагера, тогава мама няма да е принудена да го храни — поде отново брат ми. — А после, когато двамата заминете при татко за целия август, няма да ѝ се налага да храни и теб. Тя самата и без това вече яде по-малко. Не закусва, само обядва, и то ако аз я накарам. Както и става през половината време. След като училището приключи с четиринайсет дни по-рано, това означава, че ще е необходимо ти и Джони да обядвате у дома цели две седмици в повече. А точно сега това е по-важно за мама от бележките ти по математика.

Нищо не успях да възразя. Само вдигнах очи към небето. Настъпваше залезът. Обикновено това бе любимото ми време всеки ден, но сега слънцето, както и луната, ми се струваше толкова наедряло, като че ли все едно се канеше да се стовари върху нас. След този миг почти не погледнах към небето.

— Слушай — продължи Мат, като сграбчи ръката ми и я стисна, — ако всичко отново се нормализира, в никой колеж на света няма да обърнат внимание на това, че имаш 78 точки по математика. Това няма да ти попречи да те приемат.

— Ами ако нищо не се нормализира? — усъмних се.

— Тогава, така или иначе, бележката ти няма да има никакво значение — отвърна ми той. — Само ми обещавай, че няма да кажеш на мама за какво сме си говорили.

— Обещавам.

— И да не започнеш и ти да пропускаш храненето?! Нуждаем се от теб, трябва да си силна, Миранда.

— Обещавам.

Но не можех да престана да си мисля, че не съм силна. Дали ще мога да дам на Джони от моята храна, ако се стигне дотам? Това ли направи Меган в петък на обяд?

И дали всичко отново ще се нормализира?

5 юни

Госпожа Несбит днес пристигна към пет часа. Не помня кога за последен път я бях виждала толкова щастлива или развълнувана.

В тези дни дори и посещенията на съседката се превърнаха в нещо по-различно. През целия ден почти не включвах електричеството, както и през нощта, така че беше много малка вероятността да гледаме телевизия или да търсим нещо в интернет. Нито пък имаше какво толкова да се върши въкъщи. Никой не проявяваше желание да общува с познатите си.

— Нося ви едно чудесно лакомство — заговори тя и ни показа някаква купа, завита отгоре с кърпа за бърсане на чинии.

Струпахме се около нея, за да видим какво ни е донесла. Жената смъкна кърпата с жест като на магьосник, който изважда заек от шапката си, но ние видяхме отдолу само още няколко кърпи. Тя се засмя на недоумението, изписано по лицата ни. После внимателно отгърна кърпите. Най-отдолу имаше две яйца.

Не бяха много едри, но все пак си оставаха най-красивите яйца, които бях виждала.

— Къде ги намери? — попита мама.

— Един от моите някогашни ученици ми ги донесе — обясни госпожа Несбит. — Не е ли мило от негова страна? Той има ферма на около петнайсетина километра от града и още му е останала храна за кокошките, така че те продължават да снасят. Донесе по две яйца на мен и на още няколко души. Каза, че имал достатъчно за семейството му, ако ги изразходват внимателно. Роднините му решили, че могат да ни осигурят специално угощение. Самата аз навярно няма с какво да ги зарадвам.

Яйца. Истински, чудесни яйца. Докоснах едното само колкото да си припомня какво беше да допра пръсти до черупката на някое яйце.

Мама първо взе два картофа и една глава лук, наряза ги и ги пусна върху зехтина в тигана да се запържат. Дори само миризмата на пържени картопки с лук успя да ни изпълни с възторг. Докато се пържеха, поспорихме оживено за всичките възможни рецепти с яйца. При резултат четири на едно от гласуването избрахме менюто да бъде бъркани яйца. Останахме край печката, за да гледаме как мама извади малко от млякото на прах и разби яйцата в разтвореното във вода мляко. Разбира се, няхахме краве масло, но бяхме против олиото за готвене, затова тя просто изсипа сместа в един от тиганите, които не загарят.

Всички си взехме по равни порции от яйцата и картофите с лук. Не изпусках от очи мама, за да съм сигурна, че няма да се опита да ни измами. Разполагахме с по две супени лъжици от бърканите яйца, затова ги вкусахме едва-едва, за да трае угощението по-дълго.

После Мат скочи от стола и ни съобщи, че и той имал изненада за нас — специално лакомство, което досега пазел за друг път, но тази вечер му се сторила подходяща за целта. Изтича до стаята си и като се върна, ни донесе блокче шоколад.

— Намерих го в чантата си, когато разопаковах багажа — обясни той. — Не зная откога е, но шоколадът не се разваля.

Ето така се сдобихме и с по късче шоколад за десерт. Почти бях забравила колко обичах сладко. Забравих, че има нещо в този живот, което може да го направи поне малко по-приятен.

След вечерята останахме около масата и запяхме. Никой от нас нямаше дарба за пеене, нито пък знаехме едни и същи песни, но публиката ни се състоеше само от Хортън, а той въобще не възрази. Пяхме повече от час, смяхме се, а госпожа Несбит ни разказа разни истории за мама, когато била малко момиче.

Почти можеше да се каже, че отново бяхме щастливи.

6 юни

Днес по обяд Меган направи същото изпълнение със сандвича с фъстъчено масло и конфитюр. Но този път даде половината от сандвича си на Сами.

Както го даваше, скоро щеше да стане най-популярното момиче в гимназията.

Изчаках я след часовете и я дръпнах настрана от нейните църковни приятели.

— Защо не си изяждаш целия обяд? — попитах я.

— Не съм гладна — отвърна ми тя.

Обичах приятелката си, а тя съвсем не беше дебела, но я бях виждала да изяжда двойни бургери и чипс към тях, заедно с млечен шейк. Огледах я внимателно и забелязах, че е отслабнала може би с пет килограма. Цялата работа се усложняваше от това, че всички бяхме отслабнали, затова не беше лесно да забележа, че е смъкнала няколко килограма. Беше нещо като онази работа с луната: ако не се заглеждах в нея, можех да се преструвам, че още си е същата.

— Днес въобще яла ли си? — запитах я.

— Разбира се — побърза да ме успокои Меган. — Просто вече не се нуждая от толкова храна. Господ ме крепи, а не храната.

— Тогава защо изяждаш първата половина от сандвича си? — поинтересувах се.

Не знам защо ѝ зададох този въпрос — не беше много смислен, така че нямах основание да очаквам разумен отговор.

— Мислех, че хората няма да забележат, ако изям половината — промърмори тя.

— Те забелязват — обясних ѝ. — Аз забелязвам.

— Остават ни още само два дни — припомни ми приятелката ми. — Следващата седмица никой няма да гледа дали ям, или не.

— Не е възможно в твоята църква да те учат да не се храниш — смотолевих.

Меган ме удостои с един от онези жалостиви погледи, от които винаги ме засърбяваше яко да я цапардосам.

— Преподобният Маршал не си позволява да ни съветва колко да ядем — поясни ми тя. — Той само ни учи как да чуваме гласа божи.

— Значи Господ те учи да не ядеш? Така ли? — кипнах. — Повика те и ти рече: „Сподели сандвича си с фъстъчено масло и конфитюр с окаяните бедни нещастници!“.

— Започвам да си мисля, че именно ти си бедна нещастница — хладно процеди Меган.

— Аз пък започвам да се убеждавам, че си напълно побъркана — върнах ѝ го.

Това всъщност отдавна си го мислех, но едва сега дръзнах да го изрека гласно.

— Защо? — удиви се тя и за миг наистина се разгневи, какъвто навик имаше още когато бяхме само на дванайсет.

Но после сведе глава, затвори очи и замърда устни. Вероятно за молитва.

— Какво? — попитах недочула.

— Моля се на Господ да ми прости — изрече. — И ако бях на твое място, Миранда, щях също да се моля за прошката му.

— Господ не може да иска да гладуваш до смърт — възразих ѝ. — Как можеш да вярваш в Бог, който би могъл да поиска това от теб?

— Но Той нищо не ми е искал — отрече Меган. — Честно, Миранда, ти направи от мухата слон, и то заради половин сандвич.

— Обещай ми, че няма да спреш да се храниш — настоях.

Приятелката ми се усмихна, а аз си казах, че тъкмо това най-много ме плашеше.

— Ще се погрижа за препитанието си, ако Господ го пожелае от мен — заяви тя. — Знаеш ли, че има съвсем различни начини да се гладува. Някои са гладни за храна, а други за божията любов.

И тогава така ме изгледа, бедната Меган, че ми помогна да проумея в какво съм се забъркала.

— Утре да си изядеш сандвича — заповядах ѝ. — Прости ми. Ако толкова настояваш да гладуваш, поне изчакай до събота, след което няма да съм длъжна да те гледам как се съсипваш.

— И сега не си длъжна да ме гледаш — отрони на сбогуване, преди да се отдалечи от мен и отново да се присъедини към своите църковни приятели.

7 юни

Снощи сънувах Беки. Тя се беше възнесла на небето, което изглеждаше ужасно, също като крайбрежието на Ню Джърси, или поне, както си го спомнях от летните ваканции преди няколко години, където приливите са невероятни, но Атлантикът е най-славният плувен басейн в света. Беки изглеждаше така, както преди да се разболее, със

страхотните си дълги руси плитки. Когато бяхме по-малки, постоянно й завиждах за косата.

— Това ли е небето? — попитах я.

— Да, това е — отвърна ми тя.

Само че после затвори една гигантска врата и аз останах от едната страна, а тя и океанът — от другата.

— Пусни ме вътре — помолих й се. — Да не би Меган да ти е казала да не ме пускаш?

Беки се засмя. Отдавна не се бях замисляла за смеха й. Имаше навика да се кикоти през цялото време, с което ме разсмиваше. Случвало се е да се смеем по пет минути, без да имаме представа какво всъщност е толкова смешно.

— Не е по вина на Меган — обясни ми тя. — А по твоя вина.

— Ама в какво съм съгрешила? — удивих се.

Е, да, по-скоро го изхленчих. Дори и в съня си успях да съобразя, че можеше да го кажа много по-добре.

— Не можеш да влезеш в небесния рай, защото не си мъртва — каза Беки. — А не си достатъчно добра, за да си мъртва.

— Ще бъда. Обещавам — изговорих и тогава се събудих.

Цялата треперех, толкова силно ме бе смутил този сън. Не беше като кошмар, а просто... не зная. Не зная с какви думи да опиша как се почувствах, когато райските порти бяха заключени за мен. Така отчаяно ми се искаше да умра.

Училището беше пълна загуба на време. Имахме часове само по английски и история. Другите учители бяха изчезнали. В часовете по английски господин Клифърд ни четеше на глас къси разкази и поеми. Госпожа Хемиш се опитваше да ни представя събитията в историческа перспектива, но през половината от часа някой се разплакваше в класната стая. Още не бях стигнала дотам, че да ревна и аз, но бях на косъм от това. А като не бяхме в час, се скитахме около сградата на училището и си обменяхме слухове. Едно хлапе се похвали, че знаело, че веригата от ресторанти за бързо хранене „Деъри Куин“ още била в бизнеса, но нямало намерение да ни светне къде точно се намирало най-близкото тяхно заведение. Друго хлапе рече, че според това, което чуло, никога вече нямало да имаме електричество редовно, затова учените работели върху усъвършенстването на методите за пряко преобразуване на слънчевата светлина в електричество. И разбира се,

сума хлапета вярваха, че луната ще се приближава все повече и повече към земята и че всички ще измрем някъде около Коледа. Сами, изглежда, беше напълно убедена в това.

Днес на обяд Меган раздели сандвича си на две, като даде едната половина на Сами, а другата на Майкъл.

Докато го правеше, ме погледна и ми намигна.

8 юни

Напоследък се старая да не се интересувам какво става. Или поне така се извинявам пред себе си, че не съм кой знае колко загрижена за онова, което се случва извън моето кътче в Пенсилвания. Кого го беше грижа за земетресенията в Индия или в Перу, или дори в Аляска?

Добре де, знам, че не е вярно. Зная кого го е грижа. Мат е загрижен, мама също, ако пък са пострадали и бейзболисти, Джони също щеше да е адски обезпокоен. Като познавам баща си, не се съмнявам, че и той ще е разтревожен. А също и госпожа Несбит.

Единствено аз не съм загрижена. Само аз претендирах, че Земята не се върти около мен, защото не искам това. Въобще не искам да зная дали има, или няма земетресение в щата Мисури. Нито пък искам да научавам дали Средният запад ще загине, нито какво се случва след всички приливи и цунамита. За нищо повече не желая да се страхувам.

Не започнах този дневник с намерението да се превърне в книга на смъртта.

9 юни

Утре ще бъде последният ни учебен ден, каквото и да означава това.

Някъде през тази седмица, когато се случи да имаме електричество, един наш съученик се възползва от благоприятното положение и отпечата на принтер хиляди флаери, чрез които ни призоваваше, ако желаем, да донесем одеяла, храна и дрехи за нуждаещите се от Ню Йорк и Ню Джърси. Акцията щяла да се проведе в петък.

Допадна ми този призив. Харесах идеята да помогнем на някого. Струваше ми се, че не можем да си позволим да отнесем дарения на

населението от щата Мисури, защото бензинът вече вървеше по дванайсет долара галона, пък и твърде малко бензиностанции още работеха.

Отнесох на мама листовката с този апел за помощ. Заварих я да седи край масата в кухнята и да гледа през прозореца. Напоследък това ѝ се случваше все по-често. Не че вкъщи имаше кой знае какво друго да върши.

Флаерът привлече погледа ѝ. Прочете го набързо, после го сграбчи и го накъса на две, после на четири, след това на осем.

— Нищичко няма да им дадем — отсече тя.

За миг действително се зачудих дали това е моята майка, или е някоя злокобна личност, превъплътила се в нейното тяло. Та нали мама винаги бе първа в събирането на всякакви дарения. Тя беше кралицата на всичките походи за събиране на храни, на кръводарителските акции, на кампаниите за даряване на играчки на децата, лишени от родителски грижи. Обичах я заради това, макар да си знаех, че самата аз никога нямаше да бъда дори наполовина способна на щедри жестове като нейните.

— Мамо, все пак бихме могли да се лишим от едно-две одеяла.

— Откъде знаеш? — озъби ми се тя. — Как е възможно отсега да знаеш от какво ще се нуждаем през зимата?

— През зимата ли? — учудих се. — Та нали дотогава всичко ще се нормализира?

— Ами ако не стане така? — възрази тя. — Какво ще правим без нефта? Какво ще ни сполети, ако се окаже, че единствено това одеяло би могло да ни спаси от измръзване до смърт, но няма да можем да се загърнем с него, защото сме го дарили на нуждаещите се през юни?

— Нафта? — възкликнах. Почувствах се като пълна идиотка, способна само да повтаря думите ѝ. — Трябва да има нефта за зимата.

— Надявам се да се окажеш права — въздъхна мама. — Но междуременно няма да даваме нищо на никого извън нашето семейство.

— Ако госпожа Несбит постъпваше така, нямаше да подели онези яйца с нас — припомних ѝ.

— Госпожа Несбит е от нашето семейство — поправи ме майка ми. — А бедните нещастници от Ню Йорк и Ню Джърси могат да използват проклетите си собствени одеяла.

— Добре — кимнах. — Съжалявам, че повдигнах този въпрос.

Това беше моментът, в който би трябвало да се очаква мама да се съвземе, да започне да се извинява и да се оправдава със стреса. Само че не го направи. Вместо това отново се върна на мястото си, за да съзерцава гледката през прозореца.

Потърсих Мат. Никак не ми бе трудно да го намеря. Лежеше на леглото си, вперил поглед в тавана. Предположих, че от следващата седмица и аз ще започна да правя само това.

— Нафтата... — подех.

— О! — учуди се той. — И ти ли го научи?

Не бях сигурна дали да кажа „да“, или „не“, затова просто останах на място, като само свих рамене.

— Изненадан съм, че мама ти е казала — заговори Мат. — Впрочем тя трябваше да се досети, че ако вече не намерим никаква нафта, през есента ти, така или иначе, ще го разбереш.

— Вече няма да намерим никаква нафта? — повторих като папагал.

— Затова не трябваше да ти го казва. Как го научи?

— Как ще оцелеем без нафта през зимата? — попитах.

Мат се надигна и се обърна с лице към мен.

— Първо, може пък през есента да се възстановят запасите от нафта — започна брат ми. — Независимо колко ще струва, ще си платим и ще се снабдим с гориво. Второ, хората са оцелявали от милион години и без нафта. И щом те са могли, и ние ще можем. Имаме печка за дърва и ще я използваме.

— Само една печка за дърва има в къщата — уточних. — С нея може да се отоплява единствено слънчевата стая. Може би и кухнята.

— И така ще бъдем доста по-добре от хората, които въобще нямат печка за дърва — успокой ме той.

Стори ми се глупаво да допускам, че може да се отопляваме с електричество.

— А какво ще кажеш за природния газ? — запитах го. — На практика всеки в града се отоплява с природен газ. Доставя го газовата компания. Не може ли печката ни да премине на газ?

Мат поклати глава.

— Мама вече е разговаряла с някой от газовата компания. Въобще не гарантират за доставките на газ през следващата зима. Ние

сме щастливи, че имаме печка за дърва.

— Ама това е смешно — ядосах се. — Сега е юни. Навън е двайсет и девет градуса. Как въобще е възможно да се знае какво ще стане през зимата? Може пък луната да започне да ни топли. Може и учените да измислят как да превръщат скалите в нефта. А може и да се преместим в Мексико.

Брат ми се усмихна.

— Може би. Но междувременно не казвай на Джони, става ли? Не съм сигурен как си го научила, но мама не иска никой от нас да се тревожи повече, отколкото е необходимо.

— С колко запаси разполагаме? — попитах, но Мат не ми отговори.

Вместо това отново се върна към основното си занимание — да зяпа в тавана.

Аз пък изтърчах до дрешника и преброих одеялата ни. После излязох навън и зачаках топлината на слънцето да спре треперенето ми.

10 юни

Последният ден в училище. Последният обяд със сандвич с фъстъчено масло и конфитюр и все по-мухлясал бял хляб.

Всъщност днес получихме по един сандвич само с една филия. Предположих, че хлябът в стола беше на привършване, което впрочем беше съвсем основателна причина преждевременно да се обяви краят на учебната година.

Меган разреза своята филия на четири. Предложи ми едно парче, но аз ѝ отказах.

— Ще взема и нейният дял — обади се Сами. — Не съм чак толкова горда, че да не помоля.

— Не е нужно да молиш — каза Меган и даде двете четвъртинки на Сами.

Брайън и Джена получиха другите две.

Сами изглеждаше като лакомо прасе, докато нагъваше сандвич и половина.

Щом обядът приключи, почти всички се запътиха към домовете си. След свършването на храната нямаше много смисъл още да се стои в училището.

Прибрах се вкъщи, облякох си банския и се отправих към езерото Милър. От две седмици времето беше достатъчно топло за плуване на открито, но езерото още беше студено. След няколко преплувания така се разтреперих, че забравих за глада.

Но като излязох от водата и се избърсах, отново се замислих за фъстъчено масло и бурканчета с конфитюр. Дали бяха останали? Възможно ли бе в стола да са свършили хляба, но да са им останали запаси от фъстъчено масло и конфитюр? Или учителите са прибрали останалото? Или пък са взети от персонала на училището или от работещите в стола? Дали шефовете в управителния съвет на училището получават фъстъчено масло и конфитюр? И дали фъстъченото масло е в повече, или преобладава конфитюрът? Възможно е да не е останал конфитюр, а само фъстъчено масло. Или пък е имало буркани с конфитюр, но не и фъстъчено масло. Не е изключено дори и хляб да им е останал, но да не искат да го дават на учениците.

Днес за вечеря имахме консерва от риба тон и консерва със зелен грах, така че не можех да престана да си мисля за фъстъченото масло и за конфитюра.

ЛЯТО

11 юни

Татко се обади. Най-последно успял да се свърже. Каза, че през последните две седмици по няколко пъти на ден ни звънял. Повярвахме му, защото и ние се опитвахме да му се обадим, но нито веднъж не успяхме.

Страхотно беше да чуя гласа му. Каза ми, че двамата с Лиза били добре и че нямало проблеми с бременността ѝ. Добави, че всички супермаркети в Спрингфийлд били затворени, но те имали в къщата си достатъчно храна.

— Засега сме добре — обобщи той.

Днес позвъниха на майка ми от летния лагер на Джони. Все още нямало решение за затварянето на лагера за бейзболни тренировки. Така че нямаше промяна в плана да изпратим брат ми на лагер. След края на смяната двете ще отидем да вземем Джони и мама ще ни закара до Спрингфийлд. Татко попита дали и Мат ще дойде с нас, но Мат заяви, че ще е нужен на мама през целия август, така че ще си остане у дома.

Зная, че на баща ни му стана криво, въпреки че сигурно бе истина и той самият навярно го знаеше. Както и да е, но татко, естествено, предложи и Мат да дойде с мен и мама, така че поне да се види с него и с Лиза. Можело всички да се съберем на вечеря. За миг забравихме, че ресторантите са затворени. За секунда нещата отново изглеждаха нормални.

Мат се съгласи и каза, че този план му се струва разумен, а пък мама заяви, че ще се радва да има компания при връщането си у дома.

Джони попита баща ни дали е чул нещо за „Ред Сокс“. Татко каза, че се надявал да са добре, но не знаеше какво става с тях. Струва ми се, че той би трябвало да знае какво ще го попита брат ми, така че бе редно да може да задоволи любопитството на по-малкия си син. В крайна сметка можеше дори да го поизлъже и да го увери, че всичко с играчите от Бостън е наред.

Знаейки какъв върл фен на янките е Джони, татко може би само трябваше да спомене, че „Фенуей“^[1] е отнесен от океана.

12 юни

Днес следобед се появи Питър и ни донесе консерва със спанак.

— Зная, че е полезен за мен — обясни той, — но всъщност не мога да го понасям.

Мама се засмя, както някога.

— Остани за вечеря — предложи му тя. — Обещавам да не ти сервирам спанак.

— Не мога — отклони поканата мъжът. — Не биваше да напускам кабинета, но се нуждаех от малко почивка, дори и само за час.

Седнахме в слънчевата стая, щастливи, че някой ни беше дошъл на гости. Но си личеше, че Питър не е спокоен.

Накрая мама го подкани:

— Ако си дошъл на домашно посещение при болен, кажи поне каква е диагнозата.

Приятелят ѝ се засмя, но с половин уста, както напоследък и всички останали около мен.

— От нищо не сте болни — увери ни. — Само искам да ви предупредя да започнете да използвате спрей против комари. И трябва да си вземете някакви предпазни средства срещу комарите. Ако знаете някое място, където още ги продават, побързайте да си купите. Платете им колкото искат, само и само да се запасите с такива препарати.

— Защо? — попита Джони.

Не мисля, че мама, Мат или аз искахме да научим отговора на този въпрос.

— Само през последната седмица имах трима пациенти, заразени от вируса на западноилската треска. Чух и слухове за малария. Засега се разказва само от уста на уста, но това още не означава, че не е истина.

— Та това са все болести, пренасяни от комарите — отбеляза Мат.

— Точно така — кимна Питър. — Явно комарите са щастливи, дори когато никой друг наоколо не е.

— Помня, че от миналото лято ми остана малко от спрея против комари — замисли се мама. — Но не съм сигурна каква е трайността му.

— Не се разголвайте — посъветва ни Питър. — Когато сте навън, носете чорапи и ризи с дълги ръкави и панталони. И никакви парфюми. Ако усетите да ви полази комар, веднага го убийте.

Не се съмнявах, че съветите му са много полезни, но все още възнамерявах да ходя да плувам в езерото Милър, при това редовно. Не знаех какво ще правя, ако мама се опита да ме спре.

15 юни

През последните два дни не престана да вали, при това със силни гръмотевици. Но поне не спираха тока. Тъй като нямаше ток, нямаше какво да спират.

На сутринта го пуснаха, ала само за броени минути и тогава Джони се провикна:

— Ей, най-после ни светнаха.

Напоследък шегите ни бяха все от този сорт.

При толкова силен дъжд навън всъщност се чувствахме доста уютно в къщата. Не можехме да отидем никъде, затова си стояхме вътре и си четяхме книги или играехме на разни игри, като през цялото време се преструвахме, че никак не сме разтревожени. Все едно бяхме затрупани от преспи отвън, само дето нямаше сняг.

Но днес слънцето проби, блесна и макар слабо светещата през деня луна да изглеждаше смущаваща, слънцето все още ни носеше приятно облекчение. Нямаше висока влажност, а температурите не падаха под трийсетина градуса. Направо чудесно време.

Затова, без да казвам на мама, навлякох банския, нахлузих си джинсите, метнах и една риза отгоре и се втурнах към езерото Милър. Стигнах там към десет часа, но заварих неколцина души, излегнали се на брега, да се наслаждават на хубавото време.

Дан бе сред тях и беше страхотно да го видя. Плувахме няколко пъти заедно, като се надпреварвахме яростно (е, той спечели, ама не с много преднина), и си поиграхме на водна гоненица с още няколко от плувците.

Беше съвсем като истинска лятна ваканция.

Като излязохме от водата, се излегнахме, за да изсъхнем на слънце. Около езерото Милър беше малко блатисто и трябваше постоянно да трепем комарите, но дори и това си беше нормално, като за всяко нормално лято.

Двамата с Дан си поговорихме, докато се припичахме. Отначало се опитахме да бърбим все за незначителни неща, но естествено, тези дни нямаше много такива теми.

— Догодина ще съм абитуриент — напомни ми той. — Ако, разбира се, догодина има училище. Ако изобщо има догодина.

— Ще има.

Поне в този момент беше невъзможно да се мисли другояче.

Дан се ухили.

— Забелязах, че не се закле, че непременно ще се учи и догодина — отбеляза момчето.

— С този мой късмет сто на сто ще се учи — въздъгнах, — а на всичко отгоре ще са валидни оценките ми от тази година.

— С родителите ми още от това лято оглеждаме колежите — сподели Дан. — Проверихме няколко, които са близо до дома на дядо и баба. Не знам дали помниш, че живеят във Флорида. — Замълча за кратко. — По-скоро живееха. Видяхме имената им в списъка.

— Съжалявам — изрекох сподавено.

— На тях им харесваше да живеят там долу, на юг — продължи той. — Умееха да си запълват времето и да се наслаждават на живота. Предполагаме, че всичко е станало бързо, още с първото цунами. Къщата им е точно на океанския бряг, тъй че навярно точно това се е случило.

— Родителите на майка ми са умрели отдавна — заговорих. — Още докато мама е била малко момиче. Отгледали я нейните баба и дядо, точно там, където сега живеем. Майката на баща ми е в Лас Вегас, но сме сигурни, че е добре.

— Опитвам се да не мисля за това — поде отново момчето. — Искам да кажа за това, което ще се случи. Но разбира се, че си мисля. И съм ужасно разгневен. Зная, че никой не е виновен, но правителството трябваше да направи нещо.

— Какво например? — заинтересувах се.

— Трябваше да предупреди хората — започна Дан. — Да ги евакуира от крайбрежията. Дори и да се беше оказала фалшива

тревога. И да предприеме нещо за електричеството, за цените на бензина и за храната. Все някъде трябва да има запаси от храни, но не ни ги дават.

— Мисля, че не е много добре да си толкова гневен — отбелязах.

И двамата непрекъснато трепехме комарите, които не ни оставяха на мира. Внезапно се разсмяхме. Беше като истински балет да се пляскаме с ръце навсякъде по телата ни в такъв един невероятен синхрон. И точно тогава Дан реши да ми сподели най-удивителното от всичко, което имаше да ми казва.

— Ако още съществува този свят и има училище, ще бъдеш ли моя дама на абитуриентския бал догодина?

— Ще искам букетче за корсажа си — предупредих го. — И лимузина.

— От най-дългите, от нестандартните модели, които ги наричат „стреч“ — обеща бъдещият ми кавалер. — И орхидеи.

— Ти ще си в смокинг — уточних. — А аз в бална рокля.

— Ще бъдем кралят и кралицата на бала — размечта се Дан.

— Ще бъде чест за мен, Ваше Величество.

Момчето се наведе и целуна ръката ми. Лицата ни се допряха и се целунахме, истински се целунахме. Беше най-романтичният миг в моя живот. И още по-романтичен щеше да стане, ако някакъв незрял изтърсак не се беше разкрещял:

— Ооо, целунаха се, уф!

Направо ми скапа настроението с думите си.

Дан ме изпрати до дома и пред задната врата отново се целунахме.

— Определих ти истинска среща — промълви той.

— Нали ще те видя преди това? — попитах го. — До абитуриентския бал остава цяла година.

Момчето се засмя и предложи:

— Тогава да се срещнем утре на езерото. В десет, ако не вали.

— Ще бъда там — обещах му и се целунахме за довиждане.

Беше абсолютно вълшебен миг. И разбира се, беше провален от Джони.

Той отвори вратата, погледна към Дан и ми каза:

— Мама е адски напушена. По-добре поговори с нея.

Намерих я в слънчевата стая.

— Къде беше? — изкрещя тя.

— Навън — казах.

Един от отговорите, които винаги вършат работа: „навън“.

— Зная това. Къде навън? Какво прави?

— Плувах — обясних й. — В езерото Милър. Което възнамерявам да правя до края на лятото, така че не ми изнасяй повече лекции за комарите, разбрахме ли се? — Не мисля, че друг път съм я виждала толкова бясна. За миг си помислих, че ще ме удари, което никога досега не бе правила. Аз обаче не съм пълна идиотка, така че се извиних. — Съжалявам — промълвих. — В какво точно съм сбъркала?

— Тръгнала си от тук, без да ме предупредиш. Без да ми кажеш къде отиваш и колко време ще отсъстваш — отвърна тя.

— Не знаех, че съм длъжна — заоправдавах се. — Нали от години излизам, без да ти се обаждам.

— Сега не е нормално време — възрази майка ми, но забелязах, че малко се бе поуспокоила. — Мисля, че си достатъчно пораснала, за да разбираш това.

— Аз пък мисля, че съм достатъчно пораснала, за да излизам денем, без да се стига до някаква криза — поправих я.

— Възрастта няма нищо общо с това. Как ще се почувстваш, ако като се огледаш, не ме намериш и нямаш никаква представа къде съм отишла или защо, или кога ще се върна? Помисли, Миранда. Как ще се почувстваш?

Замислих се и стомахът ме присви.

— Ще бъда ужасена — признах.

Мама леко се усмихна.

— Добре — кимна ми тя. — Мразя да си мисля, че не ти липсвам.

— Съжалявам, мамо — опитах се да я успокоя. — Истината е, че бях много изплашена да не ми забраниш да отида да плувам. А толкова много ми се искаше. Затова се измъкнах, без да ти се обадя. Сега наистина съжалявам.

— Защо да не ти позволяя? — попита тя.

— Заради комарите. Заради вируса на западнонилската треска и маларията, и заради всичко останало.

— О, да — въздъхна мама. — Вярно.

Поех дълбоко дъх и зачаках да ми заяви, че никога повече няма да ме пусне да излизам от къщи. Но не каза нищо.

— Е? — промълвих, така че да може да ми каже „не“, а аз да ѝ се развикам и да избухне истинска битка.

— Какво? — попита ме тя.

— Мога ли да ходя на езерото Милър? — уточних.

— Разбира се, че можеш. Искан ми се да увия всички ви — теб, Мат и Джони — в пелени и да ви пазя от всичко, но зная, че е невъзможно. Имаш право да се забавляваш. За теб това означава да плуваш. За Джони е бейзболът, а за Мат — бягането.

— А за теб какво е? — поинтересувах се.

— Градинарството — отвърна мама. — Нищо че тази година отглеждам зеленчуци, а не цветя. Няма да престана да се занимавам с градинарство само защото има вероятност да ме поразят западнотилският вирус. Не очаквам от теб да спреш плуването. Има ли други хора на езерото?

— Доста — признах ѝ. — Включително Дан от отбора по плуване.

— Добре. Хубаво е, че там има хора, просто така, за сигурност. Само че от сега нататък ми казвай, когато решиш да излезеш.

— Обичам те!

Не помня кога за последен път съм ѝ го казвала.

— И аз те обичам, скъпа — отвърна ми тя. — Гладна ли си? Искаш ли да хапнеш нещо?

Замислих се колко е странно, че ме попита дали искам да ям, а не какво искам за обяд.

— Не съм гладна — успокоих я. — Може би по-късно ще хапна нещо.

— Добре — кимна мама. — Ще бъда в градината, ако ти потрябвам за нещо. Има едни плевели, които ме зоват.

Качих се в стаята си и смъкнах още мокрия бански, за да си облека тениската и шортите. Замислих се за майка ми, за целувката на Дан и за това, колко съм гладна всъщност и колко дълго мога да издържа, без да ям. Замислих се още за комарите, за абитуриентския бал и за края на света.

Сетне отидох в градината, за да помогна на мама с плевелите.

Двамата с Дан плувахме. Освен това се целувахме. Харесвам и двете толкова много, че не съм сигурна кое предпочитам.

17 юни

Мама се върна у дома от пощата с усмивка на лице. Вече не правеха доставки по домовете, затова два пъти седмично тя слиза в града, за да прибере нашата поща от пощенската станция. Получават се единствено писма (хората започнаха повече да си пишат, след като няма други начини за комуникация). О, да, и сметките. Те никога не престават да идват. Но поне вече няма рекламни брошури или каталози. Само писма и сметки, а на всичкото отгоре няма начин да се разбере докога ще продължи това.

Видях мама да разговаря с Джони за нещо, но чак на вечерята тя ни съобщи за какво са говорили.

— Получих писмо от бейзболния лагер на Джони — заговори тя по време на вечерята (съомга, консервирани гъби и ориз). — Ще го открият точно според програмата. Имали достатъчно храна за две седмици, така че планират поне дотогава да остане отворен. Но има и уловка.

— „Уловка“ — обясни ми Маг — в случая е използвано като бейзболен жаргон.

Изгледах го с недоумение.

— Каква е тази „уловка“? — попитах го.

— Хората, които притежават лагера, имат и ферма до него — заговори мама вместо брат ми. — Освен да играят бейзбол, момчетата трябва и да работят във фермата. Срещу това ще получават мляко, яйца и зеленчуци.

— Брей! — възкликнах и наистина се удивих. Все още си мислех за онези две яйца, които госпожа Несбит ни беше донесла. — Ама това е чудесно! Поздравления, Джони!

— Да, ще бъде добре — каза той.

Но аз си мислех, че той предпочиташе само да играе бейзбол.

Погледнах към майка ни. Тя направо сияеше от щастие. За две седмици, а може би и за повече, Джони щеше да бъде осигурен с храна, при това не само от консерви. Яйца, мляко и зеленчуци. За две седмици мама щеше да мисли за един човек по-малко.

Нищо чудно, че се усмихваше.

19 ЮНИ

Денят на бащата. На няколко пъти се опитахме да се свържем с нашия. Все още можехме да звъним в града, но не помня кога за последен път имахме късмет с разговор на далечни разстояния.

Зачудих се дали татко също се опитва да се свърже с нас, или ни е обиден, задето не му се обаждаме. Дали въобще мисли за нас? Може би е по-добре, че Лиза е бременна.

Да, зная, че е глупаво. Само след няколко седмици ще видя баща ми и ще прекарам цял месец с него, Лиза и Джони в Спрингфийлд. Вероятно той мисли толкова често за нас, колкото и ние за него.

А може би и повече. Понякога се случва да мине цял ден и чак вечерта осъзнавам, че нито веднъж не съм помислила за него.

21 ЮНИ

Съмва се и пиша в дневника си сега, защото току-що се събудих от един кошмарен сън. Вече е твърде късно отново да заспивам, но е още прекалено рано, за да ставам от леглото.

Целият ден вчера беше също като всички останали напоследък. Много е горещо, всеки ден температурата се вдига над трийсет и два градуса, но през нощта не става много по-хладно. През половината от тези дни включваха електричеството само посред нощ и то за не повече от един час, така че къщата ни съвсем незначително се разхлаждаше, макар централният ни климатик да оставаше постоянно включен. Всъщност получихме писмо от енергийната компания с извинения заради причинените ни от тях неудобства. Мама каза, че за пръв път в живота си получава извинения от компания за услуги.

Най-приятната част от деня е плуването в езерото. Когато съм във водата, се чувствам така добре, все едно че нищо лошо не се е случило. Замислих се за рибите и за това, как не знаят какво става на сушата. Техният свят е останал непроменен. Май действително си е по-добре да си съомга, сардина или риба тон. Тогава ще е по-малка опасността да завършиш жизнения си път като нечий обяд.

Комарите стават все голяма напаст или може би хората просто са по-разтревожени заради западнонилската треска, но край езерото се събират все по-малко хора. Това обаче е много добре за мен и Дан, ако се изключи досадното присъствие на Карън и Емили от училищния

отбор по плуване, който, кой знае защо, дойдоха да плуват в езерото точно по същото време, когато ние двамата бяхме там.

Това все пак направи плуването донякъде по-забавно, защото си устроихме състезание, разменихме си съвети и се гонехме лудешки във водата. Обаче след като излязохме от езерото, не беше чак толкова забавно, защото беше неудобно с Дан да се скрием в гората, за да останем поне за малко сами.

Така и не успях да си обясня защо Карън и Емили са решили да дойдат по същото време на езерото — дали не е чиста случайност, или пък Дан им е споменал кога идваме да плуваме заедно.

Липсват ми целувките, както и смешното усещане да имам гадже и да ходя на срещи. Питам се дали някога ще отида на истинска среща. Всичко беше затворено: ресторанти, кина, пързалки. Макар че Дан имаше шофьорска книжка, хората караха кола само в краен случай, а и той живееше в другия край на града.

Всичко е толкова тъпо. Но предполагам, че има причина, за да сънувам онзи кошмар!

Тази вечер при нас се отби Питър. Донесе ни буркан със смесени ядки. Мама го зяпна с удивление, сякаш беше пищна вечеря от пет блюда, като онези, които някога се устройваха за Деня на благодарността: пуйка с вкусен пълнеж, с картофено пюре, сладки картофи, зелен боб, салата, супа и тиквен пай. Или всъщност може би това си помислих аз, когато видях буркана в ръката на доктора.

— Алергичен съм към фъстъци — обясни той с почти извинителен тон. — Някой ми подари това преди няколко месеца и оттогава стои в бюфета ми.

Мама го покани да остане за вечеря и в негова чест спретна нещо като пищно угощение. Взе консерва с пилешко и добави малко стафиди, за да приготви пилешка салата — ако се приеме, че от консервирано пилешко и стафиди може да се направи пилешка салата. Поднесе също така цвекло и зелен боб с малки лукчета. А за десерт всеки получи по една смокиня и фурма.

— Това прилича толкова на фурма, колкото срещата, която имах днес^[2] — заявих и всички се разсмяха поне за малко.

Когато мама поднесе зеления боб с лукчетата, Джони попита:

— Да не би да е Коледа?

Трябваше да призная, че лукът ми се стори прекалено разточителство. Забелязах, че мама почти нищо не хапна, както и Питър, макар да твърдеше, че никога не е вкусвал нещо по-страхотно. Така остана повече храна за Мат, Джони и мен. Ние, разбира се, ометохме всичко.

Освен спанак или ядки, Питър винаги носеше със себе си и полъха на смъртта. Сега ни каза, че през изминалата седмица имал двайсет случая на болни от вируса на западнонилската треска и петима от тях със смъртен изход. Добави още, че други двама починали от алергии към различни храни.

— Били толкова гладни, че рискували и яли неща, към които били силно алергични — обясни ни той.

След вечерята двамата с мама излязоха отвън на верандата и седнаха на шезлонгите. Чух, че говорят нещо приглушено, но не се опитах да подслушвам. Сигурно беше ужасно да си лекар в тези дни. Преди Питър лекуваше хората. А сега те просто измираха.

Той си тръгна преди залез-слънце. Беше дошъл с велосипеда си и за него беше опасно да се връща по-късно, когато улиците ще са тъмни, защото въобще не можеше и да се мечтае за улично осветление. А и откакто нямаше ток, след залез-слънце почти всички си лягаха.

— Придържаме се към дневния режим на фермерите — каза мама.

Вече нямаше нужда да ни напомня, че трябва да използваме фенерчетата си само докато се съблечем и си легнем. Всички бяхме започнали да осъзнаваме колко е важно да пестим батериите.

Може би заради плуването или заради днешната ми „среща“ с гадже, но сънувах, че имам истинска среща с Дан. Той ме взе от дома, поднесе ми букетче, настанихме се в колата и потеглихме към един увеселителен парк.

Прекарахме си чудесно. Първо се повозихме на въртележка, после на виенско колело и накрая на страхотно влакче на ужасите, което се спуска надолу със сто и шейсет километра в час, но не се изплаших, напротив — беше жестоко и докато летяхме в пропастта, се целувахме. Невероятно възбуждащо.

— Огладнях — заявих.

В този миг сънят се промени и Дан вече го нямаше. Озовах се в една палатка, с наредени под покрива й дълги маси, отрупани с храна.

Имаше толкова много вкуснотии — пържени пилета по южняшки, истинска салата с риба тон, пица, зеленчуци, плодове. Имаше и портокали колкото грейпфрут. Дори и сладолед.

Реших да си взема един хотдог с всичките екстри към него. Въобще не пестих нито горчицата, нито кетчупа, нито другите подправки и киселото зеле или ситно нарязания лук. И тъкмо се бях приготвила да отхапя първата хапка, когато чух някой да ми казва:

— Не можеш да ядеш, преди да платиш.

Моментално се извърнах и видях една касиерка.

Бръкнах за портмонето си и точно се канех да измъкна парите, когато осъзнах, че касиерката е Беки.

— Не можеш да платиш с пари — рече тя. — Сега си на небесата и трябва първо да умреш, преди да можеш да ядеш хотдог.

Огледах се по-внимателно в пространството около навеса. Всички там бяха починали хора, като господин Несбит, дядо ми, дядото и бабата на мама, учителят ми по математика от седми клас господин Доукс. Ангели сервираха храната. Дори Беки беше облечена в бяло и имаше криле.

— Наистина искам хотдог — казах, — но не искам да умра.

— Не можеш винаги да имаш това, което искаш — отвърна ми Беки.

— Не бъди небрежна — смъмри ме господин Доукс.

Все това ми повтаряше, като обявяваше резултатите от поредния тест, в който пак бях допуснала един куп грешки от чисто нехайство. Което си беше ужасно смешно, имайки предвид факта, че той умря при опит да премине през Вашингтон авеню на червен светофар.

Помня още как продължих да се моля за този хотдог, а пък Беки ми го взе и го изяде. Никога не съм искала нещо толкова силно, колкото този хотдог.

Събудих се с изгарящо гърло и горчив привкус в устата. На всичко отгоре никога не съм си падала по хотдозите.

Това, което наистина обичам, са палачинките, и то от онези, които мама прави само за специални случаи. Палачинки с масло и горещ кленов сироп. Сега, като се замисля, много добре си спомням, че действително имахме на трапезата палачинки с масло и горещ кленов сироп. Зачудих се дали да се събудиш жив е достатъчно, за да се брой за специален случай.

Когато мама се събуди и стане, ще я попитам за палачинките, но не и за това, кое се смята за специален случай. Според мен тя искаше да си мислим, че ще се събуждаме всяка сутрин за много години занапред.

Може би имаше право. Днес изгревът беше много красив. Всички сме живи, а и съвсем не съм готова да се възнеса на небето. Не и докато мога да плувам в езерото Милър или да излизам с Дан (което според мен си бяха срещи) и да мечтая за палачинки, обилно полети с кленов сироп.

22 юни

Най-върховният ден от векове.

Като начало мама направи палачинки. Е, не бяха като някогашните, но много се доближаваха. Бяха с вода вместо с мляко, с белтъци на прах вместо яйца (което впрочем правеше палачинките по-пухкави и по-леки), без масло, но пък кленовият сироп беше в изобилие.

Жестоко! Майка ми се усмихваше, както от доста седмици не я бях виждала да прави. Джони поиска допълнително и мама му направи, но не само за него, а за всички ни, защото лапахме като прасета. Разбира се, тя изпрати Мат да доведе госпожа Несбит, за да се включи и съседката в пиршеството.

Беше невероятно да не се чувстваш гладен, да не копнееш за още или за нещо по-различно.

После, след като се смля погълнатата от мен храна (мама изрично настоя за това), отидох при езерото Милър. Дан вече беше там, както и Емили, само Карън още не се беше появила. Денят се очертаваше леко облачен, но влажен и горещ, а водата бе страхотна. Плувахме и се състезавахме, и си прекарахме много добре, докато накрая — о, щастлив ден — Емили трябваше да си тръгне, за да свърши нещо у дома си, така че с Дан останахме сами. (Е, да, край езерото имаше още няколко души, но ние не ги познавахме, така че все едно бяхме сами.)

За кратко продължихме да плуваме, а като излязохме от водата, се избърсахме с кърпите (не беше от онези дни, когато можеш да си позволиш да оставиш слънчевите лъчи да ти изсушат кожата) и малко се поразходихме из гората около езерото.

Беше прекрасно. Държахме се за ръце, прегръцахме се, целувахме се. И си говорехме, разбира се, а понякога нищо не правехме, просто стояхме притихнали сред дърветата, заслушани в птичите песни.

Но вътре в себе си не спирах да се питам дали Дан щеше да ми обърне внимание, ако светът не се бе променил. Нямах съмнение, че се държеше мило с мен в училище и по време на практиката, но имаше голяма разлика между това да ме похвали, че плувам много добре кроул, и това да ме държи в прегръдките си, докато се целуваме в гората.

Ако някой някога прочете този дневник, направо ще умра.

Дан ме изпрати до къщи, но не влезе. Беше станало време за обяд и се спазваше неписаното правило да не се отбиваш в нечия къща по времето за хранене (Питър сякаш така и не успя да проумее това просто правило, но пък той винаги ни носеше по нещо за ядене.)

Щом влязох в кухнята, ме посрещна странна, много приятна миризма, която в първия миг не успях да разпозная. После видях мама да удря нещо бяло и безформено. И докато го правеше, лицето ѝ грееше в радостна усмивка.

— Ще опека хляб — каза ми тя. — Покрай палачинките се замислих с какво сме се запасили и си припомних, че купихме и мая. Тогава я прибрах в хладилника и напълно забравих за нея, но тя си остана там. Ще използвам вода вместо мляко, но и така ще стане. Ще имаме прясно изпечен хляб.

— Шегуваш се!

Не можех да повярвам. Струваше ми се прекалено хубаво, за да е истина.

— Имам толкова мая, че ще ми стигне за шест хляба — увери ме мама. — Днес ще опека два, един за нас, половината от втория ще е за госпожа Несбит, а другата половина — за Питър. И като свършим нашия хляб, ще опека още един. Няма за какво повече да пазя маята. След това ще потърся някоя рецепта, за която не се иска мая. Ще имаме някакво подобие на хляб, докато не свършим брашното. Трябваше да се досетя по-рано.

— Можем да спестим малко за есента — предложих. — След като Джони и Мат се приберат от Спрингфийлд.

И понеже беше един от онези вълшебни дни, в който всички мечти се сбъдват, още не бях довършила изречението си и телефонът звънна. Толкова отдавна не беше звънял, че като го чух, едва не получих инфаркт. Изтичах да вдигна слушалката. Беше татко. В момента братята ми бяха в парка, така че не можеха да разговарят с него. Аз обаче можех.

Толкова страхотно беше пак да чуя гласа му. Той бил добре и Лиза — също. Тя посетила акушерката си, която я уверила, че и бебето е добре. Татко добави, че по три пъти на ден се опитвал да набере нашия номер, както и номерата на баба ми, че и на родителите на Лиза. Преди два дни най-последно успял да поговори с майка си, с баба. И тя била добре. А преди седмица Лиза се свързала със своите родители. Те също били добре.

Каза, че няма търпение да ни види. Бил сигурен, че ще се справим. Сега, или по-скоро през последните две седмици, никъде в Спрингфийлд не се продавали хранителни продукти, но двамата с Лиза успели да се запасят в изобилие още в началото на това бедствие, а и имали приятели, които потеглили на юг и им оставили всичките си запаси от консерви и други храни в кутии и кашони. Освен това той чул, че местните фермери започнали да засяват градините си и дори първата реколта била готова, така че някои камиони потеглили по пътищата и нещата нямало завинаги да останат все така.

Достатъчно ми беше само да чуя татко да ми говори така и в същото време да ми ухае на топъл хляб от кухнята, за да се настроя много по-оптимистично от вчера.

Мама изглеждаше безкрайно горда от себе си, като извади от фурната самуните с вдигащ пара хляб, със златистокафява коричка отгоре, много по-добър от хляба във всичките магазини по света. Мат се метна на колелото си, за да отнесе по половин хляб на госпожа Несбит и на Питър в лекарския му кабинет.

Извадихме фъстъченото масло и конфитюра, за да намажем обилно дебелите филии от още топлия хляб. На това му викахме „отворен сандвич“.

Мама заяви, че ако продължаваме така яко да плюскаме, накрая ще затлъстеем и ще измрем от преяждане, ала не й обърнах внимание. Беше разкошно.

После, защото когато добрите неща решат да се случат, те просто се случват, пуснаха тока, при това точно в седем вечерта, когато най-много ни трябва. И не го спряха за цели три часа.

Мама три пъти зареди пералнята, като успя да изсуши прането от първите две зареждания. Всички чинии преминаха през миялната машина. Не забравихме да включим централния климатик и да охладим цялата къща. А за пълен разкош Мат препече една филия в тостера и всички си гризнахме от нея. Май съвсем бях забравила какъв връх е препечената филийка — хрупкава отвън и мека в средата.

Преди два дни Мат се качи на тавана и домъкна оттам един стар черно-бял телевизор с вградена антена. Мама си припомни, че тези антени някога били наричани „заешки уши“, което пък на мен ми се стори адски глупаво.

И понеже още имахме ток, включихме телевизорчето и уловихме два канала. Цялата мъка беше в това, че повече не можехме да приемаме сигнал от другите ни два телевизора, понеже кабелната връзка беше напълно пропаднала.

Беше страхотно само да видя картина на екрана. По единия канал течеше някаква религиозна програма, а по другия повтаряха сериалите „Зайнфелд“ и „Приятели“. Познайте коя програма избрахме?!

Гледането на ситкомите си беше като да дъвчеш препечена филийка. Преди два месеца в моя живот са съществували толкова много неща, на които не съм обръщала никакво внимание. Но сега бях така радостна, все едно че Дядо Коледа, Великденският заек, Феята на зъбките и Магьосникът от Оз заедно са ни дошли на гости.

Имахме чисти чаршафи за леглата, чиста къща, чисти дрехи, чисти чинии. Цяла вечер се смяхме до пръсване. Не сме гладни. Не се тревожим за татко. Беше чудесно, също както да бъдеш целуната от момче.

Ако можех, щях да преживявам този ден отново и отново. Не си представям по-съвършен ден.

24 юни

Толкова съм ядосана на мама, че ми иде да закреця. Но това никак не помага, защото и тя ми е толкова бясна, колкото и аз на нея.

Този ден също започна прекрасно. Слънцето грееше, времето беше чудесно за плуване. За всеки от нас бе останал достатъчно хляб,

за да си намаже по една филия за закуска. Майка ми донесе от градината няколко ягоди и изядохме по двечки.

Отидох до езерото и дори не се подразних от присъствието на Карън и Емили. Плувахме, състезавахме се, забавлявахме се.

Предполагам, че момичетата са се досетили, че има нещо между мен и Дан, защото си тръгнаха веднага, щом излязохме от водата. Двамата с него се разходихме из гората. Когато сме сами, имам чувството, че всичко ще се уреди. Харесва ми да си мисля, че и аз го карам да се чувства така.

Той ме изпрати до дома, само че този път налетяхме на мама насред алеята за автомобили.

— Отивам да заредя колата — заговори тя. — Дан, искаш ли да те закарам до града?

Момчето се съгласи, а аз попитах дали мога да отида с тях. Майка ми отвърна:

— Разбира се. А по пътя ще вземем и госпожа Несбит с нас, защото иска да отиде до библиотеката.

По шосето към града бяха останали само две работещи бензиностанции. Но трябваше да се изчака на дългата опашка и се плащаше преди напълването на резервоара. Вземаха по дванайсет долара за галон или трийсет и пет долара за три галона. Искяха точните суми, защото нямали как да връщат рестото. И на всичко отгоре не даваха над три галона на автомобил. Обикновено отнемаше около час да заредиш резервоара, след което, със закупения с толкова мъка и чакане бензин, отпрашваш до следващата бензиностанция, за да се наредиш на следващата опашка за следващите три галона. И накрая, ако ти останат още пари и време, се връщаш на първата, за да започнеш всичко отначало.

И така, докато мама чакаше реда си на опашката, имаше достатъчно време човек да прескочи до библиотеката или където другаде пожелае. Много пъти тя оставяше Мат и Джони в парка, където те се включваха в някой бейзболен мач на игрището, докато майка ни чакаше на опашката пред бензиностанцията. Но понеже бяхме сигурни, че ще завали, братята ми решиха да пропуснат днешната разходка из парка. Затова в колата имаше достатъчно място за Дан, мен и госпожа Несбит.

Мама се нареди на опашката, виеща се пред бензиностанцията, а госпожа Несбит, Дан и аз се отправихме към библиотеката. Много малко обществени сгради бяха останали отворени в града, затова библиотеката ставаше все по-популярна. Но като нямаше ток, вътре беше съвсем тъмно и библиотекарките не можеха да записват взетите книги с четеца на баркод, така че се работеше на доверие. Давах максимум по четири книги на читател, като се надявах добросъвестно да ги върне.

У дома беше пълно с книги, но мама настояваше трите й деца да посещават библиотеката колкото може по-често. Според мен тя просто се опасяваше, че в най-скоро време и нея ще я затворят.

Всички си избрахме по няколко книги. Прибрах в раницата си моите, заедно с книгите на госпожа Несбит. С Дан се целувахме между високите до тавана библиотечни рафтове. Като излязохме навън, той си тръгна към своя дом, а аз и госпожа Несбит се върнахме при бензиностанцията, за да правим компания на мама, докато й дойде редът.

Само че по пътя дотам видяхме дълга опашка на спортното игрище в началното училище. Сигурно имаше над петдесетина души. Странно бе, че отстрани дежуреха двама униформени от щатската полиция, може би за да поддържат реда сред чакащите.

Изтичах да проверя какво става.

— Раздават храна — обясни ми един мъж. — По една торба с продукти за всяко домакинство.

Махнах на госпожа Несбит да се нареди на опашката.

— Отивам да викна Дан — казах й. — Ще се видим тук, като се върнем.

И хукнах към къщата на приятеля ми. Не ми отне много време да го настигна и да му обясня какво става. Двамата изтичахме обратно към игрището. Като стигнахме там задъхани, пред госпожа Несбит бяха останали най-много двайсетина души. Знаех, че нямахме правото просто да се присламчим към нея по средата на опашката, но все пак й извикахме, за да знае, че сме се върнали.

Не сучаехме, докато чакахме, може би защото полицаите се грижеха да се държим прилично. Бяха се струпали много деца, които дотогава се пързалияха там със скейтборд, но сега се бяха укротили, за да гледат зрелището. Всички бяхме развълнувани, че ще получим

храна, въпреки че не знаехме какво точно да очакваме. Приличаше донякъде на коледно пазаруване.

Един от полицаите ни обясни правилата. Позволяваше се само по една торба на домакинство. Всичките торби били еднакви. Ако някой създава неприятности, няма да получи торба с храна. Всичко било безплатно, но било редно да се благодари за помощта.

Дори когато заваля, настроението ни не се развали. Беше ситен летен дъжд и понеже беше много влажно, се надявахме той да изчисти облаците и времето отново да се оправи.

С Дан се държахме за ръцете, смеехме се и се радвахме да сме заедно. Придвижихме се малко напред и радостно се развикахме, когато госпожа Несбит най-после влезе в училищната сграда. Още веднъж извикахме победоносно, когато тя излезе оттам с торба в ръка.

Най-после дойде и нашият ред. Вътре в сградата имаше още полицаи, очевидно за да охраняват торбите. Беше страшно да ги видиш с истинско оръжие.

Но всички се държаха много добре. Като ти дойде редът, трябва да покажеш документ за самоличност, откъдето да запишат адреса ти. За щастие, както Дан, така и аз носехме картите си от библиотеката. На всеки от нас връчиха по една найлонова торба и ни казаха веднага да си тръгваме, което и направихме. Като излязохме отвън, видяхме как полицаите обясняваха на хората да не се редят повече на опашката, понеже продуктите свършили.

Открихме госпожа Несбит да ни чака край игрището.

— Това е ориз — каза тя. — Но раздаваха и боб, и всякакви други хранителни продукти.

Толкова бях развълнувана, че целунах Дан пред съседката ми. Тя въобще не изглеждаше шокирана. Момчето ме прегърна и се сбогува с мен.

— Мама ще бъде много щастлива — рече, което само с няколко думи обобщаваше всичко.

— Може би ще раздават още помощи — предположих. — Може би това е само началото на по-добрите времена.

— Да се надяваме — кимна той.

Целуна ме веднъж, преди да се обърне и да поеме към къщи.

Взех торбата на госпожа Несбит и се запътихме към бензиностанцията. Нямах търпение да зърна радостното лице на мама,

когато види, че нося храна.

До бензиностанцията имаше към осемстотин метра, но дъждът се усили и в далечината отекнаха гръмотевици. Казах на съседката, че ми иска да имам един чадър за нея, но тя само се засмя.

— Няма да се разтопя — увери ме.

Като стигнахме до бензиностанцията, не успяхме да намерим колата на майка ми, което означаваше, че вече се е прехвърлила на втората опашка, което изискваше да изминем пеша още пет пресечки. Когато най-последно се добрахме до мама, с госпожа Несбит вече бяхме мокри до кости, но не това беше най-важното, а че се бяхме сдобили с ориз, боб, мляко на прах, сол, супи на прах, сушени зеленчуци, корнфлейкс и лимоново желе.

Когато пристигнахме пред бензиностанцията, мама вече бе напреднала толкова на опашката, че пред нея оставаха само десет коли. Тъй като и бездруго бях толкова измокрена, ѝ предложих да отида да платя бензина, което и направих. Смешно ми стана, като влязох в магазина към бензиностанцията, с напълно изпразнени рафтове и предупредяващи табели със стряскащия надпис: КАСИЕРЪТ Е ВЪОРЪЖЕН И ОБУЧЕН ДА СТРЕЛЯ.

Докато плащах бензина на касата, предположих, че госпожа Несбит е разказала на мама, че на училищното игрище раздават храна, и че ѝ е описала дългата опашка за получаването на продуктите. Зная само, че майка ми беше в много добро настроение, преди да я оставя при колата, а като се върнах, се бе умълчала.

Не зная дали според нея шест галона бяха достатъчни за един ден, или беше решила да отведе измокрената от дъжда съседка до дома ѝ, но потеглихме веднага и оставихме госпожа Несбит. Усилията на мама да поддържа разговора в колата престанаха веднага след като комшийката слезе пред къщата си.

— Какво има? — попитах я, когато най-последно останахме сами. — Какво съм направила този път?

— Ще го обсъдим, като се приберем вътре — процеди тя.

Толкова здраво стискаше зъби, че можеше да я помислиш за вентролог.

Отидохме в кухнята и аз хвърлих на масата раницата с книгите и торбата с продуктите.

— Очаквах да се зарадваш — заговорих. — Взех цялата тази храна. Какво съм сгрещила?

— Понякога просто не те разбирам — започна тя, сякаш бях някакво мистериозно създание. — Видяла си хората, подредени на опашката, и какво си направила?

— Ами наредих се и аз — смотолехих. — Не се ли очаква това от мен?

— Оставила си госпожа Несбит и си хукнала да търсиш Дан — изтъкна мама. — Изглежда, си забравила тази част.

— Точно така беше — признах си. — Изтичах да настигна Дан и после заедно се наредихме на опашката.

— А какво щеше да стане, ако в това време храната беше свършила? — попита мама. — Тогава какво щяхме да правим?

— Ами тогава нямаше да се сдобием с всичките тези лакомства — съгласих се аз. — С ориза, боба и лимоненото желе. Не знаех, че продуктите ще свършат толкова скоро. Освен това какво значение има? Раздаваната храна не свърши, така че той взе продукти за семейството си като мен и госпожа Несбит. Не разбирам какво толкова те ядосва.

— Колко често трябва да ти го обяснявам? — попита мама. — Най-важното е семейството. Дан трябва да мисли за своето семейство, а ти — за твоето. И преди да си казала нещо за Питър, ще ти припомня, че той ни носи храна всеки път, когато идва тук, и най-малкото, което мога да направя, е да му дам малко хляб в замяна.

Ако не беше споменала за Питър, аз щях да го направя. А колкото до госпожа Несбит, не бях толкова глупава, за да изтъкна, че не е от семейството.

— Обаче храната стигна за всички ни.

— Чист късмет — отбеляза майка ми. — Няма да позволя Джони, Мат или ти да гладувате само защото си загрижена за свой приятел. Сега не е време за приятелства, Миранда. Трябва да се грижим единствено за себе си.

— Обаче ти не си ни учила така — припомних ѝ. — Какво стана със споделянето?

— Споделянето е лукс — отсече тя. — Точно сега не можем да си позволим да споделяме каквото и да е.

За миг ми се стори не толкова гневна, колкото ужасно тъжна. Видях в очите ѝ изражение, което ми напомни за времето, когато се

раздели с татко.

— Ти мислиш, че ще умрем — въздъгнах.

Тъгата тутакси се изпари и по лицето ѝ се изписа гняв.

— Да не си посмяла да ми кажеш отново подобно нещо! — изкрещя тя. — Никой от нас няма да умре. Няма да позволя това да се случи.

Опитах се да я успокоя.

— Всичко е наред, мамо — заговорих ѝ с утешителен тон. — Зная, че правиш за нас всичко, което можеш. Но между Дан и мен се случва нещо чудесно. Както между теб и Питър. Нещо много специално. Иначе нямаше да му кажа, че раздават храна.

Но майка ми никак не се успокои. В погледа ѝ се долавяше ужас, почти както през онази първа нощ.

— Спиш ли с него? — прекъсна ме тя. — Любовници ли сте?

— Мамо! — възмутих се.

— Защото ако е така, по-добре повече да не го виждаш — изрече тя троснато. — Забранявам ти да ходиш до езерото. И вече няма да ти разреша да излизаш сама от тази къща. Разбра ли ме? Не мога да си позволя риска да забременееш. — Сграбчи ме за раменете и ме приближи съвсем плътно до лицето си. — Разбра ли?

— Разбрах! — изкрещях ѝ право в лицето. — Разбрах, че не ми вярваш.

— След като не вярвам на теб, със сигурност не вярвам и на Дан — продължи мама. — Вие двамата не можете да оставате сами. Забранявам ти!

— Само се опитай! — закрещях отчаяно. — Обичам Дан и той ме обича, и няма да ни спре нищо, което ще кажеш или направиш.

— Веднага се прибери в стаята си! — заповяда ми тя. — И не си мисли, че ще можеш да излезеш, докато не ти кажа. ВЕДНАГА!

Не се нуждаех от друга покана. Втурнах се към стаята си и затръшнах вратата с все сила. И тогава ревах. С едри, задъхани хлипания.

Аз не съм като Сами. Не съм идиотка. Разбира се, че ще ми е адски хубаво да правя секс с Дан. Бих искала да се любя с някого, преди този глупав свят да свърши. Но въпреки че заявих на мама, че с Дан се обичаме, знаех, че не е вярно. Поне не с онази любов, която искам да изпитвам към първия мъж, с когото ще се любя.

През половината време дори не бях сигурна какви са неговите чувства. Мислех, че ще опита да стигне по-далеч с мен, но той не го направи. Целувахме се, прегръщахме се. Това бе всичко.

А мама се държеше така, сякаш бяхме някакви разгонени животни.

Никак не е честно. Откакто училището свърши, не съм се виждала нито със Сами, нито с Меган. На практика Дан е единственият ми приятел, останал ми на този свят. Дори да не сме любовници, нито истински гаджета, той е единственият човек, когото виждам, извън семейството ни и Питър. С него мога да се смея, да разговарям. Загрижена съм за това момче. А мама ми говореше с такъв тон, все едно сме извършили нещо лошо, все едно повече не бива да имам приятел, сякаш от сега нататък семейството е единственото, което има значение.

Ако светът ще е такъв, надявам се по-скоро да се свърши.

Мразя мама, задето ме накара да се чувствам така. Мразя я, задето ме кара да мисля, че след всеки хубав ден ще има десет, двайсет или сто лоши дни.

Мразя мама, задето не ми вярва. Мразя я, защото ме кара да се страхувам.

Мразя мама, задето направи така, че да я намразя.

Мразя я!

25 юни

Като се изключи отиването до банята (което си позволявам само когато си мисля, че никой няма да ме види), вчера през целия ден не излязох от стаята си. Държах вратата здраво затворена и в пристъп на непокорство, макар да съзнавах, че беше глупаво, цели четири часа четох на светлината на фенерчето.

Тази сутрин Мат почука на вратата ми.

— Закуската е готова — обяви.

— Повече нищо няма да хапна — обявих на свой ред. — Така ще остане повече храна за теб и Джони.

Брат ми влезе в стаята и затвори вратата след себе си.

— Престани да се държиш детински — смъмри ме той. — Показа какво чувстваш. А сега слез в кухнята и си изяж закуската. И междувременно може да целунеш мама за добро утро.

— Няма да говоря с нея, докато не ми се извини — настоях.

Наистина е странно. Все още бях повече ядосана, отколкото гладна. Или може би просто знаех, че и след закуска пак щях да съм гладна, така че какъв смисъл имаше.

Мат поклати глава.

— Мислех те за по-зряла. Очаквах много повече от теб.

— Никак не ми пука какво си очаквал — скастрих го, макар да беше пълна лъжа. Беше ужасно важно какво мисли за мен. — Не съм направила нищо лошо. Мама се нахвърли върху мен без причина. Защо не ѝ кажеш, че и от нея си очаквал повече?

Той въздъхна.

— Защото не бях тук — припомни ми. — Така че засега разполагам само с нейната версия за случилото се.

— А тя благоволи ли да спомене, че беше ужасна? — запитах го язвително. — Че се държа така, сякаш съм престъпник? Или е пропуснала да го спомене?

— Ако имаш предвид дали се е обляла в сълзи и е признала, че се чувства ужасно заради всичко, което ти е казала, то отговорът е: „Не“ — рече Мат. — Но сподели колко ужасно се чувства, задето трябва да преживееш всичко това. Миранда, ти май не разбираш, че мама едва издържа. Тревожи се не само за нас тримата, но и за госпожа Несбит. Познаваш я. Тя се тревожи за татко, за Лиза и за бебето ѝ, за Питър. Да, особено много е обезпокоена за Питър. Той работи по двайсет и четири часа на ден, седем дни седмично, а тя няма представа дали въобще се храни.

Имах чувството, че отново ще се разплача, а не исках.

— Мама смята, че всички ще измрем — промълвих. — Нали така си мисли? А ти? Нима всичко ще се окаже напразно? Всички ли ще умрем?

— Тя не мисли така, нито пък аз — увери ме Мат. Виждах, че е обмислял това, защото не отговаряше просто така, за успокоение. — Не казвам, че най-лошото е отминало, понеже не мисля, че наистина е така, нито пък мама смята така. Ако всичко остане както досега, имаме реален шанс да оцелеем. Всички учени работят упорито върху подобряването на положението. Вчерашните торби с храна са първото доказателство, че нещата започват да се подобряват.

— Но това трябва да е най-лошото — разтревожих се. — Възможно ли е всичко да стане още по-зле, отколкото е сега?

Мат се усмихна.

— Не искаш да чуеш отговора ми, нали?

Поклатих глава и двамата се разсмяхме.

— Майка се тревожи повече за госпожа Несбит, отколкото за нас — продължи Мат. — Предложи ѝ да се премести у дома, но съседката си е втълпила, че така ще се превърне в бремене за нас. Което прави нещата по-тежки за мама.

— Зная, че тя не иска да умрем — подех. Наистина бях мислила много за това, което се канех да кажа, за да не ме разбере погрешно. — Но смятам, че тя не иска и да живеем. Само трябва да се крием в стаите и нищо да не чувстваме или ако някой ни спаси, ще е чудесно, но ако не, то поне да поживеем още малко. Ако това може да се нарече живот. Зная, че мама ти казва неща, които не споделя с мен, но бъди искрен — греша ли? Защото наистина се чувствам по този начин. Искан ми се да греша, защото това ме плаши, особено ако и мама се чувства така. Но не мисля, че греша.

— Мама не може да отгатне бъдещето по-добре от теб, от мен или от когото и да е — отвърна Мат. — В момента дори Хортън би могъл да говори по Си Ен Ен, ако допуснем, че Си Ен Ен още съществува, и да има достатъчно шансове да се окаже прав, както и всички останали. Но тя си мисли, както и аз, че ни очакват трудни времена. Много по-тежки от това, което преживяваме в момента. Според нея колкото по-добре се погрижим сега за нас, толкова по-добри шансове ще имаме, когато нещата се влошат. Да, навярно е настроена прекалено закрилнически. Зная, че се страхува да изпрати Джони на лагер, но е абсолютно решена да го направи, както и да не му позволи в никакъв случай да разбере колко е разтревожена. Така че не бива да му го казваш.

— Няма — обещах му. — Мама не бива да се тревожи и за мен. Аз не съм тъпа, Мат. Но не искам да преставам да имам чувства. Наистина си мисля, че по-добре ще е да умра.

— Никой не очаква това от теб — успокои ме той. — А и мама не иска да престанеш да плуваш или да спреш да се виждаш с Дан. Тя е доволна, когато и ти си щастлива. Но не би искала Дан да е единственият ти приятел, с когото се срещаш, независимо от

обстоятелствата. Защо не се видиш с Меган или Сами? Интересно ми е какво ново има около Сами.

Истината бе, че напоследък много рядко се сещах за тях двете. Може би защото бяха част от света, от който вече се бях отчуждила. Но тъй като току-що бях привършила една голяма реч по въпроса за чувствата, не мислех, че мога да си призная това. Затова само му кимнах и му казах, че ще се облека и ще оправя нещата с мама.

Но когато я видях в кухнята, не се разтопих от нежност към нея. Усетих, че и тя не бе склонна на нежности спрямо мен. С Джони седяха край масата и изглеждаха доста мрачни.

Без изобщо да се замислям, го попитах:

— Джони, искаш ли тази сутрин да дойдеш с мен до езерото Милър?

Лицето му светна от радост. Съдейки по изражението на мама, разбрах, че бях казала правилното нещо.

— Ще бъде чудесно! — възкликна той.

Нямах представа защо брат ми не се беше самопоканил досега. В крайна сметка езерото Милър не беше моя собственост. Но Джони постоянно играеше бейзбол или тренираше с Мат. А пък Мат тичаше, когато не тренираше. Може би братята ми бяха решили, че плуването е мой спорт и заради това го избягваха.

Докато довършвах закуската си, Джони си обу банските под джинсите и веднага щом бяхме готови, тръгнахме към езерото Милър. Там плувахме заедно, играхме на водна топка, дори имитирахме щафетно плуване. Беше още един от онези горещи слънчеви дни, така че се излегнахме на брега след плуването и оставихме на слънцето грижите за изсъхването ни. Дан се оказа ревностен фен на „Филис“, така че с Джони се впуснаха в разгорещено обсъждане на тънкостите на бейзбола, от което брат ми се почувства още по-щастлив.

Толкова бях затънала в собствените си проблеми, че изобщо не се бях замислила какво преживява брат ми. Докато не видях колко развълнувано разговаря с Дан за някакъв прочут бейзболист от втора база, не бях осъзнавала колко отегчен се чувстваше той. Разбира се, имаше Мат, а той се държеше страхотно с него, но по това време от годината, когато не играеше бейзбол, Джони гледаше телевизия или търсеше нещо в интернет.

Страстта му към бейзбола ми напомняше за моята мания по фигурното пързаяне. Наистина се радвам, че скоро ще отворят летния лагер за бейзболисти. Джони заслужаваше две седмици да се занимава с това, което най-много обичаше.

Дан не ме изпрати до дома, навярно защото брат ми беше с мен. Нямах нищо против, защото така имах възможност да си поговоря с Джони.

— Все си мисля за нещо — заговори той и бях готова да се закълна, че става дума за нещо много важно за него. Както и че не е нещо добро. — Нали знаеш, че планирам да играя на втора база за „Ню Йорк Янкис“?

Тъй като планираше това почти от раждането си, не останах изненадана да го чуя, затова само кимнах.

— Зная, че мама се старее с всички сили — каза Джони. — Но не мисля, че се храня с добре балансирана диета. Протеини и други такива неща. Сега съм метър и шейсет и пет и не зная колко по-висок ще стана, ако не започна да ям хамбургери и печено говеждо.

— Ние се храним по-добре от доста други хора — отбелязах сухо.

— Да, по-добре от хората тук — съгласи се брат ми. — Но какво ще стане, ако се намерят някои тринайсетгодишни момчета в Япония или в Доминиканската република, които ядат само хамбургери и все повече увеличават ръста си? Не зная как ще успея да достигна метър и осемдесет само с консерви с риба тон. Какво ще правя, ако достигна само метър и шейсет и осем?

Щях да се засмея, ако не ме гледаше толкова сериозно. Освен това знаех, че на мое място Мат не би се засмял. Все пак той не се смееше и на моите идиотски въпроси.

— Вземаш ли си витамините? — заинтересувах се.

Брат ми кимна.

— Е, те ще ти помогнат — продължих. — Слушай, Джони, не зная какво ще стане утре, да не говорим за след няколко години. Дори и нещата да се върнат в нормалното им състояние и да се играе бейзбол, както сега, искам да кажа, както миналата година, играчите, които ще излизат на терена през следващите години, ще бъдат пониски от досегашните. Или пък ти ще срещнеш по-слаба конкуренция, защото няма да има толкова много играчи на втора база. Не мисля, че

положението е кой знае колко добро в Доминиканската република или в Япония. Другите момчета на твоите години също може да не пораснат до метър и осемдесет, нито пък да имат толкова време като теб за тренировки по бейзбол.

— Искаш да кажеш, че според теб всички ще умрат — промърмори Джони.

— Не точно това — поправих го и внезапно оцених колко умело бе отговорил Мат на същия въпрос от моя страна. — По-скоро си мисля, че сега целият свят преживява трудни времена, а не само Пенсилвания. Вероятно има много момчета в Доминиканската република и в Япония, които се тревожат също като теб. Само че не зная дали и те имат витамини или консерви с риба тон. Но зная нещо друго. Както татко все повтаря, единственият начин да бъдеш най-добрият в нещо, е да си колкото е възможно по-добър. Ако си най-добрият играч на втора база, ще имаш високи шансове да играеш на втора база за „Янкис“.

— Мразиш ли всичко това? — попита ме Джони.

— Да. И на мен ми липсват хамбургерите.

Като се прибрахме у дома, видях мама в кухнята. Целият плот беше осеян с брашно, мая и чаши за отмерване на брашното. В помещението трябва да беше поне с около четирийсет градуса погорещо, отколкото навън.

— Мога ли да ти помогна, мамо? — попитах. — Бих искала да се науча да пека хляб.

Тя ми се усмихна. Наистина ми се усмихна. И то така, все едно бях нейната изгубена дъщеря, добрата дъщеря, за която е мислила, че си е отишла завинаги.

— Ще се радвам да ми помогнеш — отвърна майка ми.

После пекохме хляб и заедно се потихме. Хареса ми да меся тестото. Представях си, че е луната и безмилостно го удрях в масата.

[1] Прочут стадион в Бостън, където вечните съперници (местният лидер „Ред Сокс“ и елитният нюйоркски отбор „Янкис“, от Бронкс) обикновено откриват и закриват сезона. — Бел.прев. ↑

[2] Непреводима игра на думи: date (англ.) означава както „среща“, така и „фурма“. — Бел.прев. ↑

2 юли

Днес мама откара Джони в бейзболния лагер. Върна се силно превъзбудена, защото намерила една бензиностанция край Либърти, в която продавали наведнъж по пет галона за седемдесет и пет долара. Това е по-скъпо, отколкото в нашия град, но тук в бензиностанциите не даваха по повече от два галона и майка ми каза, че си струвало да плати малко повече, за да вземе повече бензин само с едно чакане.

Едно от нещата, за които не смея да я попитам, е кога ще свърши парите. Но после отново си спомних, че сега харчехме само за бензин, така че всъщност нямаше значение.

Температурата навън е около трийсет и осем градуса. През последните три дни въобще нямаме ток. Мат реши, че е време да отсече едно от дърветата. Изпрати ме да събирам подпалки. На мен това ми се стори глупаво, но поне намерих сянка в гората. И все пак е по-лесно да събираш подпалки, отколкото да сечеш дърво.

След като напълних четири торби, ги домъкнах вкъщи. Мат още сечеше дървото. Със скоростта, с която напредваше, щеше да му е нужна цяла седмица, за да повали това дърво.

Попитах иска ли помощ, но той ми отказа.

Не можех просто да си седя, докато брат ми се трудеше. И честно казано, нямаше какво толкова да правя около къщата. Помогнах на мама в зеленчуковата градина, понеже тя се занимаваше ежедневно с това. После измих чиниите, а след това — колкото да се докажа като годна да се справям — изтърках плочките в банята и измих пода в кухнята.

Мат влезе, за да пийне вода.

— Крайно впечатляващо — похвали ме. — Имаш ли някакви планове за днес?

Притеснявах се да призная, че нямам, затова само измърморих нещо неясно.

— Защо не прескочиш до Сами и Меган? — предложи ми той. — Виждала ли си ги, откакто свърши училището?

Не бях. Разбира се, и те не бяха идвали при мен.

Но тъй като не исках Мат да ми опява, реших да ги посетя. Чувствах се донякъде като героиня в роман на Джейн Остин. Макар че нито една от младите жени в тези книги не е имала нито мобилен телефон, нито компютър като мен.

Отне ми петнайсетина минути да стигна до къщата на Сами. Докато извървях целия път дотам, доста се изпотих, затова никак не се зарадвах, като не намерих никого у тях.

За миг се зачудих дали семейството ѝ не е събрало багажа, за да напусне града (немалко фамилии напоследък постъпваха точно така, с надеждата да бъдат по-добре някъде другаде), но на въжето висеше пране. Наистина беше забавно, че майката на Сами простира прането си на въже. Разбира се, че това правехме всички, но тази жена никога не е била идеална домакиня.

Понеже нямаше смисъл да се мотая наоколо, докато чакам някой да се появи, продължих нататък към къщата на Меган. Почуках на вратата и майка ѝ веднага отвори.

Изглежда, се зарадва да ме види. Това усещане вече ми беше познато от предишните ми срещи с нея, като донякъде ми напомни как ме посрещаше майката на Беки.

— Миранда! — извика госпожа Уейн и ме дръпна навътре в къщата. — Меган толкова ще се зарадва да те види. Меган, дошла е Миранда!

— В стаята си ли е? — попитах.

Госпожа Уейн ми кимна с унило изражение.

— Почти не излиза от там, освен за да отиде в църквата. Толкова се радвам, че се отби, Миранда. Опитай се да ѝ влееш поне малко разум, моля те!

— Ще направя каквото мога — обещах ѝ.

Ала и двете знаехме, че нищо не може да застави това момиче да си промени мисленето. Поне аз никога и за нищо не съм успявала да променя преценките на приятелката ми.

Меган отвори вратата на стаята си. Май се зарадва да ме види. Огледах я внимателно. Беше отслабнала, но не чак толкова, колкото се опасявах.

Повече ме изплаши сияещото ѝ лице. Определено излъчваше вътрешна радост, което през тези дни беше абсолютно лишено от смисъл.

— Как си? — попита ме тя и ми се стори искрено заинтересувана от нещата, които ѝ разказвах.

Споделих ѝ почти всичко: за ежедневните ни срещи с Дан, за заминаването на Джони на бейзболен лагер, за решението на Мат да отсече едно от нашите дървета. Е, не ѝ споменах за хранителните ни запаси, защото не беше прието да се говори за това.

След като свърших с новостите около мен, я попитах как е тя. Лицето ѝ грейна още по-ярко. Направо бе станала радиоактивна.

— О, Миранда — поде приятелката ми, — ако знаеш само колко съм щастлива!

— Радвам се, че си щастлива — измърморих любезно, макар че — честно казано — се опасявах, че съвсем е откачила.

А колкото и да бяха зле нещата напоследък, не се радвах, когато хората откачат.

— И ти можеш да си щастлива, ако се уповаваш на Бога — увери ме Меган. — Признай греховете си, прогони Сатаната и отвори сърцето си за Господ.

— Още ли ходиш често в църквата? — запитах я.

Нали бе изслушала целия ми брътвеж за Дан, така че на свой ред бях длъжна да изслушам нейните дрънканици за преподобния пастор Маршал.

— Всеки ден съм там — отвърна Меган. — Мама знае, че всяка сутрин първата ми работа е да отида в църквата, но все ми се сърди, ако не се върна следобед. А пък не искам да я ядосвам, защото желая да я видя в рая. Затова понякога нощем, когато тя спи, се измъквам тихо и се връщам в църквата. Няма значение кога ще отида, защото преподобният винаги е там. Той се моли денонощно за нас, грешниците.

Кой знае защо, дълбоко се усъмних, че се моли и за мен. Или ако действително го правеше, не бях уверена, че го искам. Но поне с тези посещения в църквата Меган все пак излизаше от къщи.

Обаче оставаха въпроси, които трябваше да бъдат изяснени.

— Значи все още се храниш, така ли? — попитах.

— Да, Миранда — каза Меган и ми се усмихна тъй мило и състрадателно, сякаш бях дете идиотче. — Ще бъде самоубийство, ако престана да ям. Бог не желае да се самоубиваме.

— Радвам се да го чуя — веднага се съгласих.

Тя ме изгледа с такова съжаление, че отвърнах лице.

— Нали знаеш каква бях след смъртта на Беки? — додаде.

Странно нещо. Бяхме толкова близки — Беки, Меган, Сами и аз — но след като Беки умря, почти не говорехме за нея. И пътищата ни започнаха да се разделят. Сякаш приятелката ни и дори болестта ѝ бяха лепилото, което ни държеше заедно.

— И какво за нея? — попитах.

Чудех се само дали и Меган я сънуваше като мен, напоследък по три-четири пъти седмично.

— Бях толкова бясна — рече тя. — Бясна на Бог. Как може да позволи някой като Беки да умре? При толкова много ужасни грешници на този свят защо точно Беки трябваше да си отиде? Наистина намразих Бог. Мразех всички и всичко, дори Бог.

Опитах се да си спомня каква беше тогава Меган. Беше изминало малко време оттогава, така че не би трябвало да ми е трудно. Но целият онзи период беше толкова ужасяващ. Беки боледува дълго, а после изглеждаше, че лечението има ефект, ала точно тогава тя изведнъж умря.

— Тогава мама много се изплаши за мен — призна Меган. — Тъкмо по това време преподобният Маршал бе пристигнал в града и тя ме заведе в църквата, за да се срещна с него. Но аз се разкрещях в лицето му. „Как можа Господ да причини това на Беки? Как би могъл да стори това и с мен?“ Очаквах преподобният да ми каже да си отида у дома, да ме увери, че ще разбере всичко, когато порасна, но той не го направи. Само ми обясни, че никога няма да прозрем докрай божията воля. Трябва само да се уповаваме на Бога, да вярваме и да следваме правилата, които ни е завещал, без да се опитваме да го разбираме. *Господ е Пастир мой.*^[1] И след като преподобният Маршал ме накара да схвана това, целият ми гняв и съмненията ми моментално се изпариха. Господ има своите основания, за да ни изпраща страдания. Може би ще ги разберем по-добре чак когато се озовем в рая, но дотогава можем само да се молим за неговото опрощение и да се покоряваме на волята му.

— Но не може божията воля да е да умреш от глад — възразих.

— Защо не? — попита ме Меган вместо отговор. — Неговата воля е била Беки да умре. Смъртта може да бъде благословия, Миранда. Помисли си само колко страдания са били спестени на Беки.

— Но ти не може да се молиш да умреш — вметнах.

— Аз се моля да приема божията воля без всякакви съмнения — поправи ме тя. — Моля се да бъда достойна за неговата любов, за вечен живот на небето. Моля се и за теб, Миранда, и за майка ти, и за баща ти, и дори за другото семейство на баща ти. Моля се, както преподобният Маршал ни е учил, че трябва да се молим, за душите на всички окаяни грешници, за да прозрат светлината и да им бъдат спестени вечните огньовете на ада.

— Благодаря ти — промълвих, защото не ми хрумна нищо друго. Меган ме изгледа със съжаление.

— Зная, че не си вярваща — продължи тя. — И виждам нещастieto, изписано в очите ти. Можеш ли да твърдиш, че си щастлива, Миранда? Можеш ли да кажеш, че си в мир със света?

— Не, разбира се, че не мога — признах си. — Но не мисля, че трябва да бъда. Как да съм щастлива, когато храната отчайващо не достига, хората се разболяват, а аз дори не мога да си включа климатика?

— Всичко това не е важно — засмя се Меган. — В сравнение с вечния живот нашето съществуване не е нищо повече от едно мигване на окото. Моли се с мен, Миранда. Единственото, което не ми позволява да бъда истински щастлива, е, че зная, че душите на хората, които обичам, няма да бъдат спасени.

— Е, никой не е казал, че може да се постигне пълно щастие — обобщих философски. — Дори и Бог. Зная, че би трябвало да се радвам за теб, Меган, но честно казано, си мисля, че си луда. И ако преподобният Маршал те е направил такава, то според мен той е носител на злото. Този живот, това наше всекидневно съществуване е единственият дар, който ни е даден. Да го захвърлим, да искаме да умрем — това за мен е грях.

Меган, онази Меган, която някога беше най-добрата ми приятелка, би трябвало да възрази. А след това двете щяхме да избухнем в смях. Но сегашната Меган само коленичи и започна да се моли.

Като се прибрах у дома, се върнах в гората край къщата ни и събрах още три торби с трески за подпалки. Може би действително — както ми го предрече Меган — ще свърша във вечните огньовете на ада. Но докато това стане, смятам да седя на топло, сгривана от огъня в печката за дърва.

3 юли

— Мислих си за това вчера, докато се връщах у дома — поде мама на вечеря. — Какво ще кажете, ако започнем да се храним само по два пъти на ден?

Мисля, че дори Мат се стресна от въпроса ѝ, защото не отговори веднага.

— За кои две хранения говориш? — попитах, сякаш това имаше някакво значение.

— Определено трябва да запазим вечерята — предложи тя. — Важно е да сядаме заедно край масата поне веднъж на ден. Но можем също да решим, ако пожелаем, да си запазим закуската или обяда. Аз предпочитам да пропускам закуската. И бездруго никога не съм си падала по закуските.

— Аз понякога пропусках обяда в училището — обади се Мат. — Няма да е кой знае какво да го пропускам.

— Това, разбира се, е доброволно — обясни мама. — Все още имаме достатъчно храна. Но си мисля, че докато Джони го няма, може да се задоволяваме с по-малко.

Представих си Джони как яде яйца и пие мляко във фермата и за секунда наистина го намразих.

— Всичко е наред, мамо — изрекох. — Ще пропускам по едно ядене. Все ще оцелея.

Чудех се само дали същото се случва с татко и Лиза. Вече започнах да си фантазирам какво ли не за живота в Спрингфийлд. Нагледно си представях кухня, пълна с храна, работещ хладилник, пазари с много селяни по тях, предлагащи в надпревара пресни продукти, яйца, пайове, сладкиши и шоколадов фъдж. Представях си бръмчащи климатици, примигващи телевизори, интернет и въздух, не по-топъл от двайсет и седем градуса. И басейн зад къщата, без никакви комари.

Мога да се задоволя с всяко от тези удобства. Е, да, с всяко от тях плюс фъджа.

4 юли

Честит Ден на независимостта!

Ха!

Хортън ни държа будни цяла нощ, защото не спираше да мяука пред вратата на стаята на Джони. Напоследък е станал много кротък, подмазва се, а вчера дори си изяде само половината дажба (на мама въобще не ѝ се наложи да го моли за това).

Никакъв ток през последните три денонощия. Температурата си остава около трийсет и осем градуса и през нощта въздухът почти не се разхлажда.

Сънувах рая като леден дворец — студен, бял и мамещ.

Днес пропуснах закуската и гладна отидох да плувам в езерото. Утре ще се опитам да пропусна обяда. През цялото време прекарано с Дан (което ми се стори недостатъчно, още повече че Емили непрекъснато ми висеше над главите), си мислех само за храна — колко ми липсва закуската и какво ще има за обяд. Колко още самуна хляб ще можем да си опечем, преди да свърши маята.

Мислех си само за това как Джони се тъпчеше с каква ли не храна, при това по три пъти дневно, и на всичкото отгоре с истинска храна, селска храна. И за това как мама реши да ядем само по два пъти на ден чак след като той замина за лагера, и в гърдите ми се надигаше гняв. Сякаш за нея потребностите на Джони са на първо място. Той трябваше да се храни пълноценно, за да израсне до метър и осемдесет. И за да е по-добре, трябва да му се даде правото да излапва и част от дажбите на Миранда.

Все пак се надявам, че това кисело настроение ме налегна само заради празника. Той винаги е бил сред най-любимите ми. Обичам да гледам парадите, панаирите и фойерверките.

Тази година мама доведе госпожа Несбит на вечеря и след като заситихме глада си, седнахме на предната веранда, за да попеем патриотични песни. Хортън пък замаяука пискливо, така че трудно можеше да се прецени кой от нас звучеше по-фалшиво.

Няма съмнение, че това е най-лошото лято в живота ми, а остават още два месеца от него.

6 юли

Няма електричество вече цели пет дни. Никой от нас не смее да го каже, но всички се опасяваме, че никога вече няма да ни пуснат тока.

Днес следобед температурата бе около трийсет и шест градуса. Мама все ни напомня да прием повече вода.

Мат все още сече дърва, а аз събирам подпалки, макар че е трудно да си представя, че отново ще застудее.

Мисля си, че съчетаването на закуската с обяда ще ми се отрази най-добре. Тази сутрин пак отидох да плувам и като се върнах, си изядох дажбата. Така не ми се наложи да гледам как Мат закусва или как мама се задоволява само с половин обяд и да се чувствам виновна, че ям повече от нея.

7 юли

Пуснаха електричеството веднага след като се върнах от плуването. Почти цяла седмица нямахме ток, така че посрещнахме с възторг тази тъй дългоочаквана промяна.

Мама винаги зареждаше пералнята с дрехите, които най-спешно трябваше да се изперат, затова сега веднага я включи. Аз пък грабнах прахосмукачката и се заех с пода на всекидневната. Мама пусна и миялната машина, както и централния климатик, защото, като се събудих тази сутрин, беше около трийсет и три градуса. Мат пък нагласи настройката на антената — заешките уши — на стария телевизор, но успя да приеме само някакъв аварийен сигнал, каквото и да означаваше това.

След десет славни минути токът спря. Естествено, всичко угасна — прахосмукачката, климатикът, пералнята, миялната машина и фризерът, който трябваше да заледи кубчета лед за пръв път от една седмица.

Застинахме на място, наистина застинахме, докато чакахме уредите отново да заработят. Майка ми впери поглед в миялната, а аз още държах в ръка прахосмукачката.

След около петнайсет минути се предадох и я оставих. Мама въздъхна и започна да вади съдовете от миялната, изплакна ги и ги подреди да съхнат.

Остави дрехите в пералнята до късно следобед, когато двете ги извадихме мокри, отнесохме ги във ваната и с часове ги изплаквахме. Накрая ги изстискахме, за да ги опънем на въжетата.

За мой ужас, само петнайсет минути след като ги простряхме, от небето проехтя гръмотевица. Мислех, че майка ми ще се разплаче (на самата мен ми идеше да ревна с глас), но се сдържа, докато най-после Мат се върна. Сега той прекарва цялото си време в сечене на дърва и аз предположих, че една гръмотевица или светкавица не е в състояние да го спре и затова е решил да довърши работата си за деня.

Но мама му се разкрещя като полудяла, защото е останал в гората, когато затрещели гръмотевиците. Лицето ѝ така се зачерви, че се изплаших да не получи сърдечен удар. Мат също се развика. Каза, че много добре знаел какво върши и ако имало опасност, щял навреме да се прибере у дома.

После пак пуснаха тока. Отново се разтичахме, свалихме дрехите от въжетата и ги напъхахме в сушилнята. Включихме и климатика. Мама трескаво се зае с второто зареждане на пералнята, а брат ми реши да провери дали има някой познат онлайн в интернет, като не пропусна обновления преди седмица списък на загиналите и безследно изчезналите.

Този път имахме ток цели четирийсет минути — достатъчно за второто зареждане на пералнята. Навън спря да вали, така че майка ми пак излезе, за да окачи прането на въжетото.

Кубчетата лед не бяха замразени добре в камерата на хладилника, но все пак послужиха като средство за приятно разхлаждане на чашите ни с вода. Къщата сега ми се струваше поизстинала, пък и навън не е чак толкова задушно.

Мама и Мат още се карат за нещо, а Хортън все така настоява да узнае къде е изчезнал Джони.

Не мога да реша кое е по-зле: въобще да нямаме ток или само от време на време да го пускат и спират.

Чудя се още дали трябва да решавам кое е по-лошо: да си живеем, както досега, или въобще да се откажем от този живот.

9 юли

Температурата днес е около трийсет и девет градуса. От събота нямаме ток. На всичко отгоре цикълът ми дойде. Способна съм да убия

човек за един шоколадов сладолед.

Но ето че ми хрумна нещо смешно за приближаващия се край на света. След като веднъж започне, няма спиране.

Тази сутрин, като се събудих, усетих нещо различно. Трудно е за обяснение. Беше станало по-хладно от предишните дни (което е добре), но небето бе придобило някакъв странен сивкав цвят — не е същият, както когато е облачно, нито дори когато е паднала мъгла. По-скоро наподобяваше на прозирна сивкава сянка, разпростряла се върху синьото небе.

Слязох долу в кухнята, защото чух майка ми и Мат да спорят за нещо. Мама беше сварила водата за чая и макар да не обичам много да пия чай, все пак той ми създаваше илюзията, че нещо ще влезе в стомаха ми, затова взех чашата си.

— Какво става? — попитах, защото бе съвсем очевидно, че нещо ставаше.

— Не искаме да се тревожиш — започна мама.

Не знаех за какво първо да мисля, затова светкавично изредих мислено всичките ни поводи за тревоги: Джони, татко, бебето на Лиза, госпожа Несбит, баба, токът, храната, комарите, падането на Луната върху Земята, потопът, който ще залее всичко. Бях сигурна, че в този миг съм изглеждала ужасяващо, но лицето на майка ми не трепна. Никаква успокояваща усмивка, нито дори насмешка заради прекалено възбудената ми реакция. Мат бе застинал в мрачно мълчание. Стегнах се, за да се приготвя за най-лошото.

— Смятаме, че е възможно... — продължи мама, — тоест ние тримата — Мат, Питър и аз, макар че учените още не са казали нищо за това или поне не сме чули по радиото нещо по въпроса. Надявам се, че преувеличаваме опасността и че се тревожим за неща, които в действителност няма да се случат...

— Мамо, за какво говориш? — не издържах и попитах аз.

Поне не ставаше дума за нещо лично. Едва ли на тези от радиото им пукаше за Джони или татко.

— Нали вече знаеш, че Луната се е приближила до Земята повече, отколкото е нормално — заобяснява Мат. — И това променя гравитационното привличане.

— Разбира се — кимнах. — Заради това приливите се промениха. И това е причината за земетресенията.

— Това, което ни тревожи и което, изглежда, се случва сега, са вулканите — най-после изрече майка ми.

— Вулканите? — учудих се. — В Пенсилвания няма вулкани.

Мама се усмихна леко.

— Е, поне досега не сме чували да има. Тук не сме изложени на пряка опасност от вулкани, както не ни застрашават непосредствено цунамита или земетресения.

Разбира се, съществуваше огромно изобилие от косвени опасности. И сякаш се нуждаех от още едно напомняне, но точно в този миг на лявата ми ръка кацна един комар. Убих го, преди той да убие мен.

— Добре — подех. — Тогава как вулканите ще влошат положението ми?

Надявах се Мат да се засмее или мама да ме упрекне, че треперя толкова за самата себе си, ала и двамата останаха с мрачно застинали физиономии.

— Какво става? — настоятелно ги попитах. — Нещата не може да бъдат по-зле. Какво ще стори един вулкан? Нещо по-различно от това, което вече ни сполетя?

— Може да нанесе доста поражения — отвърна Мат почти сърдито. Само не разбрах дали беше сърдит на мен, или на целия свят. — Гравитационното привличане на Луната изтласква магмата през вулканите. Според това, което снощи чухме по радиото, навсякъде изригват спящите вулкани. Започнало е от няколко дни и няма никакви гаранции, че някога ще спре. Земетресенията няма да престанат. Потопите няма да престанат. Нито вулканичните изригвания.

— Не знаем какво ще се случи — допълни мама. — Но точно сега има по-силна вулканична дейност от когато и да било.

— Още не мога да проумея как това ще ни засегне — признах си. — Нали казахте, че тук няма вулкани? Да не би да са загинали много хора?

— Доста — потвърди брат ми. — И още много ще загинат. И то не само живеещи близо до вулканите.

— Мат — обърна се към него мама и отпусна ръка върху рамото му.

Мисля, че тъкмо този неин жест най-силно ме изплаши. Откакто се бе завърнал у дома, той се стараеше да ме успокоява, а ето че сега

имаше нужда майка ни да успокоява него.

— Погледни навън — рече ми Мат. — Само виж небето.

Така и направих. Беше си все същото, леко посивяло.

— Когато изригне голям вулкан, цялото небе се скрива от облаци — обясни той. — И то не само на километър, два или сто. Облаците покриват хиляди километри. И не само за ден-два.

— Страхуваме се, че вулканичната пепел ще закрие слънцето в повечето места от земното кълбо — допълни го мама. — Както, изглежда, е станало тук. И ако продължи достатъчно дълго...

— Посевите — прекъсна я Мат. — Ако няма слънчева светлина, няма посеви, нито реколта. Нищо не може да израсне без слънчевите лъчи.

— О, мамо — разтревожих се, — няма да имаш зеленчукова градина? Как ще се справим тогава? Но нали не живеем край някой вулкан? Сигурна съм, че слънцето пак ще изгрее.

— Започнаха да четат предупреждения по радиото — съобщи майка ми. — Пред микрофоните се изреждат учени, за да ни го обясняват. Повториха да се приготвим за сериозни климатични промени. Сушата е съвсем реална вероятност, както и рекордно ниските температури. Тук захлаждането вече започна. Снощи, като си легнах, температурата беше трийсет и един градуса, а сега е спаднала до двайсет и два. Въздухът започна да изстива, защото слънчевите лъчи не могат да проникнат през вулканичната пепел, покрила небето.

— Но това не може да продължи дълго, нали? — извиках. — Седмица? Месец? Можем ли да спасим растенията в градината?

Мама пое дълбоко дъх.

— Мисля, че трябва да допуснем, че ще продължи доста по-дълго. И ще трябва да се приготвим за най-лошото, за оскъдна слънчева светлина през следващите няколко месеца. Или година, даже по-дълго.

— По-дълго? — удивих се и усетих как в гласа ми прозвуча истерична нотка. — По-дълго дори от година? Но защо? Къде е най-близкият вулкан? Какво става, по дяволите?

— Има вулкан в Йелоустоун — отвърна тя. — Вчера е изригнал. Лас Вегас и Финикс били целите заринати от пепел.

— Лас Вегас? А баба добре ли е?

— Няма как да разберем — обади се Мат.

Представих си Спрингфийлд, моя Спрингфийлд, с цялото му изобилие от храни, къпещ се в океан от електричество.

— Положението не е ли по-добре тук при нас, на изток? — попитах.

— Миранда, това не е локален проблем — отново заговори мама. — И не става дума само за един вулкан. Само вчера са изригнали дузина вулкани. Никога досега не се е случвало нещо подобно. Въздушните течения съвсем ще влошат ситуацията, а никой не може да предвиди вятъра. Кой знае, може все пак да имаме късмет. Възможно е да се случи нещо добро, което в момента не можем да си представим. Но трябва да сме подготвени за най-лошото. Ти, аз, Мат и Джони сме длъжни да се подготвим за най-лошото. Нищо чудно още през август да паднат слани. Трябва да очакваме, че може да се стигне дотам, че да няма нито електричество, нито храна, нито бензин за колата, нито нафта за печката. И досега се борихме със зъби и нокти за живота си, разигравахме опити за оцеляване, но от сега нататък ще се наложи да го вземем под внимание по-сериозно.

— „Разигравахме опити за оцеляване“ ли! — креснах. — Да не си мислиш, че за мен това е игра?

— Виж — заговори Мат, макар че не бях сигурна коя от двете ни се опитваше да успокои, — най-мъдрото, което можем да направим, е, да допуснем, че нещата може още повече да се влошат. С мама обсъдихме предпазните мерки, които трябва да предприемем още сега, така че, ако зимата наистина се окаже сурова, да бъдем в по-добра форма.

— Като да ядем още по-малко — веднага се досетих. — Защото не можем да бъдем сигурни какво ще стане с градината.

Брат ми кимна.

— Признавам, че и аз самият никак не съм въодушевен от идеята, но ще се наложи да обмислим тази възможност.

— Мога да се огранича до едно ядене на ден — заяви мама. — И без това тези дни съм прекалено разстроена, за да усещам глад. Но не искам вие, деца, да следвате примера ми. Не и докато не стане неизбежно.

— Може да постим по един ден седмично — предложих. — Или да ям късна закуска, да кажем, през ден.

— И двете идеи ми се струват добри — съгласи се Мат. — Аз мога да се храня на закуска в понеделник, сряда и петък, а пък Миранда — във вторник, четвъртък и събота, а в неделните дни да постим. Но, мамо, ако ще се ограничаваш само до едно хранене на ден, ти не бива да постиш.

Тя имаше вид на жена, готова да се разплаче.

— Не се тревожи за мен, ще бъда добре — рече, вместо да избухне в сълзи. — Мисля, че трябва да се запасим с вода. Докато все още имаме течаща вода, ще можем да я използваме, но все пак трябва да запазим колкото е възможно повече.

— Да не би кладенецът ни да пресъхне? — попитах.

— И това е възможно — потвърди Мат. — Всякаква вода, която сега не използваме, през следващите шест месеца може да се окаже жизненоважна.

— Опасявам се, че дъждовната вода може да е замърсена — намеси се мама. — И тогава ще трябва да преваряваме водата за пиене. Никога не сме имали проблеми с водата от кладенеца, но ако въздухът се замърси много, няма да имаме друг избор. Не бива да рискуваме с някоя зараза.

— А какво ще стане с езерото? — попитах. — Мога ли да продължа да плувам?

— Мисля, че можеш — отвърна тя. — Или поне за известно време. Разбира се, ако температурата спадне драстично, водата ще стане прекалено студена за плуване.

— Ама сега е юли — припомних ѝ. — Колко студена може да стане?

— Още не знаем — въздъхна Мат. — Но мисля, че скоро ще разберем.

Само за да им докажа колко грешат — мама, Мат и всички учени — тази сутрин отидох да плувам. Освен мен, там имаше само още двама души, като никой от нас не остана задълго.

Макар да знаех, че днес водата е толкова чиста, колкото вчера, на излизане от езерото се усещах мръсна. Навън не беше студено, но беше толкова влажно, че не можех да престана да зъзна и треперя. До вчера копнеех да се захлади, а днес, когато желанието ми се сбъдна, топлината толкова силно ми липсваше. Дори ми липсваше луната на небосклона.

Днес е събота и затова съчетах закуската с обяда. Утре ще постим. Питам се само как ще ни се отрази, но се утеших с мисълта, че се налага да свикваме.

Надявам се поне баба да е добре.

Предполагам, че списъкът със загиналите ще стане още по-дълъг.

[1] Първият стих от прочутия псалм 23, извънредно почитан от протестантските църкви. — Бел.прев. ↑

11 юли

Мама промени правилата, така че мога да съчетавам закуската и обяда в понеделниците. Каза ми, че не е честно да постя в неделята и след това да не ям нищо на другия ден до вечерта. Тя самата, разбира се, не хапваше нищо до вечерята в понеделник, но ние трябваше да се правим, че въобще не го забелязваме.

Постенето не се оказа чак толкова лошо, колкото очаквах. По обяд действително огладнявах много, но с напредването на деня ставаше все по-поносимо. Предполагам, че ще свикна.

Не съм съвсем сигурна, но си мисля, че всичко все повече посивява.

Днес следобед се отби Питър. Разказахме му за плановете ни и той ги оцени като доста добри. Особено горещо одобри това, че сме решили да преваряваме водата за пиене.

Попитах го какво мисли за плуването.

— Вероятно ще е по-добре, ако го спреш — посъветва ме той. — Хората, които пият вода от градската водопроводна мрежа, споделиха с мен, че водата започнала да потъмнява, и вече се питаха докога ще трае това. Пречистването на водата изисква електричество, а много добре знаем как се задъхват напоследък електроцентралите.

— Но какво общо има това с езерото Милър? — попитах го.

— Трудно е да се предскаже какво ще направят хората, ако нямат течаща вода — отвърна Питър. — Може да започнат да носят мръсните си дрехи до езерото, за да ги перат в него. Или да се къпят там. Така че не е изключено то да се окаже развъдник на какви ли не зарази. В днешните дни е по-добре да си предпазлив, отколкото после да съжбяваш.

Поне не ми изреди симптомите на холерата. Кое то за него си беше сериозно въздържание.

Мисля обаче утре да отида да плувам в езерото Милър. Може би Дан ще се появи. Може би слънцето ще грее.

12 юли

Никакъв Дан. Никакво слънце. Никакъв ток. Нито дума от Джони или от татко.

13 юли

Мат се отказа от бягането. Отне ми пет дни, за да го осъзная. Накрая го попитах и той ми призна, че престанал да тича от събота насам, отчасти заради замърсения въздух и отчасти, за да си пести силите.

Дните ми се струват доста по-къси, отколкото преди седмица. Или поне се стъмва по-рано. Мама ни позволява да използваме една от газените лампи всяка вечер в слънчевата стая. Тя не ни осигурява достатъчно светлина за четене на всички нас, така че двамата с Мат се редуваме край лампата. Майка ми намери на тавана торба със стара прежда и вечерно време плете, така че не се нуждае от много светлина.

Аз пък пиша сега тези редове на светлината на фенерчето. Зная, че трябва да спра. Батериите няма да траят вечно.

14 юли

Днес направих нещо толкова глупаво. Иде ми да се самоубия, толкова съм ядосана и разстроена.

Седяхме си тази вечер, заети с обичайното при силно ограничената светлина. Към девет часа мама обяви, че сме изхабили достатъчно газ за осветление за цяла нощ, така че трябвало да си лягаме. От известно време бяхме свикнали да ставаме с изгрева на слънцето, но след като тази ужасна сивота закри слънцето, дневният ни режим се обърка. Все още можеше да се каже кога слънцето изгрява, но нямаше никакви значителни промени. Сивота в шест сутринта, сивота в шест вечерта.

И не зная защо, но тази вечер никак не ми се лягаше. Може би заради кошмарите, които ме преследваха през последните два дни, как Беки ме бута в някакъв вулкан, все такива неща.

Казах, че преди лягане ще поседя на верандата. И понеже за там не беше необходимо да се хаби газ за лампата, мама нямаше причина да ми откаже. Излязох и постоях малко, може би около половин час.

Но сигурно е било достатъчно дълго, защото, като се прибрах, мама и Мат вече си бяха в стаите.

Само че когато реших да вляза, забравих за Хортън. Денем котаракът си дремеше отвън, но след залез-слънце не го пускахме да излиза. Дори и да имахме ток, това правило се спазваше. През нощта домашният любимец трябваше да е вътре в къщата.

Предполагам, че и Хортън, като нас, се е объркал дали е ден, или нощ. Така че изскочи и хукна навън веднага щом отворих вратата.

Изтичах обратно и се провикнах след него, но той не ми обърна никакво внимание. Цял час останах на верандата, виках го, надявах се сам да се прибере, но никаква следа от него.

По-добре да не хабя батерията на фенерчето си. Само се надявам, че като се събудя утре, ще го открия на стъпалата пред входната врата да се оплаква, че е бил принуден да ноцува навън.

15 юли

Нито следа от Хортън.

Редувах събирането на подпалки с търсенето на котарака. Мама и Мат също го търсиха, но не го видяхме повече.

Майка ми каза, че не бива да се измъчвам, защото това можеше да се случи с всеки от нас, но аз си знаех, че вината е моя. Толкова съм небрежна. Неведнъж вече се бях забърквала в какви ли не каши, защото съм прекалено нехайна, но при повечето от тях най-силно наранената съм била самата аз.

Не зная какво ще направи Джони, като се прибере от лагера и не завари Хортън у дома.

16 юли

Нито следа от Хортън.

С мама здравата се спречкахме.

— Не сме чули нито дума от Джони вече две седмици! А ти мислиш само за тази проклета котка.

— Джони е добре! — извиках й. — Храни се по три пъти дневно. Ти изчака той да замине, преди да ни сложиш на тази зверска диета. Да не мислиш, че не съм го забелязала? Да не смяташ, че не зная кой според теб ще оживее?

Още не мога да повярвам, че го казах. Неведнъж ми бяха минавали подобни мисли, но дори не съм ги написала тук, толкова са ужасни. Ами ако мама наистина вярва, че само един от нас ще може да оцелее? Зная, че не би избрала себе си.

Но дали действително ще избере между Мат, Джони и мен? Нима ще се стигне до момента, в който ще помоли двамата от нас да се откажат от храната заради третия?

Работата е там, че ако се стигне до това, Мат няма да приеме храната. И мама също би трябвало да е наясно. А когато се замисля за това, колкото и усилено да се опитвам да не го правя, предполагам, че тя смята, че аз няма да се справя сама. Никоя жена не би могла.

Следователно всичко оставаше за Джони.

Мразя да мисля така. Мразя се за това, че съм толкова разстроена за Хортън, че си го изкарвам на мама. Мразя да съм толкова себична, че дори не се трогвам, когато тя се безпокои, че няма никаква вест от Джони.

Престанах да се тревожа, че не съм се чувала с татко. Просто си представям един месец далеч от тук, далеч от мама. Един месец в Спрингфийлд, където по някаква вълшебна причина слънцето грее ярко, никога не спират тока и аз не съм вечно гладна.

17 юли

Изминаха три дни, без някой от нас да е видял Хортън.

Дори госпожа Несбит го търси, защото се беше случвало котаракът да стигне чак до нейната къща. Струваше й се, че го е мярнала вчера, но не беше сигурна, а и Мат каза, че не бива да се надяваме, че наистина е било така.

— На хората често се привижда онова, което много им се иска да видят — обобщи той.

С мама не си говорехме след ужасното ни скарване вчера, заради което положението стана още по-напрегнато. След вечерята пак излязох да търся Хортън, докато не се стъмни толкова, че вече нищо не се виждаше, да не говорим за нашия сив котарак. После приседнах на верандата, за да го чакам сам да се върне у дома.

Мат излезе при мен.

— Хортън може да се появи тази нощ — заговори ме той. — Но по-добре ще е да започнем да свикваме с мисълта, че има вероятност и

да не се върне.

— Мисля, че ще си дойде — казах. — Може би просто е тръгнал да търси Джони. И като огладнее достатъчно, ще се прибере. Надали някой друг ще се трогне да го нахрани.

Дори в този мрак видях изражението му. Напоследък все по-често го виждах с тази физиономия, която би могла да се опише като „Какъв начин да измисля, за да ти го кажа“.

— Знаеш, че ние тук сме сравнително добре — поде по-големият ми брат. — В сравнение с много други хора, се справяме чудесно.

Такъв си беше той. Започваше отдалече, лека-полека, за да стигне до края постепенно, нежно дори. Изтъква колко страхотен е животът ни миг преди да забие ножа докрай.

— Просто го кажи — настоях.

— Възможно е Хортън да е бил убит — въздъхна Мат. — За храна.

Помислих си, че ще повърна. Не зная защо това не ми бе хрумвало. Може би защото само допреди два месеца живеех в свят, в който домашните любимци не служеха за храна.

— Слушай — отново заговори Мат, — ние сме пускали Хортън навън. Ако някой е искал да го улови поради някаква причина, е разполагал с много възможности. А ти само си го пустила навън през нощта. Нямах вина. Никой не е виновен.

Но аз бях виновна и той го знаеше, мама също, и Джони ще го узнае, но най-вече аз го знаех. Ако Хортън е мъртъв, ако е бил убит, аз съм отговорна за това.

Наистина не си заслужаваше да продължавам да живея. Не заради котарака, но дори и да ни оставаше толкова много храна, нищо не бях сторила, за да я заслужи. Какво правя аз? Събирам трески в гората? Каква помощ е това?

Мразя неделите. В неделните дни всичко е по-зле.

18 юли

Понеделник.

Целия ден прекарах навън, за да търся Хортън и в същото време да събирам подпалки за печката.

Следобед толкова се уморих, така ми се доспа, че заспах в гората. Комарите сигурно много са ме обикнали заради това. Събудих

се със следи от половин дузина ухапвания, които ги нямаше сутринта.

Прибрах се към четири часа. Майка ми ме чакаше в кухнята.

— Днес хапна ли нещо? — попита ме тя. — Не те видях да се върнеш, за да ядеш.

— Пропуснах и закуската, и обяда — обясних й. — Просто забравих.

— Не бива да забравяш храненето — каза ми майка ми. — Вчера си постила. Днес трябва да ядеш. Такива са правилата.

— Сигурно ти харесва да измисляш правила — промърморих.

— Мислиш, че много ми допада ли? — извика мама. — Мислиш си, че ужасно ми харесва да гледам как децата ми гладуват? И всичко това според теб ми доставя удоволствие?

Разбира се, че не го мислех. Трябваше да й се извиня още там, да я прегърна, да й кажа колко много я обичам и колко е храбра, и как ми се иска да съм като нея.

Но вместо това се втурнах към стаята си и затръшнах вратата зад гърба си. Все едно че отново бях на дванайсет години. Скоро щеше да стане време за вечеря и знаех, че ако не изляза от спалнята си, Мат ще дойде да ме измъкне насила. Дори и да не приложи физическа сила, ще успее да ме изкара заради вината.

Най-забавното е, че наистина не се чувствах гладна. Оказа се, че ако не ядеш достатъчно дълго време, самата идея за храненето започва да ти опротивява. Вероятно така се чувства Меган. Само че тя си мисли, че да гладуваш, е нещо добро, а аз зная, че е гадно.

Очертава се забавна вечеря.

19 юли

Нито следа от Хортън.

Нито дума от Джони.

С мама не си говорим.

Мат също не е много разговорлив.

20 юли

Днес е годишнината от деня, в който за пръв път човешки крак е стъпил на Луната. Научих го, докато пишех всички онези реферати за Луната.

Мразя луната. Мразя и приливите, земетресенията, вулканите. Мразя този свят, в който неща, нямащи абсолютно нищо общо с мен, съсипват моя живот и този на любимите ми хора.

Иска ми се астронавтите да бяха гръмнали проклетата луна, когато са имали този шанс.

21 юли

Вече съм насъбрала достатъчно подпалки да се построи цяла къща само от тях, но Мат не спира да ми повтаря, че нищо не е достатъчно и трябва да нося още. И бездруго няма какво да правя, така че продължих да събирам подпалки.

След една седмица ще замина за Спрингфийлд. Зная, шесто чувство имам, че всичко там ще е по-добре и че като се завърна у дома, целият този кошмар ще е свършил.

Бях навън, заета със събирането на съчки и клони, когато мама ме намери.

— Сами е тук — рече ми тя. — Върви да я видиш.

Това бе най-дългото изречение, което ми беше казвала от няколко дни. Предполагам, че посещението на приятелката ми я е зарадвало. Кой знае, може Сами да ни е донесла консерва със спанак.

Момичето наистина изглеждаше много добре. Винаги е била маниачка на тема тегло, но не личеше да е отслабнала много от последната ни среща през юни.

Излязохме на предната веранда и заряхме погледи в пространството.

— Дойдох, за да се сбогувам с теб — съобщи ми тя. — Заминавам си утре сутринта.

— Къде отивате? — попитах я и кой знае защо, се разтревожих за прането им, окачено на въжето.

Сами имаше по-малко братче, всъщност само с година по-малко от нашия Джони. Тя искрено го ненавиждаше. Освен това постоянно се караше с родителите си. Радвах се, че не аз щях да пътувам със семейството ѝ в една кола.

— Срещнах един тип — сподели с мен приятелката ми, а аз прихнах от смях за пръв път от цяла седмица.

Не зная защо ми се стори толкова забавно, освен че беше нещо съвсем очевидно, а на мен изобщо не ми бе хрумнало.

— Миранда... — смъмри ме Сами.

— Извинявай — забързано заговорих, опитвайки се да сподавя още няколко кискания. — Значи си срещнала един тип...

— Заминавам с него — добави тя. — Той чул, че нещата на юг били по-добре. Много хора все това повтарят. Отиваме в Нашвил и ако там не ни потръгне, ще опитаме в Далас.

— Родителите ти знаят ли? — заинтересувах се.

Момичето кимна.

— Казаха, че е чудесно. Той ни дава храна, затова те го смятат за голяма работа. И наистина е. Той е на четирийсет и знае много за хората. Вече две седмици ни носи храна и дори бензин за колата на татко, както и много от бутилираната вода. На майка ми и баща ми ще им бъде приятно този мъж да остане с нас, но той е решил да замине на юг. Каза, че чакал, докато стана готова да замина с него.

— От колко време го познаваш? — попитах. — В училище въобще не си споменавала за него.

— Срещнах го преди четири седмици — сподели тя. — Любов от пръв поглед. Или поне за него е така, което е добър признак, защото може да има всяко момиче, което пожелае. Имам късмет, че пожела именно мен.

— Само че не ми звучиш чак толкова щастливо — отбелязах.

— Е, не съм кой знае колко щастлива — призна ми Сами. — Не се прави на идиотка, Миранда. Може да харесвам по-големите момчета, но не чак толкова по-старите от мен. Двайсет и една, двайсет и две, най-много двайсет и три години беше моята абсолютна граница. Случи се след тази история с луната и бях пияна. Но той даде на родителите ми кашони с консервирани храни и бензин, а мама заяви, че положението в Нашвил може да е по-добро, че може би имам шанс за по-приличен живот. Каза още, че най-доброто, което един родител може сега да направи за детето си, е да го изпрати някъде, където ще има повече шансове да оцелее. И добави, че ще ми е необходима закрила, каквато именно той може да ми осигури.

— Този закрилник има ли си име?

— Джордж — измърмори Сами и двете се засмяхме. — Добре де, признавам, че никога не съм очаквала да свърша с някакъв четирийсетгодишен Джордж — заключи тя. — И може би няма да си паснем. Може пък, докато сме в Нашвил, да си намеря някой готин

двайсет и две годишен, който да е в състояние да ме издържа, и тогава ще изхвърля този тип от живота си. Или пък той ще изхвърли мен от своя. Както и да е, но момчетата не са се свършили. И в двата случая ще се махна от тук, а това е всичко, което желая.

— Идвах да те видя преди две седмици — казах ѝ, — но у вас нямаше никой.

— Аз също си мислех да ти се обадя, но Джордж ми отнема цялото време — рече Сами. — По пътя насам се отбих при Меган. Изглежда ядосана, че още е жива.

— Надявам се някой ден да се върнеш — пожелах ѝ. — И отново да се видим.

— Ти беше единственото хубаво нещо тук, след като Беки умря — призна ми Сами. — Нали знаеш, след смъртта ѝ реших, че животът е прекалено кратък и трябва да се възползвам по най-добрия начин от времето, с което разполагам. Но не очаквах, разбира се, да се окаже чак толкова кратък. Както и не мислех, че най-доброто в живота ми ще се окаже някакъв четирийсетгодишен мъж, наречен Джордж. Но така става понякога. Както и да е, но ти наистина ще ми липсваш и исках да се сбогувам с теб.

Тя се надигна и ме прегърна. Нито веднъж не ме попита как се справям, как са мама, Мат и Джони. Просто дойде, съобщи ми новината и си тръгна.

Зная, че никога повече няма да я видя. Мразех я, задето заминава, и в същото време ми беше жал за нея, защото заминаваше по този начин. Този път спазмите в стомаха ми не бяха от глад. Или поне не само от глад.

22 юли

Най-добрият ден от векове насам.

Започна с това, че намерих Хортън пред кухненската врата. Дращеше яростно по нея и мяучеше, и настояваше незабавно да бъде пуснат вътре.

Всички го чухме. Беше веднага след изгрев-слънце или по време на това, което тези дни минаваше за зора. Скочихме от креватите си и се втурнахме надолу по стъпалата. Мат, като трениран бегач, се класира пръв, но аз бях веднага след него, а мама — на крачка зад нас.

Маг отвори вратата и котаракът се намъкна вътре, все едно че нищо особено не се бе случило през изминалата седмица. Потърка глава в глезените ни, преди да пристъпи към купата си с храна. За щастие, в нея още бяха останали малко от сухите гранули, които той погълна само на две хапки.

Майка ми му отвори кутия с консервирана котешка храна и му наля малко прясна вода. Всички го наблюдавахме, докато се хранеше. После, просто защото е котка, а те обичаха да влудяват хората, се изпишка в котешката тоалетна.

— Не можеше ли да го свърши навън? — попита мама, но се смееше, докато го изричаше.

Всички се засмяхме. Стори ми се, че дори и Хортън се посмя заедно с нас.

Той се сви на кълбо върху леглото на Джони и спа непробудно през следващите шест часа. И още спеше там, когато се прибрах от поредното ми скитане из гората за събиране на подпалки. Погалих го, почесах го зад ушите и му прошепнах колко много го обичам. Мисля, че се съгласи с мен, защото замърка, доволен от оказаното му внимание.

После мама отиде до пощата и там я чакали пет писма от Джони. Последното беше от понеделник. Той бил добре, всичко в лагера било наред, било много готино да играят бейзбол и така нататък. Не мисля, че някое от тези писма имаше повече от един абзац, пък и по същество повтаряха едно и също, но това нямаше значение. Бяха вест от брат ми. Сега мама можеше да престане да се тревожи за него.

На вечеря празнувахме. Майка ми обяви днешния ден за Национален празник на добрите новини. Доведе и госпожа Несбит, за да се присъедини към празника ни. Стопли една консерва с пилешко и ни я сервира с юфка и различни зеленчуци. Дори имахме и десерт — консервирани праскови. А съседката ни подари бутилка с ябълков сок.

Навън стана по-студено, затова след вечерята се преместихме в слънчевата стая и разпалихме печката. Не беше много силен огън, но все пак достатъчен, за да прогони студа. Мама запали две свещи, а освен тях ни светеха газената лампа и отблясъците от печката.

Прекарахме приятно вечерта, докато отпивахме от ябълковия сок (мисля, че мама се преструваше, че е вино) и си разказвахме разни истории. Госпожа Несбит ни сподели, че положението ѝ напомняло за

Голямата депресия от началото на трийсетте години и за Втората световна война, като изтъкна какво било по-различно сега и какво — същото. Господин Несбит служил през войната на подводница и тя ни описа какво ѝ е разказвал той за живота си.

Хортън през цялото време дремеше в скута на някой от нас. Понякога прескачаше от един на друг, докато накрая се установи за по-дълго в скута на Мат. Предполагам, че той най-много му напомня за Джони.

Сега се чувствам много по-добре. След ден като днешния ме обзема надеждата, че ще се справим с всичко, че ако се обичаме един друг и се трудим достатъчно, ще преживеем всякакви изпитания.

25 юли

Сънувах, че Беки е продавачка в сладкарница. Тя ми каза да вляза и да си взема колкото искам сладкиши. Вътре имаше тезгяхи, пълни с различни видове шоколади и след най-прекрасните мигове на вълнуващо колебание, аз си избрах парче от фъдж с шоколадова глазура. Преди да се събудя, успях да изям една-две хапки. Кълна се, че преди да осъзная, че е било само сън, още усещах в устата си вкуса на шоколада.

Не чувах никакво движение наоколо, затова останах в леглото, отдадена на фантазиите си за сладкото. Замислих се за шоколадовия кейк, бисквитите „Орео“, шоколадовите сладоледи, фъджа с топъл шоколад, шоколадите на пръчки на „Херпи“ и „Нестле“, ментовите бонбони, германските шоколадови кейкове (които всъщност не харесвах много), кейка „Блек Форест“, десертите на „Рийс“ с фъстъчено масло, млякото с шоколад, шоколадовия шейк, ваниловите сладоледи с шоколадова заливка отгоре...

Сега беше най-лесно да се сдобия с шоколад в сънищата си.

27 юли

— Може ли да поговорим за малко? — попита ме мама, което за мен означаваше, че се е случило нещо, което няма да ми хареса.

През изминалата седмица двете се разбирахме страхотно. Не смятах, че съм направила нещо ужасно лошо, без да се усетя. Затова предположих, че отново ще се говори за края на света.

Влязохме в слънчевата стая, която май трябваше да се прекръсти на *сивата* стая.

— Има промяна в плановете — съобщи ми мама. — Получих писмо от баща ти, което те засяга.

— Добре ли е той? — попитах. — А баба?

— Баща ти е добре — отговори тя. — И Лиза е добре. Но той не знае как е баба ти, понеже напоследък не е разговарял с нея. Миранда, зная, че очакваш да прекараш един месец в Спрингфийлд, но тази година това не може да стане.

— Защо не? — запитах, като все пак се постарях да звуча като зряла и цивилизована личност.

А всъщност ми се искаше да изкрещя, да се цупя, да се отдам на гнева си.

Майка ми въздъхна.

— Знаеш какво е положението — поде. — Работата е там, че Лиза отчаяно желае да види родителите си, да бъде с тях, когато бебето ще се роди. А баща ти се безпокои много и за баба ти. Затова са решили да затворят къщата в Спрингфийлд, да вземат Джони от лагера и да ни посетят за два дни, преди да отпътуват нататък. Така ще можеш да се видиш с баща ти, но няма да му гостуваш. Съжалявам, скъпа.

Знаех, че съжалява. Знаех, че ме обича и че упорито се старее, за да можем да виждаме татко, да общуваме с него, да го чувстваме като наш баща.

Но знаех също, че ако с Джони му гостуваме в Спрингфийлд за целия месец август, това ще спести на мама много от нашите хранителни запаси тук, примерно за шейсет вечери, да не говорим за закуските и обедите. Понякога се питам дали когато ме гледа, мама не вижда вместо мен консервена кутия с моркови.

Знаех, че беше налудничаво да си мисля, че в Спрингфийлд ще е нещо като райска градина, отпреди катастрофата с Луната. Сигурно условията там ще са същите като при нас. Вероятно татко се е досетил какво е положението тук и ако в Спрингфийлд всичко беше наред, щеше да предложи тримата да отидем да живеем с него. Можеше да покани и мама, въпреки че това сигурно нямаше да се хареса на Лиза.

Разбирах колко е изплашена Лиза сега, когато чака бебе в един толкова объркан свят. Иска ми се, когато аз съм бременна, мама да е край мен.

Разбира се, ако сега съм, мама ще ме убие.

Като заговорих за това, че не съм бременна, си спомних, че от седмици не бях виждала Дан, по-точно — откакто престанах да ходя до езерото. Знаех, че е невъзможно да му позвъня, защото телефоните не работеха, пък беше неудобно да го потърся у тях. Но нали той знаеше къде живея, така че можеше да дойде у нас. Не можех да си обясня защо ме пренебрегваше. Дори и Питър се отбиваше понякога, макар и само за да ни разкаже за още десетки нови начини за измиране на хората.

Чудех се докъде е стигнала Сами и как татко и Лиза ще се снабдят с бензин за пътуването. Кой знае, може пък условията на юг или на запад да са по-добри. Може би и ние трябва да заминем. Не виждах какво му беше хубавото на това да оставаме тук.

Вечерта Мат се прибра от поредния си трудов ден, посветен на сеченето на дърва за огрев. Показа ми бицепсите си. Гледката, честно казано, беше тъжна. Мускулите му още си оставаха внушителни, но толкова беше отслабнал. Сякаш цялата му сила се беше концентрирала само в ръцете му, от лактите до раменете. Той ми каза, че при сеченето на дървета много използвал и краката си и че като се изключи гладът, никога в живота си не се е чувствал толкова силен.

Радвам се, че поне един от нас се чувства силен, защото това със сигурност не съм аз.

Може би татко ще ни донесе храна от Спрингфийлд.

Може би наистина Дядо Коледа съществува.

29 юли

Джони, татко и Лиза ще пристигнат утре. Майка ми каза, че е писала до лагера на брат ми, за да знаят, че баща му ще го вземе. Оставаше й само да се надява, че ще получат писмото й.

Животът е по-лесен, когато можеш да разчиташ, че телефоните работят.

Днес на вечерята мама ми призна, че не знае колко дълго татко и Лиза ще останат при нас, но очаквала да е една седмица, а може би и по-малко.

— Не искам той да се тревожи за нас през цялото време, докато пътува до Лас Вегас — обяви тя. — Затова, докато двамата с Лиза са тук, ще се храним три пъти дневно.

— Мамо, това реално ли е? — попита Мат.

— Ще се справим — увери го тя. — Досега успяхме.

Половината от мен или, да кажем, три четвърти одобряваше горещо идеята за трите хранения дневно. Дори и с това, което тук минаваше за ядене, щеше да бъде донякъде ободряващо. Вече бях свикнала да гладувам, така че реалността не ми изглеждаше чак толкова страшна, но все пак се измъчвах. Да не си гладен, звучеше направо приказно.

Но все пак някаква малка част от мен си задава въпроса дали мама не променяше правилата заради Джони. Нали преди той да отиде в лагера, всички (с изключение на мама) се хранехме по три пъти на ден.

Понякога нощем, когато не мога да заспя, си мисля за бъдещето (от което само ми става още по-трудно да заспя, но въпреки това го правя, както не можеш да се сдържиш да не провериш с езика си, ако имаш дупка в някой зъб). Но не за непосредственото бъдеще, а за бъдещето след шест месеца или след година, ако още сме живи дотогава.

Мама сигурно също се опитва да си го представи. Може би си мисли, че ще бъдем по-добре, ако Мат се премести някъде, както много хора напоследък, или ако аз намеря някой мъж да се грижи за мен, както направи Сами. Тогава цялата храна щеше да остане за Джони, докато той порасне достатъчно, за да започне сам да се грижи за себе си. Но зная също, че тя обича двама ни с Мат твърде много, за да ни пожертва. А Джони се нуждае от повече храна, за да укрепне и възмъжее.

Кое е реален проблем за майка ми. Нещо, с което според мен тя е решила да не се занимава, докато татко и Лиза не си заминат.

30 юли

Джони, татко и Лиза са тук.

Пристигнаха тази вечер и беше чудесно.

Джони изглежда здрав. Каза, че ги хранели добре, макар че трябвало много да работят във фермата и за бейзбола им оставало по-малко време.

Татко е загубил няколко килограма, но той винаги си е бил слаб и не изглежда мършав. Обаче определено е поостарял след месец април,

когато го видях за последен път. Косата му леко е посивяла, а лицето му е малко по-набръчкано.

Лиза изглежда добре. Личи си, че е бременна, но още не е много наедряла. Не зная дали трябва да има вид на жена в по-напреднала бременност, но лицето ѝ е заоблено, а тенът ѝ е страхотен. Предполагам, че баща ми се грижи тя да се храни както трябва, дори това да означава той самият да яде по-малко.

Видях как татко ни изгледа изпитателно всичките, така както ние на свой ред огледахме него и Лиза. Искане ми се да тежах малко повече (не вярвах, че някога ще го кажа!), защото видях, че се разтревожи за мен. А и си имаше достатъчно причини за притеснение. Предполагам, че като е видял, че Джони си е почти същият, се е надявал мама, Мат и аз също да сме добре.

Не че каза нещо друго, освен колко страхотно изглеждаме, колко е прекрасно да ни види, колко забавно било пътуването им насам заедно с Джони, докато той им разказвал случки от бейзболния лагер.

Но колкото и да беше чудесно да видим, че татко наистина е добре (защото човек винаги се тревожи повече за някой свой близък, с когото не може да се вижда), най-доброто от цялото му гостуване беше това, което ни донесе.

Пристигнаха с един миниван, зареден от горе до долу. Татко беше надписал всички кашони, като остави поне половината в нашия ван (който винаги прибирахме в гаража — при тези смутни времена нищо не трябваше да бъде оставяно на улицата). Но дори и при това разпределение на товарите, ни бяха необходими между десет и петнайсет минути, за да свалим и разопаковаме кашоните, предназначени за нас.

Сякаш бе Коледа. Баща ми беше донесъл кашони с консервирани храни: пилешка супа с фиде и зеленчуци, плодове и риба тон. Аз окончателно им загубих бройката, но успях да преброя до трийсет кашона, като всеки съдържаше по двайсет и четири консерви. Имаше кутии със спагети, мляко и картофено пюре на прах, бурканчета със сос с късчета месо и ябълков сос, бутилирана минерална вода и шест бутилки от десет литра с дестилирана вода.

— Откъде се взе всичко това? — учуди се Мат.

Мама плачеше толкова силно, че ѝ бе трудно да говори.

— От колежа — отвърна татко. — Не отвори през есента и складът на стола в общежитието бе зареден с провизии. По-голяма част от персонала вече бе заминал, така че ние, останалите, си ги поделихме. Вземам голямо количество с мен за из път, както и за родителите на Лиза, и за мама, в случай че имат нужда.

Но това не беше всичко, въпреки че беше достатъчно. Те ни дадоха четири одеяла, батерии, кутии с кибрити, чаршафи, кърпи за лице и баня, паста за зъби. Ароматизиран сапун за мен. Керосин. Препарат срещу насекоми и защитни кремове (всички се смяхме на последните). Анцузи за всички ни, които, разбира се, ни бяха широки, но можеха да се носят. Два електрически триона и два ръчни.

— Помислих, че докато съм тук, мога да помогна с рязането на дървата — рече татко.

О, и лампа с батерия, с която слънчевата стая отново щеше да изглежда светла и уютна.

Мама най-после се успокои достатъчно, за да отиде в своята стая и да донесе кутиите с нещата, купени за бебето — онези евтини дрехи, които тя бе толкова развълнувана да намери.

Бог ми е свидетел, но Лиза избухна в сълзи, когато видя какво е купила майка ми. Не спираше да ни прегръща, да ни благодари, че сме помислили за нея и бебето. Татко също се разплака и единственото, което ме удържа да не се присъединя към плаещите, бе мисълта колко е странно това. Джони завъртя очи, а Мат изглеждаше толкова засрамен, че накрая избугнах в смях, вместо в сълзи.

Лиза разгъваше всяка дрешка, ахкаше и охкаше, пляскаше възторжено с ръце, все едно бяхме на бебешко парти. Е, Мат и Джони прескочиха въздишките и вместо това разопаковаха някои от пакетите с храна.

Все пак трябва да призная, че малките гащеризончета и ританки бяха много сладки.

Останахме будни до десет, когато мама, която щеше да спи в слънчевата стая, за да могат татко и Лиза да се настанят в нейната спалня, ни подкани да си лягаме.

Аз останах до късно, защото имам нови батерии. Много е забавно да си екстравагантен. Зная, че това няма да трае дълго, че дори тези планини от храна, които татко донесе, няма да траят вечно.

Но тази нощ мога да се преструвам, че вярвам.

Татко каза, че дървата никога не стигат и винаги са нужни повече, колкото и да си мислим, че са големи запасите ни. Затова заяви, че докато е тук, ще сече заедно с Мат. Освен това ни предупреди, че не бива да ги оставяме отвън, нито да ги редим покрай къщата.

— До октомври вече няма да ги има — каза той. — Нищо и никой няма да са в безопасност.

Мама се замисли и реши, че е най-добре да складираме дървата в трапезарията, след като и бездруго вече не се храним там (не че и преди сме я ползвали редовно).

Затова, след като всички закусихме тази сутрин, преместихме мебелите от трапезарията в дневната. Започнахме с чупливите предмети, което не беше лесна задача, защото не можехме да ги увием във вестници, както щяхме да направим, ако все още имаше вестници. Но не счупихме нищо. След това се заехме с мебелите: минибара, бюфета, масите и столовете. Дори Лиза носеше столове, макар че татко я наблюдаваше загрижено, сякаш е направена от стъкло.

— Дневната заприлича на магазин за мебели втора употреба — обяви Джони.

— По-скоро на магазин за антики — поправи го мама.

Дневната стана почти неизползваема, но ние и без това не прекарваме много време там.

След като мебелите бяха преместени, татко отиде да сече дърва.

Двамата с Джони внасяхме насечените дърва в трапезарията. Мама покри пода със стари чаршафи, за да не се издраска. След като свършихме с цепениците, Джони излезе, за да помага на татко. Аз отидох в гората да събирам още подпалки. Мисля, че навлязох в собствеността на госпожа Несбит, но зная, че тя няма да се сърди, ако взема малко от подпалките ѝ. Тази жена наистина трябва да се премести при нас. Не зная как иначе ще изкара зимата.

Вече толкова съм свикнала да прескачам ранния обяд, че го пропуснах, без въобще да се замисля, което все пак си е доста странно. За пръв път няма защо да се тревожим за храна, а аз все пак прескочих поредното си хранене.

Пък и без това вечерята се оказа пълно разочарование: само консерви риба тон и зелен боб. Не зная защо, но си представях, че ще

си устроим малко пиршество.

Мама и Лиза се закискаха, когато видяха реакцията ми.

— Ще имаме истинско вечерно парти във вторник — обясни мама. — Само имай малко търпение.

Истинско вечерно парти. Искаше ми се да бяхме изчакали с изпразването на трапезарията.

Но въпреки че храната не беше особено вълнуваща, вечерята беше забавна. Беше страхотно Джони отново да е сред нас, а и той за пръв път имаше възможност да ни разкаже как е прекарал в лагера. Много от записалите се деца не дошли, което означавало повече храна, но пък и по-малко партньори за бейзбол. А и фермерската работа била доста тежка, особено в началото, но след като небето посивяло, животните започнали да усещат разликата и кокошките спрели да снасят толкова много яйца, а производството на мляко спаднало.

Но ние не искахме да говорим за това и побързахме да сменим темата. Татко ни разказа няколко вица и беше забавно да гледам как мама и Лиза въртят възмутено очи.

Но мисля, че най-готиното нещо се случи днес — Хортън най-сетне прости на Джони, задето го бе изоставил. Котаракът пренебрегваше брат ми, откакто той се прибра у дома. Животното седеше в скута на Мат, в моя, в този на мама, дори на татко. А след като Лиза не желаше да има нищо общо с него, само подскачаше около нея и от време на време се стрелкаше към краката ѝ.

Всички се смеехме на това, с изключение на Лиза и може би Джони и мен, защото не можех да забравя как изпаднах в истерия, че безценният домашен любимец на братлето си е отишъл завинаги.

Но тази вечер, след като се нахранихме, всички седяхме в слънчевата стая, осветена от прекрасната лампа с батерии. Мама плетеше, Лиза я гледаше, а останалите играехме на „Монополи“ — неустойимо изкушение за Хортън, който обичаше да разхвърля парчета наоколо. След като ясно ни показа, че подът е неговото царство, което той великодушно ни позволява да използваме, и ни подуши колкото за проверка на положението, котаракът се сви на кълбо до Джони и решително настоя да бъде почесан по главата.

Брат ми, разбира се, най-покорно се подчини. Хортън мъркаше като малко котенце и за един прекрасен миг всичко на този свят изглеждаше наред.

Оказа се, че представата на майка ми за вечерно парти включва нас, татко и Лиза, госпожа Несбит и Питър. Мисля, че е малко странно мама да покани приятеля си, но не по-малко странно беше втората жена на баща ми да отседне вкъщи, така че защо не.

Мама ме помоли да отида с колелото до госпожа Несбит, за да ѝ кажа, а след това и до кабинета на Питър, за да го поканя. Джони режеше дървата, които татко и Мат бяха отсекли, така че само аз бях на разположение.

Съседката бе сърдита на татко след развода, но когато ѝ предадох поканата, тя цялата светна от вълнение.

— Напоследък не излизам много — призна ми, което и на двете ни се стори толкова забавно, че се смяхме до сълзи.

После подкарах колелото към града, докато влажният и прашен въздух пълнеше дробовете ми. Когато стигнах, отидох направо в кабинета на Питър, но на вратата имаше табела, на която пишеше, че е затворено и докторът може да бъде намерен в болницата.

Не се изненадах, че е затворил кабинета си, но това бе едно от онези неща, които ме караха да осъзная колко различен е станал светът. Последните два дни бяха толкова страхотни, че бях забравила каква е действителността. Дори и сивото, с което смятах, че никога няма да свикна, сега беше част от живота.

Нещата са различни, когато знаеш кога ще е следващото ти ядене.

Отидох в болницата, която беше необичайно оживена. Във фойето ме спряха и ме попитаха кого търся. Казах, че съм дошла при Питър по личен въпрос.

Тук все още имаше ток и беше странно да видя цялата сграда осветена. Все едно се намирах в някакво вълшебно царство или в тематичен парк в „Дисни“. „Болниленд“! Това ме накара да си спомня за съня с увеселителния парк, който имах преди време.

Разбира се, нещата в болницата бяха различни. Магазинът за сувенири беше затворен, както и кафенето. Предполагам, че това е болница без допълнителни развлечения, но при все това ми се струваше, че съм попаднала във вълшебно царство.

Мъжът от охраната (забелязах, че е въоръжен) се обади по пейджъра на Питър и след като почаках, ми каза да се кача на третия етаж в източното крило.

— Асансьорите са само за болните, възрастните и инвалидите — предупреди ме пазачът.

Разбрах намека му и поех по стълбите.

Питър изглеждаше уморен, но иначе беше наред. Казах му, че татко и Лиза са у дома, че Джони също се е прибрал благополучно, че утре вечер ще имаме празненство и мама го кани да дойде.

Ако се е почувствал странно от поканата, Питър не го показва с нищо. Усмихна се почти толкова широко като госпожа Несбит и каза, че за него ще е удоволствие да дойде.

— Не съм излизал от тук вече почти седмица — довери ми той. — Мисля, че ми се полага поне една свободна вечер.

Още едно необичайно нещо. Доскоро направо се ужасявах от посещенията на Питър. Докторът винаги ми носеше нещо, дори и да е само консерва със спанак. Но сякаш не можеше да говори за нищо друго, освен за болести и смърт.

Но той изглеждаше толкова щастлив от поканата, че и на мен ми стана хубаво, че утре ще дойде на истинска вечеря у дома, нищо че щеше да бъде с жената, която му беше нещо като гадже, децата ѝ, бившия ѝ съпруг, бременната му съпруга и разбира се, госпожа Несбит.

Докато слизах по стълбите, едва не се сблъсках с Дан. Толкова се изненадах да го видя, че ахнах. Той изглеждаше не по-малко шокиран.

— Какво правиш тук? — попитах го, преди той да има възможността да ми зададе същия въпрос.

— Майка ми е тук — обясни момчето. — Има западнонилска треска. Вече се оправя, но последните две седмици бяха много тежки.

Почувствах се виновна, че му бях толкова ядосана.

Дан улови ръката ми.

— Трябва да ти кажа нещо. Къде отиваш?

— Слизам долу — отвърнах. — Искам да кажа, връщам се у дома.

— Ще поговорим навън — кимна той и пусна ръката ми, което ме натъжи.

Не зная защо, но си представях, че пръстите му ще уловят моите и двамата ще тръгнем заедно, както някога. Ала вместо това, вървахме като чужди хора, всеки зает със собствените си важни неща.

Отидохме към стойката за колела, където моят велосипед бе завързан с двойна верига.

— Миранда... — поде Дан и млъкна.

— Всичко е наред — успокоих го. — Просто ми кажи.

— Скоро ще напусна града — рече той. — Вероятно следващия понеделник. Щях да тръгна по-рано, но исках да съм сигурен, че мама е добре.

Замислих се за Сами, татко и Лиза и се запитах колко още хора ще напуснат живота ми.

— Знаеш ли къде ще отидеш? — попитах.

Момчето поклати глава.

— Отначало смятахме да заминем всички. Мама, татко и аз. За Калифорния, защото там живее сестра ми. Само че видяхме името ѝ в списъците. Така разбрахме, че е умряла. Никой не ни уведоми. Просто виждаш името и това е всичко. Баща ми го прие добре. Не откачи или нещо подобно. Но мама изпадна в истерия и заяви, че не го вярва. Затова аз казах, че ако намеря начин да замина, бих го направил.

Исках да му кажа колко съжалявам. Исках да го целуна, да го прегърна и утеша. Вместо това само стоях неподвижно и слушах.

— Татко каза, че това е грешка и трябва да продължим да живеем, а мама не е на себе си, така че няма значение — продължи той. — Не знаеш какво е. И се радвам, че не го знаеш, Миранда. Радвам се, че това още не те е докоснало. И се надявам никога да не страдаш. Сетне дойде лятото и не знаех какво да правя. Затова плувах. Мислех си, че навярно се влюбвам в теб, но не беше честно нито към теб, нито към мен. Защото накрая татко реши аз да замина. Идеята беше негова и той я сподели първо с мен, преди да съобщи на мама, защото знаеше, че тя пак ще изпадне в истерия. Той замени колата си за мотор и ме научи да го карам. Не исках да заминавам. Да напускам родителите си и теб. Но татко настоя и щях да съм заминал преди седмици, ако мама не се бе разболяла. Двамата се безпокояхме, че ако замина, докато е болна, никога няма да оздравее. Но сега се възстановява и трябва да тръгна, докато все още е топло. Баща ми твърди, че първите студове ще започнат след две седмици.

— През август?

Не повярвах.

Дан кимна.

— Татко каза, че ще е истински късмет, ако зимата не започне в началото на септември. Семейството ти мислило ли е да замине?

— Баща ми и мащехата ми заминават. В момента са за няколко дни при нас, а след това потеглят на запад.

— Може би ще се засечем по пътя. Миранда, искаше ми се нещата да са различни. Искам да знаеш, че преди да се случи всичко това, много те харесвах. Събирах смелост, за да те поканя на бала в гимназията.

Замислих се колко много би означавала тази покана за мен.

— Щях да приема — уверих го. — Може би някой ден ще отидем на бал.

— Ако съм тук, да знаеш, че имаме уговорена среща. Ще се опитам да ти пиша, но не зная дали писмата ще стигнат дотук. Миранда, никога няма да те забравя. Без значение какво ще се случи, винаги ще помня теб и езерото Милър.

Целунахме се. Интересно колко много означава тази целувка за мен. Може би никога няма да целуна друго момче, не и по същия начин, по който целунах Дан.

— Трябва да се връщам — каза той. — Мама ще се чуди къде съм.

— Късмет! — пожелах му. — Надявам се, че където и да отидеш, нещата ще са по-добре.

Отново се целунахме, но този път беше бърза целувка за сбогуване. Той забърза към болницата, а аз стоях там и гледах след него.

Зная, че Дан ме смята за късметлийка, задето съм „недокоснатата“ от всичко, което се случва. Би било проява на самосъжаление, ако мисля другояче. Но понякога се чудя дали внезапният ужас да разбереш, че някой, когото обичаш, е мъртъв, е много по-непоносим, отколкото да наблюдаваш как животът чезне с всеки изминал ден.

Наясно съм, че е така. Защото Дан бе изгубил сестра си, а аз, доколкото ми е известно, не съм загубила никой близък, поне не винаги. А Дан също е свидетел на чезнещия живот, но освен това майка му едва не бе умряла.

Честно, наистина осъзнавам каква голяма късметлийка съм.

Но сърцето ми се свива от болка, задето той така и не ме покани да му бъда дама на бала през май. Поне този спомен щеше да ме крепи, ако го бе сторил. А сега нямаше никога да имам такъв спомен и не вярвам, че някога ще имам нещо толкова прекрасно, за което да си мечтая.

2 АВГУСТ

Какво пиршество!

Мама и Лиза опекоха хляб (използваха последното брашно). Разбира се, нямаше обичайната смесена салата (удивително е как могат да ти липсват някои неща. Кой би помислил, че ще копнея за пълна купа със салата от марули?), но мама извади консерва със зелен и една с червен боб, подправи ги със зехтин и оцет и я обяви за салата от два вида боб. За основно блюдо имахме спагети с месен сос. Разбира се, сосът беше от буркан, но не си спомням кога за последен път съм яла каквото и да е говеждо, освен в сънищата си. Зеленчуковата гарнитура се състоеше от гъби.

Питър донесе две бутилки вино — бяло и червено, тъй като не знаеше какво ще включва менюто за вечеря. Мама позволи аз и Джони да пийнем по чаша вино. Светът и без това вървеше към своя край, така че защо не.

Госпожа Несбит беше направила десерт. Беше опекла целувки от белтъци на прах и ги бе напълнила с шоколадов крем.

Вечеряхме в слънчевата стая. Разположихме се край металната сгъваема маса, застлана с хубава покривка, а от дневната донесохме столове. Майка ми запали свещи, а в печката гореше огън.

Преди мама се гордееше с готварските си умения. Винаги опитваше нови рецепти. В някогашния свят никога не би поднесла готов сос или гъби от консерва. Но тази вечер беше толкова развълнувана и горда. Всички аплодирахме десерта на госпожа Несбит.

Дали се дължеше на уханието на прясно изпечения хляб, на виното или на това, че изобщо имахме храна, но всички прекарахме чудесна вечер. Аз се притеснявах от срещата между Питър и татко, но двамата се справиха с лекота, също като Лиза и мама, сякаш бяха стари приятели и това, да вечерят заедно, бе най-нормалното нещо на земята.

Разговаряхме. Шегувахме се. Наслаждавахме се на компанията си.

След вечерята с Мат раздигнахме масата. Никой не искаше вечерта да свършва, затова останахме да седим около трапезата.

Не си спомням за какво говорихме, но не е било нещо твърде сериозно, защото през цялата вечер не сме говорили за сериозни неща (дори Питър нито веднъж не спомена за болести и смърт), когато Джони изведнъж попита:

— Всички ли ще умрем?

— Хайде, стига — засмя се мама, — не съм чак толкова лоша готвачка.

— Не, говоря сериозно — настоя по-малкият ми брат. — Всички ли ще умрем?

Родителите ни се спогледаха.

— Не и в близко бъдеще — заяви Мат. — Имаме храна и отопление. Ще се справим.

— Но какво ще стане, когато храната свърши? — не се отказваше Джони.

— Извинете ме — рече Лиза, — но не желая да обсъждам това.

Стана и излезе от стаята.

По нещастната физиономия на татко разбрах, че се разкъсва между желанието да я последва и това, да остане. Накрая все пак стана и излезе.

И така, пак бяхме само ние, както през последните два месеца.

— Джони, заслужаваш честен отговор — заговори Питър. — Но никой не знае какво ще се случи. Може би правителството ще ни осигури храна. Все някъде трябва да има запаси. Остава само да живеем ден за ден и да се надяваме на най-доброто.

— Зная, че няма да преживея това — обади се госпожа Несбит. — Но аз съм стара, Джони. Ти си младо, здраво и силно момче.

— Но какво ще стане, ако нещата се влошат? — намесих се. Не зная защо го направих. Може би защото на брат ми току-що му казаха, че ще оживее, а никой не си направи труда да увери и мен в същото. — Ако изригването на вулканите не е най-лошото нещо, което може да се случи? Ами ако Земята оцелее, но не и хората? Това би могло да се случи, нали? И не след милион години. Може да стане сега, следващата или след пет години. Какво ще стане тогава?

— Когато бях малък, си фантазирах за динозаврите — рече Питър. — Както го правят децата. Изчетох всичко, което открих за тях, научих латинските им имена, можех да разпозная отделните видове по скелета им. Не можех да проумея как така тези удивителни животни са изчезнали. Но разбира се, те не са изчезнали, а са еволюирали, превръщайки се в птици. Животът може и да не продължи по същия начин, както досега, но ще продължи. Животът устоява на всякакви изпитания. Винаги съм вярвал в това.

— Насекомите винаги оцеляват — вметна Мат. — Ще оцелеят и сега.

— Страхотно! — възкликнах. — Хлебарките може да еволюират, така ли? И комарите ще станат големи колкото орлите?

— Може пеперудите да пораснат — рече по-големият ми брат. — Представи си ги с криле от половин метър, Миранда. Представи си как светът искри в цветовете на пеперудите.

— Аз залагам на комарите — заяви госпожа Несбит.

Всички толкова се стреснахме от циничното ѝ изказване, че избухнахме в смях. Смеехме се толкова високо, че Хортън се събуди и скочи внезапно, което ми накара да прихнем още по-силно.

Татко се върна, но Лиза не слезе повече при нас.

3 АВГУСТ

Татко и Мат работиха през целия ден. Когато татко дойде за вечеря, ни съобщи, че двамата с Лиза ще тръгнат рано на другата сутрин.

Зная, че не биваше да се изненадвам, но ме заболя да го чуя.

Днес Лиза остана през повечето време в леглото. Майка ми се качи няколко пъти горе, за да се увери, че е добре, но тя така и не се показа.

— Тревожи се за родителите си — обясни ми мама. — И разбира се, безпокои се за бебето. Исква да се установи възможно най-скоро, а колкото по-дълго чакат, толкова по-трудно ще е да се пътува.

Чудя се дали Лиза щеше да бърза толкова много, ако Джони не бе попитал за края на света.

Татко направи сандвичи с риба тон за себе си и Лиза и ги занесе в стаята им. Помислих, че ще остане там, а на сутринта ще тръгне рано, така че няма да имам възможност да го видя отново.

Но след час той се присъедини към нас в слънчевата стая.

— Искаш ли двамата да отидем за малко на верандата, Миранда?
— попита ме.

— Разбира се — зарадвах се на предложението му и излязохме.

— Не съм имал много възможност да поговоря с теб — започна татко, след като се настанихме на двойния люлеещ се стол. — Прекарах доста време с Мат и Джони, но много по-малко с теб.

— Няма нищо — успокоих го. — Рязането на дърва е важна работа.

— Ти и братята ти сте важни — поклати глава татко. — Миранда, искам да знаеш колко много се гордея с теб.

— Гордееш се с мен? — учудих се. — Защо?

— Поради милион причини. Защото си умна, забавна и красива. Защото започна да плуваш, когато повече не можеше да се занимаваш с фигурно пързаяне. Заради всички неща, които правиш, за да облекчиш живота на майка си. Защото не се оплакваш, а имаш толкова много основания да го правиш. Защото си дъщеря, с която всеки баща би се гордял. Знаех, че съм постъпил правилно, като те помолих да станеш кръстница на бебето, и през последните няколко дни за сетен път се уверих, че съм бил прав. Радвам се, че съм твой баща. Толкова много те обичам.

— Аз също те обичам — промълвих. — И бебето ще бъде добре. Всичко ще бъде наред, сигурна съм.

— И аз съм сигурен, че ще бъде — съгласи се татко и ме прегърна.

Останахме смълчани за известно време, защото знаехме, че думите са излишни.

Накрая той стана и отиде при Лиза. Поседях на верандата още малко, замислена за бебето и пеперуди и за това, какъв ще бъде остатъкът от живота ми. Когато вече не остана за какво да мисля, влязох вътре и останах заслушана още известно време в тишината.

4 АВГУСТ

Баща ми и Лиза си тръгнаха тази сутрин.

Станахме заедно с тях и закусихме. Мама откри бурканче с конфитюр от ягоди и използва последния хляб. Ние пихме компот от

праскови и портокалов сок на прах. Татко и мама пиха кафе, а Лиза — чай.

Татко прегърна всички ни и ни целуна за довиждане. Трябваше да събера цялата си воля, за да не се вкопча отчаяно в него. Знаехме, че може никога повече да не се видим.

Той обеща, че ще ни пише при всяка възможност и ще ни осведоми как е баба.

Когато се качиха в колата, Лиза заяви, че тя ще шофира. Баща ми плачеше толкова силно, че не можеше да кара.

9

6 АВГУСТ

Тази сутрин се събудих с мисълта, че повече никога няма да видя Сами. Нито пък Дан.

Толкова съм изплашена, че никога вече няма да видя и татко.

Не зная как ще оцелея, ако никога вече не видя слънчевата светлина.

7 АВГУСТ

Преди вечеря отидох в стаята на Мат. Искях да проверя дали има книги от библиотеката, за да ги върна утре.

Но докато търсех книгите, брат ми влезе.

— Какво, по дяволите, правиш в моята стая? — извика той.

Така се стреснах, че се вцепених.

— По цял ден сека дървета — продължи Мат. — Уморен съм, мръсен съм, гладен съм и през всяка проклета минута трябва да бъда все с Джони, и се кълна, че ще убия баща ни, защото не остана тук, за да се грижи за нас.

— Съ-съжалявам — заекнах.

— Да, и аз. Но няма полза от много извинения.

9 АВГУСТ

Всички сме изпаднали в паника. Човек би могъл да си помисли, че като имаме толкова запаси от храна, би трябвало да сме по-радостни, но съвсем не изглеждаме така.

Забелязах, че мама отново пропусна закуската. През последните два дни не я видях и да обядва. Мат по цели дни само дървета сече, затова си мисля, че и той не обядва. Напоследък с него почти не може да се разговаря.

Никой не ми казва какво да правя, но мисля, че ще е по-добре отново да се върна към режима на комбинираната закуска и обяд, или брънч^[1].

Плаши ме това, че мама яде вече по-малко, макар че още имаме храна в къщата. Това би трябвало да означава, че тя не вярва, че това, което татко донесе (заедно с онези наши запаси, които бяхме складирали отпреди идването му), ще ни помогнат да оцелеем достатъчно дълго.

Трябва да се измисли нещо, което да върне този свят в релсите на нормалното. Вече не помня кога за последен път ни бяха пускали електричеството, дори и за няколко минути посред нощ. Мама се старае поне един от нас всеки ден да слиза в града, за да проверява дали има някакви вести в пощата (която напоследък се превърна в новинарски център на нашата общност), или дали ще се раздават храни, но все се връщаме с празни ръце у дома.

Освен това стана по-студено. Температурата днес не се вдигна над шестнайсет градуса.

11 АВГУСТ

Падна първата слана. Беше много малка, но въпреки това ни разтревожи.

— Защо още сме тук? — попита ме Джони тази сутрин. — Другите заминават на юг.

— Не всички заминават — възразих най-вече защото въпросът му ме изнерви.

Брат ми никога не е бил много разговорлив, но като се върна от лагера, ми се стори още по-мълчалив от обичайното. Сякаш тази история го бе състаряла преждевременно, преди да има шанса да си поживее като тийнейджър.

— Повечето от децата в лагера ми разказаха, че техните семейства се готвят да се местят — продължи той. — А и лагерът беше запълнен само наполовина. Вчера в града налетях на Арън и той ми съобщи, че много от учениците вече са заминали, защото упорито се говори за затваряне на някои училища.

— Арън не е от тези, на които може много да се вярва — отбелязах.

— Но баща му е в училищния съвет — припомни ми Джони.

— Добре, значи може да му се вярва. Но ние няма да ходим никъде и за теб ще е по-добре да не говориш с мама за това.

— А ти мислиш ли, че трябва да заминем? — не спираше да ме разпитва брат ми.

Усещането беше странно, защото той внезапно ми прозвуча точно като мен, когато попитах Мат за нещо подобно.

— Не можем да оставим госпожа Несбит — обясних му. — А дори и да се качим в колата, за да отидем някъде другаде, без да знаем кога ще се установим, какво ще правим, ако там няма храна, нито къде да живеем? Някои хора го правят, но не мисля, че мама ще го стори.

— Може би тогава само един от нас трябва да се махне от тук — предложи Джони. — Например Мат или аз. А ти да останеш тук с мама и госпожа Несбит.

— Ти не си достатъчно голям — припомних му. — Така че престани да мислиш за това. Ние ще сме добре. Имаме храна, дърва, дори нефта за отопление. А и нещата ще се подобрят. Не може да стане по-зле.

Брат ми се ухили.

— Точно това повтарят всички — изтъкна той. — И грешат.

14 АВГУСТ

Днес по време на вечерята (консервирано пилешко и смес от зеленчуци) Джони каза:

— Зная, че приближава моят рожден ден, но не очаквам подаръци, така че не се безпокойте за това.

Напълно бях забравила за рождения му ден.

Когато се опитах да изброя всичко, което ми липсваше, трябва да добавя и пазаруването.

Мама каза, че Джони постъпи много зряло, предупреждавайки ни, че не желае подаръци, като трябваше да признае, че няма какво да му подари за рождения му ден, но това не означавало, че празникът му няма да е специален. Което според мен значеше, че за вечеря ще има повече зеленчуци или може би някакви допълнителни консерви, за да си направим за десерт плодова салата.

Или може би ще изпием другата бутилка вино, която Питър бе донесъл, и всички ще се напием.

Това, което ме дразни у Джони, е, че е способен на такива велики жестове, докато аз не съм. Не мога точно да кажа дали се вълнувам, или не за моя собствен рожден ден, понеже е чак през март, а освен

това съм убедена, че дотогава ще има да се тревожим за много други неща.

Отново започнах да се храня два пъти дневно, но това не се оценява като жест на зряла личност.

И дори никой от нас да не го споделя гласно, всички сме разтревожени, защото нямаме никакви новини от татко. Пощата е така обърквана, писмата се влачат със седмици, докато пристигнат, а вероятно много от тях въобще не стигат до получателите си. Няма основание да си мислим, че скоро ще можем да научим нещо за него, но е ужасно да си мислим, че с Лиза безвъзвратно са изгубени.

Мама всяка сутрин слуша радио и съм напълно сигурна, че ако останалата част от Съединените щати бе изчезнала или нещо подобно, тя щеше да ни го съобщи. Така че по-вероятно е татко и жена му да са в безопасност, където и да се намират сега.

Все пак би било хубаво да се чуем.

15 АВГУСТ

Попитах мама дали няма поне малки признаци на подобрение. Дали наводненията, земетресенията и изригванията на вулкани са спрели.

Тя отвърна, че няма, че след като лунната гравитация се е променила веднъж, нещата никога няма да бъдат същите, както преди.

— Но нещата няма да се влошават повече, нали? — предположих.

Майка ми очевидно не споделяше очакванията ми.

— А колко по-лошо може да стане? — попитах я.

Тя ми обясни, че имало изригнали вулкани в такива места, където никой не ги очаквал, като Монреал например. Изглежда, се появили вулкани там, където никога досега не били изригвали, защото земната кора била много дебела, но притеглянето на Луната дотолкова се усилило, че лавата вече можела да разкъсва земната кора. Вулканите причинявали пожари, както и съпътстващите ги мощни земни трусове, а цунамитата помитали все повече територии от все по-смаляващите се крайбрежия. Хората бягали презглава от вулканичните райони, както и от земетръсните зони или от застрашените от потопите брегове, заради което положението се влошавало дори и в най-стабилните места.

И разбира се, не се разминало без епидемии.

Веднъж започнала, мама не можеше да спре. Ние вече трето утро осъмвахме със слана, но много по-зле било в Нова Англия и северните части на Средния запад, където от седмици наред страдали от убийствени студове. И цялата реколта загинала.

О, да, имало и силно земетресение в опасна близост до някаква атомна електроцентрала, която експлодирала или нещо подобно. Май че ми спомена за Калифорния.

— Сега разбираш ли колко сме щастливи ние тук? — попита ме тя накрая.

— Никога не съм казвала, че не сме! — изкрещях насреща ѝ, защото не се чувствах никак щастлива.

Или поне не в този момент. Само я попитах дали нещата ще се пооправят, което не е същото, като да ѝ бях заявила, че искам да имаме ток, горещ шоколад, телевизия и абитуриентски бал с истински срещи с момчета, които да очаквам с нетърпение.

Това е всичко, за което си мисля сутрин, когато се събудя, и вечер, преди да заспя.

— Не ми говори с такъв тон! — кресна ми мама.

— Какъв тон? — развиках се. — Ти си тази, която повиши тон! Какво излиза? Че ти вечно можеш да ми крещиш, а аз не мога, така ли?

Впуснахме се в разгорещено надвикване, което от седмици не бяхме правили. Не и след онази ужасна история с Хортън. Наговори ми на един дъх каква неблагодарница съм била, как само съм си седяла и нищо не съм вършела, колко съм се самосъжалявала.

— Дяволски си права, че изпитвам огромно самосъжаление — креснах вместо отговор. — И как няма? Животът ми е достатъчно скапан, а и нямам представа дали ще оцелея. На всичко отгоре имам майка, която не ме обича. Трябваше да замина с татко и Лиза. Той ме обича, а ти — не!

— Върви си! — процеди мама. — Просто се махни! Не искам да те гледам повече!

Бях толкова смаяна, че за миг се вцепених. Сетне побягнах от къщата. Но след като го направих, се оказа, че нямам представа къде да отида или какво да направя. Метнах се на колелото и се оставих краката ми да ми подсказват накъде да продължа. И за моя искрена изненада (макар че ми се струва, че краката ми не бяха чак толкова изненадани), се озовах пред къщата на Меган.

Майката на приятелката ми ми се стори остаряла с десет години от последната ни среща насам. Но все пак ми се усмихна, като ме видя, сякаш беше нещо съвсем нормално да се появя изневиделица. Поне вече не ми напомняше за майката на Беки.

— Меган е в стаята си — каза ми тя. — Ще се зарадва да те види.

Запътих се натам. За миг се зачудих какво ли, по дяволите, става там вътре. Но почуках на вратата ѝ, извиках ѝ, за да разбере, че съм дошла, и влязох при нея.

Меган лежеше на леглото и четеше Библията. Изплаших се, като видях колко е отслабнала. Но не изглеждаше луда или нещо от този сорт, пък и напоследък вече никой на нищо не се учудваше.

— Миранда! — изписка тя и за миг отново беше моята приятелка. — Толкова съм щастлива, че си тук. Сядай! Разкажи ми всичко!

Така и сторих. До най-малката подробност. За мама и караниците ни, за Джони, за Мат, за татко и Лиза, за Хортън и за това, как Дан щеше да ме покани да бъда неговата дама на абитуриентския бал, само че сега е заминал. Сигурно съм ѝ говорила безспир някъде към половин час, като тя ме прекъсваше само за да вметне по някой и друг уточняващ въпрос или да нададе нечленоразделен звук в знак на пълна симпатия.

— Леле! — отрони Меган, когато най-после свърших. — Животът ти е ужасен.

Не знаех дали да избухна в сълзи, или да прихна от смях. Спечели последното.

— Е, преживявам един от онези моменти, които може да се опишат с фрази от сорта на: „Като изключим това, госпожо Линкълн, хареса ли ви пиесата?“^[2] — добавих.

— Всички ги преживяват.

— Дори и ти? — усъмних се.

Меган кимна.

— Зная какво трябва да направя — заговори приятелката ми. — И го правя по най-добрия начин, на който съм способна. Но дори и да разбирам, че това е божията воля и че нямам право да задавам въпроси, искам да съм сигурна, че душата на мама е спасена, както и тази на баща ми, и твоята душа, Миранда, и на всички други, които обичам. Моля се непрекъснато, но не мисля, че това ще промени нещо.

Всички ние сме в ада, Миранда. И само Бог знае какво е най-доброто за нас, но все пак адът си остава ад.

— Така ли мисли и преподобният пастор Маршал? — запитах.

Останах направо шокирана да я чуя да говори по този начин.

— Той казва, че Бог ни наказва заради греховете ни — обясни тя. — Всички сме грешници. Зная колко грешна съм самата аз. Жадувам за разни неща, Миранда. За храна. Понякога толкова много копнея за храна. И имам похотливи помисли. Не ме гледай толкова стреснато. Аз съм на шестнайсет. Да не би да си въобразяваш, че никога не съм имала похотливи помисли?

— И за кого? — попитах.

— За Том Дженкинс — призна Меган и се засмя. — И за Джеймс Бел. И за господин Мартин.

— Всички си падахме по господин Мартин — напомних ѝ. — Половината от момичетата в гимназията „Хауъл“ ще отидат директно в ада, ако копнежите по господин Мартин са грях. Но Том Дженкинс? Не съм мислила, че е твой тип. Той е доста див, Меган.

— Зная — кимна тя. — Но вярвах, че ако ме обича истински, бих могла да го накарам да се промени. Но сексуалните ми фантазии не се отнасяха за това, ако разбираш какво искам да кажа. Не съм го желала само за да спася душата му.

— И преподобният Маршал смята, че всички ужасни неща са се случили, защото си имала похотливи мисли за Том Дженкинс? — попитах.

— Това е прекалено опростено — отбеляза тя. — Исках да кажа, че аз съм толкова грешна, колкото и всички останали, така че едва ли ще имам шанс да направя нещо. Може и да изпитвам само греховни желания, но Сами действително прави нещо с нейните похотливи мисли, така че ако Господ ми е разгневен, то би трябвало да е поразгневен на нея, а още повече — на всички други по-големи грешници на земята. Ние наистина здравата сме оплескали нещата.

— Говори само за себе си, моля — поправих я и двете се разсмяхме. — Не мога да повярвам, че луната се килна тъй яко само защото искам да отида с Дан на абитуриентския бал — заговорих убедено. — Какъв е смисълът Господ да ни е направил хора, ако не иска да постъпваме като хора?

— За да види дали можем да се издигнем над човешката си природа — тутаки ми обясни Меган. — Ева е накарала Адам да изяде ябълката и с това бил сложен краят на щастието им в Райската градина.

— Ето че в края на краищата всичко се свежда все до храната — изкоментирах компетентно и отново прихнахме.

Не мога да опиша колко е прекрасно да се смееш с Меган. Зная, че тя е откачена, за да желае смъртта. Когато толкова много хора измират ежедневно, трябва просто да се наредиш на опашката и да си изчакаш реда. А приличаше на говорещ скелет. Но все още си оставаше моя приятелка. За пръв път, откакто това се случи, имах чувството, че съм успяла да си върна нещо обратно.

— Май ще трябва да се връщам у дома — казах. — Нямам къде да отида.

Меган кимна.

— Миранда... — изрече тя и замълча, както често правеха хората напоследък и което вече бях свикнала да очаквам. — Миранда, не зная дали пак ще се видим...

— Разбира се, че ще се видим — уверих я. — Или двете с майка ти смятате да заминете?

— Мисля, че тя ще замине, след като аз умра — рече тя. — Но дотогава оставаме тук.

— Тогава съм сигурна, че пак ще се видим — опитах се да я ободря поне малко.

Меган обаче само поклати глава.

— Не идвай пак — помоли ме. — Трябва да докажа на Бог, че наистина се разкайвам. Обаче не мога да го постигна, ако ти ме подтикваш да си мисля за Том Дженкинс и за храната, и за това, колко са ужасни нещата сега. Не искам да се сърдя на Бог, но като те видя, у мен се надига гняв, макар и не много. Заради това повече не мога да се виждам с теб. Трябва да пожертвам приятелството ни, понеже не ми е останало друго, което мога да принеса в жертва и така да докажа на Господ колко много го обичам.

— Мразя този твой Господ — изрекох решително.

— Тогава си намери свой Господ — убедено ми заяви тя. — Хайде, Миранда, моля те! И ако някога се чуеш със Сами, предай й, че съм се молила всеки ден за душата й, така както се моля и за твоята.

— Ще го направя — обещах й. — Сбогом, Меган!

И тогава се случи най-лошото. През цялото време, докато бях там, тя лежеше в леглото, подпряна на възглавниците. Но сега, като се наках да си тръгна, се опита да стане и видях, че едва събра сили да се понадигне. Трябваше отново да се опре на възглавниците, докато се прегръцахме и целувахме, след което рухна в леглото.

— Добре съм — увери ме тя. — Хайде, Миранда, върви си. Обичам те!

— И аз те обичам — изрекох сподавено и побягнах от нея, от къщата ѝ, без дори да се сбогувам с майка ѝ.

Метнах се на велосипеда си и подкарах направо към дома. Толкова бързо въртях педалите, че вероятно изгорих калориите, които трябваше да пестя и да изхабя за цели три дни.

Оставих колелото в гаража и изтичах в къщата. Мама седеше в кухнята и плачеше.

— Мамо! — извиках и се хвърлих в прегръдките ѝ.

Тя ме прегърна тъй силно, че едва си поемах дъх.

— О, Миранда! — разплака се още по-силно. — Толкова съжалявам! Толкова съжалявам...

— И аз съжалявам — признах ѝ и наистина беше така.

Не за нещо, което бях казала преди това. Съжалявах, задето я измъчих, за това, че не можех да сторя нищо, за да ѝ спестя тревогите.

Много я обичам. Тя беше добра в един свят, в който доброто беше оскъдно. Понякога забравях това или негодувах срещу него. Но тя е добра и ме обича и мислеше единствено как да защити Мат, Джони и мен.

Ако Господ търси жертвоготовни хора, трябва само да погледне мама.

18 АВГУСТ

Рожденият ден на Джони.

Мат реши да не сече дърва днес следобед и играхме бейзбол, с всичките завои и обръщания, ловене и хвърляне на топката, защитаване на базите и удряне в целта.

Мама удари топката така силно, че на Мат му бяха необходими цели пет минути, за да намери къде я бе запратила.

После отидохме на вечеря при госпожа Несбит. Трябва да призная, че това беше много приятна промяна в ежедневието ни, да

седнем да се храним в нечия друга кухня.

Домакинята ни беше приготвила страхотна трапеза. Започнахме с плодова салата, а после продължихме с юфка с риба тон и грах. За десерт госпожа Несбит ни поднесе сладкиши от овесена каша със стафиди, които Джони винаги бе обичал. Бих могла да се закълна, че мама беше загрижена, задето толкова много от хубавата овесена каша бе отишла само за сладкиши, но все пак изяде два. Ние, останалите, плюскахме като прасета — зная го, защото излапах поне четири парчета. Вероятно лакомията ми гарантираше билет за първа класа към ада.

Но през цялото време, докато вечеряхме, госпожа Несбит грееше от щастие. Навярно беше планирала това празненство от няколко седмици и сега действително успя да ни изненада.

Джони заяви, че иска да произнесе реч. Шумно го приветствахме. Той наистина се изправи и реших, че е подготвил предварително речта си, защото беше почти безупречна.

Той каза, че знае колко ни е трудно в момента, че не е ясно дали бъдещето ще ни донесе нещо по-добро, но най-важното било, че сме загрижени един за друг и докато сме все така сплотени, ще се справим. Накрая дори призна, че ни обича.

Мама се разплака, но това бяха сълзи на щастие. И аз пролях няколко такива.

Странна работа. Съвсем ясно си спомням моя рожден ден, караниците ми с майка ми, защото настоявах да организирам грандиозно парти с много момчета и момичета, а тя искаше да е нещо по-скромно. Аз ѝ креснах тогава: „Довери ми се най-последно!“, а тя ми извика: „Не ме изкушавай!“. Караниците между нас започнаха в утрото след нейния рожден ден и мисля, че престанаха чак вечерта преди моя рожден ден. Цели четири седмици семейни войни за това, какво парти да организирам.

Накрая всичко беше върховно: имаше момчета и момичета, пица, кейкове, без бира, не липсваха и някои неконтролирани забавления.

Трудно ми е да повярвам, че някога съм била толкова млада.

Предполагам, че Джони никога няма да бъде.

[1] Brunch (англ.) — комбинация от късна закуска и ранен обяд, жаргон, образуван от сливането на английските думи за „закуска“

(breakfast) и „обяд“ (lunch). — Бел.прев. ↑

[2] Често използван пример за невероятна глупост и нетактичност. Този въпрос задали на вдовицата на президента Ейбрахам Линкълн: „Като изключим това, че убиха президента в театъра, иначе хареса ли ви пиесата, госпожо Линкълн?“. — Бел.прев.

↑

22 АВГУСТ

Днес мама отиде до пощата (все още никакво писмо от татко) и на вечеря ни каза, че е имало обява — в петък в гимназията щяло да се състои общо събрание за новата учебна година.

Обикновено през август във времето настъпват промени, които напомнят, че хубавите дни са към своя край. Хладни вечери. Дните не са толкова дълги. Появява се усещането, че след две седмици отново сме на училище.

Но напоследък всички дни са едни и същи: студени, сиви и сухи. Понякога е задушно, ала никога не вали. А слънцето не грее, така че е трудно да се разбере дали дните стават по-къси.

Не бях мислила за училище, но сега осъзнах, че го очаквам с нетърпение. Зная, че няма да е училището, което помня. Навярно ще е по-зле, отколкото през юни, а тогава си беше доста гадно. Но поне ще има какво да правя. Да се видя с хора. Може и да не обичам тестовете и домашните (кой ли ги обича?), но пък може да се преструваш, че имаш някаква цел. Всичко в училище е очакване: теста в петък, справка за оценките в края на месеца, дипломирането след две години.

Вече не говорим за бъдещето. Нито дори за това, което ще стане утре. Сякаш ще урочасаме утрешния ден, ако го споменем.

Колкото и гадно да е понякога в училище, пак е по-добре да го има. Ще отида на събранието с мама в петък, за да разберем какво са решили.

26 АВГУСТ

Записвам тук разни работи, но не ги чета. Всичко е достатъчно скапано и не е нужно нещо постоянно да ми го напомня.

Но току-що прочетох това, което съм написала преди няколко дни. Колко хубаво било училището и всякакви подобни тъпотии. Тестове. Ха-ха. Справка за оценките. Ха-ха. Бъдещето. Най-голямото ха-ха.

Мама, Джони и аз тази вечер отидохме на срещата. Мат предпочете да си стои вкъщи, за да остане малко на спокойствие.

Залата в училището беше пълна, което на пръв поглед би било добър знак, ако не беше пълна с родители и деца на най-различна възраст. Май се бяха събрали всички родители и деца, останали в района на училището.

Зад дългата маса на подиума седяха председателят на училищния съвет (който се оказа таткото на Арън, а Джони доста се развълнува от това) и останалите членове на съвета, които все още бяха в града, както и двама от директорите. Говореше бащата на Арън.

— По непотвърдени данни половината от децата в окръга няма да се върнат тук на училище — каза той. — Още по-голям процент от учителите, директорите и служителите също няма да започнат работа.

Странно. Ходя в града поне два пъти седмично и макар че определено бях забелязала по-малко хора по улиците, не се бях замислила за това. Всички магазини бяха затворени. Една бензиностанция беше отворена всеки вторник. Но предположих, че не виждам хора, защото няма какво да правят, ако дойдат в града. Не ми бе хрумвало, че са заминали. Или са твърде болни, за да дойдат. Или умират.

— Ресурсите ни са ограничени — продължаваше бащата на Арън. — Миналата седмица губернаторът се свърза с всички председатели на училищните съвети в Пенсилвания и ни уведоми, че не можем да очакваме помощ от щата. Всеки окръг ще трябва сам да се оправя. Ние определено не сме по-зле от останалите окръзи, но това не е кой знае какво. — В този момент настъпи пълна тишина. Дори децата, които плачеха, се умълчаха. — Училищният съвет, или онези, които останаха от него, се опитваме да решим как да се справим при дадените обстоятелства. Тези решения не бяха взети набързо, нито лесно. Нашите деца също са тук. — Помислих, че ще заяви, че изобщо няма да има училище, но той не го направи. Поне не точно. — Смятаме, че имайки предвид възможностите ни, ще е най-добре да останат две училища. Гимназията и началното училище в Мейпъл Хил. Родителите може да изпращат децата си в това училище, което е по-близо до домовете им. Учебната година ще започне на трийсет и първи август.

— А автобусите? — подвикна един родител.

— Няма да има училищни автобуси — отвърна председателят на съвета. — Не и в близкото бъдеще.

— Но аз живея на почти десет километра от гимназията — обади се друг родител. — А Мейпъл Хил се намира на шестнайсет километра. Имам две деца в началните класове. Как ще стигнат до училището?

— Ще трябва сам да се справите — каза бащата на Арън. — Може би ще се уговорите с някой от съседите да ги кара с колата.

Думите му бяха посрещнати с дружен смях.

— А храната? — извика друг родител. — Моите деца гладуват. Разчитах на обедите в училище.

— Не можем да осигурим обеди — отрязва го председателят. — Дайте на децата си голяма и питателна закуска, а след това ще ядат, когато се върнат от училище.

— А ще ни кажете ли откъде ще дойде тази голяма и питателна закуска? — изкрещя една жена.

Бащата на Арън не ѝ обърна внимание, както и на останалите, които шумяха недоволено.

— Всъщност в училищата няма електричество — оповести вместо това. — Умоляваме родителите да дадат фенерчета на децата си. Ще се опитаме да се възползваме максимално от дневната светлина, но напоследък тя е доста оскъдна. Занятията ще започват в девет сутринта и ще продължават до два следобед, но това вероятно ще се промени, когато дните станат по-къси.

— А отоплението? — провикна се друг родител.

Трябва да призная, че председателят на училищния съвет проявяваше завидно търпение. На негово място отдавна да съм избягала от залата, но той само въздъхна примирено.

— Училищата се отопляват с природен газ. Миналата седмица говорих с вицепрезидента на компанията. Той не можа да ми гарантира, че след септември ще има подаване на газ по тръбите.

— Чакайте малко! — извика един мъж. — Това само за училищата ли се отнася, или за всички?

— За всички — рече бащата на Арън. — Повярвайте ми, бях много настоятелен по въпроса. Служителят, с когото говорих, ми каза, че в най-добрия случай доставките на газ ще стигнат до началото на октомври.

— Дори за болницата? — обади се друг. — Те имат електричество. Ще имат ли и отопление?

— Не зная нищо за болницата — отвърна председателят. — Може би имат система за отопление с електричество, но училищата не разполагат с такава. Ние зависим изцяло от природния газ и сме длъжни да предвидим, че през октомври няма да има доставки на такъв.

— Значи искате децата ми да вървят пеша петнайсет километра, за да мръзнат и гладуват в училище! — избухна една жена. — Това ли ни казвате?

— Освен това ви уведомявам, че няма да има извънкласни занятия — продължи бащата на Арън, без да й обръща внимание. — Няма да има класове по някои от предметите. Опитваме се да разделим учителите, доколкото е възможно, поравно между двете училища и смятаме, че ще има достатъчно преподаватели, но не бива да разчитате на определен учител или предмет. Няма да има лабораторни упражнения, нито физкултура. Имаме късмет, че госпожа Ъндърхил, училищната сестра, все още не е напуснала. Тя ще работи на смени в двете училища. Умолява, ако някой ученик не се чувства добре и се оплаква от нещо, да не бъде изпращан на училище. Нямаме възможност да се свържем с родителите, ако се наложи детето да бъде върнато у дома. Освен това се опасяваме, че може да зарази останалите.

— А как ще сме сигурни, че госпожа Ъндърхил ще остане? — извика един от родителите. — Или учителите? Ами ако решат да изчезнат оттук?

— И това може да стане — кимна председателят. — Никой от нас не може да е сигурен какво ще се случи следващия месец или последващия. Опитваме се да направим най-доброто, което можем. Според нас дори и ограниченото училище е по-добре, отколкото да няма никакво. Ако мислите, че ще е по-добре децата ви да се обучават у дома, просто идете в едно от двете училища и подайте молба за съответните учебници. — Изчака смело няколко минути, сетне добави: — Някакви други въпроси?

Оказа се, че има доста, но повечето бяха свързани с природния газ. Предполагам, че хората за пръв път научиха, че доставките ще спрат.

Чак като се прибрахме у дома, осъзнах, че използваме природен газ за кухненската печка и бойлера.

Попитах мама за това и тя ми каза, че ще готвим и ще топлим вода на печката с дърва, така че всичко ще е наред. Добави още, че не знае как ще се справят тези, които нямат печки с дърва, но предположи, че ще напуснат града, ще заминат на юг или някъде другаде. Ала тази сутрин чула по радиото, че в Северна Каролина паднала слана, така че не била сигурна, че на друго място ще е по-добре.

Нито един от посевите не се развиваше добре, защото вече почти месец нямаше слънце. Нито пък беше валяло. Всички щяхме да замръзнем и да измрем от глад, където и да живеехме.

Е, не го каза точно така. Всъщност заяви, че ще бъдем добре, защото имаме храна, отопление и сме заедно.

Освен това заръча на мен и Джони да си помислим за училището. Нямала нищо против, ако решим да опитаме. Ако искаме да останем у дома, с Мат щели да ни учат и пак всичко щяло да е наред. Не бивало да се тревожим, ако един от двама ни иска да ходи на училище, а другият предпочита да остане у дома. Трябвало всеки да реши за себе си какво да прави, а тя щяла да приеме решенията ни.

Мисля, че ще опитам да ходя на училище. Ще е доста странно и непривично да съм в училище без Меган, Сами и Дан, както и без повечето от учениците, които познавам. Но ако досега не съм свикнала със странните неща, не зная кога ще стане.

27 АВГУСТ

Мама каза, че разстоянието до Мейпъл Хил и до гимназията е едно и също, така че няма значение кое ще изберем. Но ако решим да ходим на училище, би предпочела двамата да изберем едно и също.

Днес следобед говорих с Джони за това. Той заяви, че не изгаря от желание да ходи на училище, но ако ходи, предпочита да е в Мейпъл Хил. Предполагам, защото му е по-познато.

Аз пък предпочитам да ходя в гимназията. Началното училище е наистина бебешко: от предучилищен до трети клас. Дори не зная дали ще мога да се пъкна зад чиновете.

Това си е голям майтап, защото Джони е по-висок от мен.

Гаден ден.

Първо, часовникът ми спря. Предполагам, че батерията му е свършила, само че нямаше как да отскоча до мола и да си купя нова. А пък онзи в стаята ми бе електрически, така че вече от седмици не работеше.

Имаше време, когато можех да погледна през прозореца и да добия представа за часа. Е, не че можех да определя дали е два, или три след полунощ, но зората се различава от нощта.

Само че напоследък небето непрекъснато е сиво и е доста по-трудно да се разбере кога се съмва. Можеш да видиш дали небето е по-светло, но вече нямаше изгрев. Така че сега съм в леглото и нямам представа кое време е. Не зная защо това бе толкова важно за мен, но беше.

Когато тази сутрин най-после се измъкнах от леглото, мама изглеждаше по-мрачна от обичайното. Очакваше ни голям набор от лоши новини.

Първо, миналата нощ беше паднала убийствена слана. Листата вече бяха почнали да капят от дърветата, а сега всички растения в градината бяха мъртви. Имахме чувството, че вече е краят на октомври, а след като беше едва краят на август, то зимата щеше да е зверска.

Мама беше вкарала вътре това, което бе останало от зеленчуците, посети през пролетта, но те не вървяха добре. Мижави домати. Още по-мижави тиквички. При все това ние им се радвахме, а задушени със зехтин си бяха истинско пиршество. Но мечтите ѝ за консервирани зеленчуци се бяха изпарили, а аз знаех, че тя се тревожи за хранителните ни запаси.

Прекарахме деня навън, като изкопахме картофите, морковите и ряпата, които тя бе засадила. Всички бяха по-дребни от обикновено, но все пак беше нещо и можехме да се храним с тях няколко дни и така да спестим от консервираните зеленчуци.

Тогава, докато ни казваше за попарените от сланата зеленчуци, мама ни съобщи, че когато пушна радиото, нямало никакъв сигнал.

Имаме три радиоприемника на батерии и опитала всички. И ние се пробвахме да ги пуснем, защото не искахме да ѝ повярваме. Ала,

разбира се, тя казваше истината. От всички се чуваше само пукане на статично електричество.

Вече от месеци не бях слушала радио. Не исках да научавам нищо. Но зная, че мама всяка сутрин слуша новините и ни казва всичко, което трябва.

Сега вече не искахме да знаем никакви новини.

Предполагам, че и радиостанциите нямат електричество. Мат ни обясни, че макар по-големите да разполагат с генератори, то и те били с ограничен капацитет.

Но след като не знаеш какво става в истинския свят, беше по-лесно да мислиш, че изобщо няма такъв, че Хауъл, Пенсилвания, е единственото обитаемо място, останало на Земята.

Ами ако вече нямаше Ню Йорк, Вашингтон или Ел Ей? Даже не си представях, че съществуваха Лондон, Париж или Москва.

Откъде можехме да знаем? Дори вече не знаех колко е часът.

29 АВГУСТ

Нещо страшно се случи днес и не зная дали трябва да кажа на мама, или на Мат.

Пожелах да отида с колелото до града. Исках да разбера какво е да се отиде с колело до гимназията, и случай че двамата с Джони решим да я посещаваме. До Мейпъл Хил можеше да се върви по черни пътища, но за да се стигне до гимназията, беше по-удобно да се мине през града.

Освен това трябваше да върна няколко книги в библиотеката. Не зная какво ще правим, когато я затворят. Сега работеше два дни в седмицата, в понеделник и петък, също като пощата.

Завързах книгите с канап (навън температурата беше около шест градуса, но заради сухия въздух и липсата на слънце ми се струваше още по-студено), натоварих ги върху багажника на колелото и поех към града. Спусках се надолу по хълма към Мейн стрийт, когато усетих нещо различно. Отне ми миг да разбера какво е и тогава чух някакви хора да се смеят.

Напоследък, тъй като почти нямаше движение, се чуваше доста надалече. Само дето нямаше много какво да се чуе. В пощата винаги имаше хора, а понякога и в библиотеката, но като цяло градът

изглеждаше пуст. Предполагам, че в болницата беше оживено и шумно, но от известно време не съм ходила там.

Не ми хареса този смях. Звукът беше плашещ и намалих ход, за да намеря място, където да скрия велосипеда. Оттам можех да виждам какво става на две пресечки по-надолу.

На Мейн стрийт имаше пет момчета. Познах две от тях: Еван Смодърс, който беше с една година по-голям от мен, и Райън Милър — той беше в отбора по хоккей на Мат. Другите младежи изглеждаха на неговата възраст или навярно малко по-големи.

Райън и още едно от момчетата държаха пушки. Не че имаше по кого да стрелят. Улицата беше съвсем пуста, с изключение на тях петимата.

Двама от младежите сваляха шперплата от прозореца на един магазин. После сигурно единият щеше да счупи стъклото и да нахлуе вътре.

Всички магазини в града бяха празни. Нямах кой знае какво да се вземе и се зачудих защо ще си правят труда да влизат. Изглежда, май повече ги интересуваше шперплата. Те го свалиха и го натовариха в пикапа, спрян до тротоара.

Стоях там и ги наблюдавах около пет минути (тъй като няха часовник, трябваше да гадая за времето). Никой не се опита да ги спре. Доколкото можех да преценя, май бях единствената, която ги видя какво правят.

Сетне си спомних, че ако се върна с две пресечки, мога да отида направо по задните улици до полицейския участък.

Никога досега не съм била толкова изплашена. Бандата, изглежда, не разбра, че съм там, но ако ме забележеха, сигурно щяха да ме застрелят. А може би нямаше да си дадат този труд. Може би просто щяха да ми се присмеят. Нямах как да зная.

Но изведнъж ме обзе силен гняв, докато ги гледах как рушат магазина и крадат шперплата, за да го натоварят в пикапа си, чийто резервоар навярно бе зареден догоре с бензин. Сетих се за Сами и за онзи тип, с когото бе заминала, и си помислих как подобни банди вилнеят наоколо, ограбват вещите на беззащитни хора, които се нуждаят от тях, за да ги продадат на онези, които бяха в състояние да ги платят. Без значение как.

И така гневът в мен надделя над страха и подкарах велосипеда към полицейския участък. Нямах представа дали полицаите биха могли да стигнат навреме до Мейн стрийт, но поне можех да идентифицирам двама от бандитите.

Само че когато стигнах до участъка, беше затворено. Вратите бяха заключени.

Заудрях с все сила. Не виках, защото бях само на две пресечки от мястото, откъдето бандата крадеше шперплат. Страхувах се, че ако ме чуят, може да разберат, че съм ги видяла. Надникнах през единия прозорец. Естествено, вътре беше тъмно и не видях никого.

В Хауъл никога не е имало голям полицейски участък. Не сме и имали нужда. Но предполагах, че все пак има някой дежурен.

Излезе, че съм грешала.

Опитах се да измисля къде другаде бих могла да отида. Сетих се за пожарната. Но си спомних, че последния път, когато Питър идва у дома, ни каза, че хората палели огньовете в домовете си, за да се стоплят, а сетне, когато къщите пламвали, нямало кой да угаси пожарите, защото пожарната била затворена. Затова в болницата имали много случаи с тежки изгаряния. Накрая ни предупреди да внимаваме с огъня.

Беше лекция, типична за доктора. Поне спря да ни предупреждава да внимаваме с комарите, защото те просто изчезнаха, когато се застуди.

Като се замислих за приятеля на мама, си спомних за болницата. Поне там имаше хора. Карах около километър повече, за да заобиколя главната улица и да стигна до там.

Нещата определено бяха различни от последното ми идване. Двама въоръжени охранители стояха пред главния вход, а други двама пазеха входа за спешни случаи. Около двайсет души чакаха пред него.

Приближих към главния вход.

— Забранено е да влизат посетители — каза ми единият пазач. — Ако се нуждаеш от спешна помощ, върви при вратата за спешното и изчакай някоя сестра да те пусне.

— Трябва да говоря с някой полицай — заявих. — Ходих в участъка, но там нямаше никой.

— Не можем да ти помогнем — отрязва ме пазачът. — Ние сме частни охранители. Нямаме нищо общо с полицията.

— Но защо сте тук? — настоях. — Къде са полицаите?

— Тук сме, за да се погрижим в болницата да не влиза никой, който не се нуждае от медицинска помощ — осведоми ме мъжът. — Пазим да не проникват хора, които искат да крадат храна, продукти или лекарства. Не зная къде са полицаите.

— Сигурно са напуснали града — предположи вторият пазач. — Познавам двама от тях, които още преди месец заминаха със семействата си на юг. Защо ти трябва полицаи? Някой нападнал ли те е?

Тръснах глава отрицателно.

— Не е много разумно момиче на твоята възраст да се мотае самичко наоколо — поклати глава неодобрително мъжът. — Аз не позволявам на дъщерите ми и на съпругата ми да излизат без мен.

Другарят му кимна.

— В такива времена трябва да си много внимателен. Жените вече никъде не са в безопасност.

— Благодаря ви — промърморих, макар да нямах представа за какво им благодарях. — Предполагам, че е най-добре да се прибирам у дома.

— Направи го — съгласи се пазачът. — И си стой вкъщи. Кажете на родителите си, че трябва да са по-внимателни с децата си. Един ден някое момиче като теб може да излезе с колелото си и никога повече да не се прибере у дома.

Треперих през целия път обратно. Всяка сянка, всеки неочакван шум ме караха да подскачам.

Нямаше да отида в гимназията. Единственият начин, за да се стигне до там, беше да се мине през града. А до Мейпъл Хил можеше да се върви само по черните пътища, където бе възможно да те дебне какво ли не. Не трябваше да разчитам, че Джони ще ме пази.

Когато се прибрах, мама не забеляза, че книгите от библиотеката са същите, с които бях тръгнала. Тя попита дали има писма от татко и аз я излъгах, че не е имало.

Вероятно не беше лъжа, но въпреки това се почувствах зле.

Не зная какво да правя.

По време на вечерята майка ни попита какво сме решили за училището.

— Не мисля, че ще ходя на училище — отвърна Джони. — Пък и няма да съм единственият.

— Нали разбираш, че ще трябва да учиш тук? — предупреди го мама. — Не можеш просто да седиш и нищо да не правиш.

— Зная — кимна брат ми. — Ще работя усърдно.

— А ти, Миранда? — обърна се тя към мен. Тутакси избухнах в сълзи. — О, Миранда! — въздъхна мама с тона, който казваше: „Не започвай пак“.

Изтичах от кухнята и хукнах нагоре по стълбите до стаята си. Дори аз осъзнавах, че се държа като дванайсетгодишна.

След няколко минути Мат почука на вратата и му извиках да влезе.

— Добре ли си? — попита той. Издухах носа си и кимнах. — Нещо конкретно ли те притеснява? — продължи да ме разпитва.

Въпросът му беше толкова нелеп, че започнах да се смея истерично.

Помислих, че ще ме зашлеви, но след миг също се засмя. Бяха ни нужни няколко минути, за да се успокоим, но накрая го сторихме и му споделих за случилото се в града. Всичко. Казах му за онези момчета, за затворения полицейски участък и какво са ми казали пазачите пред болницата.

— Не си казала на мама нищо? — изненада се брат ми. — Защо?

— Тя и бездруго си има достатъчно тревоги.

Брат ми остана мълчалив за известно време.

— Пазачите навярно са прави — рече накрая. — Може би двете с мама вече не бива да излизате сами. Предполагам, че е безопасно да ходите до госпожа Несбит, но не и по-далеч.

— Значи сме затворници — заключих.

— Миранда, всички сме затворници — сви рамене Мат. — Мислиш ли, че искам да живея така? Не мога да се върна в „Корнел“. Не зная дали все още съществува „Корнел“, но дори и да го има, не мога да отида до там нито с кола, нито с велосипед, нито на стоп. Аз също съм заклещен тук. И това никак не ми харесва, не по-малко, отколкото на теб.

Никога не съм знаела какво да кажа, когато Мат ми признае, че е нещастен. Затова останах мълчалива.

— Права си за гимназията — поде той. — Повече не бива да ходиш в града. От сега нататък аз ще ходя до пощата и библиотеката. Но ако искаш да посещаваш Мейпъл Хил, ще те водя сутрин, а следобед ще те вземам.

Замислих се за предложението му. Нямах кой знае колко голямо желание да ходя на училище. От друга страна, полудявах само при мисълта, че ще стоя затворена у дома. Може би никога няма да напусна Хауъл. Исках поне да мога да излизам от къщи.

— Добре — съгласих се. — Ще опитам в Мейпъл Хил. Но не казвай на мама какво се е случило. Не искам излишно да се тревожи.

Мат кимна.

Предполагам, че утре ще е първият ми учебен ден. Ха-ха.

ECEH

Когато тази сутрин двамата с Мат пристигнахме в училището, видяхме децата, разделени на три групи, за да влязат вътре. От предучилищен до пети клас бяха в първата група (най-многобройната), от шести до осми бяха във втората и от девети до дванайсети — в третата.

Казах довиждане на брат ми и се присъединих към третата група.

Гимназиалната група се преброи сама. Бяхме 31. Разпознах някои лица, но с никого от тях не съм била в един клас, да не говорим за приятелство. По неофициален преглед бяхме 16 деветокласници, 7 десетокласници, 4 единайсетокласници и 6 дванайсетокласници.

— Предполагам, че няма защо да се тревожа за класната бройка — промърмори един от дванайсетокласниците, но впоследствие се оказа, че е сгрешил.

Най-после вратите се отвориха и влязохме. На по-малките казаха да отидат в кафенето, на децата от прогимназията — в гимнастическия салон, а на гимназистите — в кабинета по музика.

Когато влязохме, се оказа, че няма достатъчно столове за всички ни, а повечето от тези, които бяха там, бяха за седемгодишни. Затова седнахме на пода и зачакахме. Продължихме да чакаме. Нямах представа колко дълго чакахме, но имах чувството, че измина цяла вечност.

Най-накрая влезе госпожа Санчес. Едва не се заплаках, толкова бях щастлива да видя познато лице.

Учителката ни се усмихна.

— Добре дошли в Мейпъл Хил — поздрави ни тя. — Радвам се да ви видя.

Няколко деца се разсмяха.

— Зная колко ви е трудно — продължи госпожа Санчес. — Бих искала да ви уверя, че нещата ще се оправят, но разбира се, не съм

сигурна, че това е истина. Мога само да бъда честна с вас и да вярвам, че ще вземете най-правилните решения за себе си.

— Няма ли да има гимназия? — попита един от малките.

Не бе възможно да определя дали това го прави щастлив, или тъжен.

— Както сами виждате, тук няма много ученици от горните класове — отвърна госпожа Санчес. — Разбрахме, че в гимназията, в класовете от девети до дванайсети има четирийсет и четирима ученици. Очевидно много семейства са се преместили. Предполагам, че тази година голям брой от учениците са решили да се обучават у дома.

Всъщност на повечето не им пукаше за училище и всички го знаехме, но никой не го каза на глас. Предполагам, че и мнозина бяха умрели. Това последното определено нямаше да се обсъжда.

— Значи, ние сме единствените ученици? — попита едно момче.

— Не зная със сигурност — рече госпожа Санчес. — Не всички родители присъстваха на събранието. Определено се надяваме да дойдат още.

— Училището би трябвало да ни осигурява храна — обади се едно момиче и всички се засмяхме.

— Колко гимназиални учители има в това училище? — попита една дванайсетокласничка. — Как ще ни разделите?

Учителката доби онова смутено изражение, което вече бях започнала да разпознавам у възрастните.

— В това е проблемът — каза тя. — В гимназията има четирима учители. По химия, по испански, по математика и по биология. Тук сме само преподавателката по английски и аз. Аз имам диплом да преподавам история, макар че не съм го правила, откакто станах директор.

— Леле! — подсвирна едно момиче. — Като ви съберем всички заедно, ще се получи цял факултет.

Госпожа Санчес не обърна внимание на сарказма ѝ.

— Разбира се, това няма да бъде училището, с което сте свикнали, но все ще успеем някак си да сглобим учебна програма и отделни класове. Това може да се получи, ако всички сме в една сграда.

— Значи, излиза, че в крайна сметка няма да идваме тук на училище? — попита едно от момчетата.

— Мисля, че е по-разумно всички гимназисти да посещават гимназията — обясни жената. — Разбира се, ще си поделяме сградата с другите ученици, но ще разполагаме и със свое пространство. Идеята е да се обучават две групи от девети клас, а десетокласниците, единайсетокласниците и дванайсетокласниците да са в друга група. Ще се ориентираме по-добре, след като мине известно време.

Помислих си за бандата, за онези двамата с пушките. Стомахът ми се сви.

— А ако не е безопасно да се ходи до гимназията? — попитах. — Ще трябва да прекося целия град с колело, за да стигна до там, а въоръжената охрана на болницата ме предупреди, че момичетата не бива да ходят никъде сами.

Харесвам госпожа Санчес и не беше честно да я поставям в подобно неловко положение. Дори не беше съвсем логично, защото не на всички им се налагаше да минават през града. А и Мат щеше да ме пази. Обаче не можех да изтрия от съзнанието си картината за онези момчета с пушките.

— Всеки трябва да реши кое е най-доброто за него — отвърна учителката. — В тази ситуация няма идеални решения. Можете да предпочетете да учите у дома. Трябва само да отидете в канцеларията, да кажете какви предмети искате да учите и ще ви дадат нужните учебници. Боя се, че това е най-доброто, което можем да направим.

— Това е откачено! — избухна едно по-големите момчета. — Скъсах си задника от учене, за да мога да постъпя в добър колеж. Всички все това ми повтаряха: „Трябва да постъпиш в добър колеж!“. А сега вие ми казвате, че има петима или шестима учители и дори не зная каква им е квалификацията. Дали някои от тях имат специализация по гимназиалната математика, история, физика?

— Какво значение има това? — обади се друго момче. — И бездруго май не са останали много колежи.

— Разбирам колко е несправедливо всичко — въздъхна госпожа Санчес, — но се опитваме да направим най-доброто за вас. И ще подкрепим решението ви, каквото и да е. Ако решите да посещавате гимназията, моля ви да останете тук. Ако предпочетете да учите у

дома, ще ви помоля да отидете в канцеларията, за да получите учебниците си. Сега ще ви оставя, за да го обсъдите помежду си.

Повечето от децата останаха по местата си. Няколко излязоха с учителката.

— Колко опасно е в града? — попита ме една ученичка.

— Не зная — свих рамене. — Чух, че имало въоръжени типове.

— Аз пък чух, че имало изчезнали момичета — намеси се друга от по-малките.

— Може просто да са напуснали града — предположих. — Много хора заминаха.

— Мишел Шмид е изчезнала — настоя друго момиче.

— Шегуваш се! — възкликнах невярващо.

Мишел беше в класа ми по френски.

— Връщала се у дома от църквата с по-малката си сестра и някакъв тип я сграбчил и отвел — обясни момичето. — Поне това чух.

Още трима ученици станаха и излязоха.

Не зная защо не ги последвах. Вече бях сигурна, че няма да ходя в гимназията. Но се чувствах добре да седя в стаята с деца на моята възраст и поне да се преструвам, че ходя на училище. Бях с други хора, а не само с мама, Мат, Джони и госпожа Несбит.

Исках това усещане да трае колкото се може по-дълго, защото и гимназията се превърна в нещо като Спрингфийлд — поредната моя глупава, несбъдната мечта.

— Човек би си помислил, че някой ще предприеме нещо — заяви едно от по-големите момичета. — Да се обади в полицията или във ФБР.

— Вече няма полиция — осведомих я.

— Не мисля, че има и ФБР — вметна друго момиче. — Майка ми познава някой, който пък познава друг във Вашингтон и той казал, че правителството вече не е там. Президентът и всички останали заминали за Тексас. Предполага се, че в Тексас има бензин, електричество и много храна.

— Може би и ние трябва да се преместим там — заключих аз.

Още две или три деца станаха и излязоха.

— И така, какво решихме? — попита един дванайсетокласник.
— Ще ходим ли в гимназията?

— Предполагам — промърмори едно от момчетата.

— Аз трябва първо да попитам родителите ми — каза друго момче. — Те не желаят да ходя в гимназията, но предполагам, че няма да искат и да остана у дома.

— Някой запитал ли се е наистина какъв е смисълът? — попита една ученичка. — Защо се преструваме, че имаме някакво бъдеще? Всички знаем, че нямаме.

— Не го знаем — възрази друга. — Не знаем нищо.

— Аз наистина си мисля, че ако се молим достатъчно усърдно, Бог ще ни закриля — оповести една деветокласничка.

— Кажй го на Мишел Шмид — сряза я едно от момчетата.

Внезапно се почувствах така, сякаш бях заобиколена от смъртта — както се чувствах, когато Питър ни съобщаваше за нещо ново, за опасност, за която да се тревожим. Наистина не исках да зная колко деца са изчезнали.

Станах. Щом така или иначе ще умра, предпочитам да съм сред семейството си.

Влязох в канцеларията, където заварих една жена с доста съсипан и нещастен вид.

— Решила си да учиш у дома? — попита тя. — Учебниците за гимназията са ето там.

Отидох до мястото, което ми посочи. Там бяха пръснати купчини учебници.

Осъзнах, че трябва да взема не само за мен, но и за Джони. Започнах с неговите, защото така се чувствах все едно правя нещо положително, а не просто бягам.

Разбира се, не знаех какво смята да учи брат ми. Първо си помислих, че след като аз исках да продължа да уча френски, и той би трябвало да последва примера ми. Но сетне реших, че навярно би предпочел испански. В бейзболните отбори имаше повече играчи с латиноамерикански произход, които, естествено, говореха на испански.

Накрая реших да взема учебниците и по двата езика. Взех също и по природознание, биология, математика, световна и американска история, както и четири различни учебника по английски — само за Джони. Не бих взела такива, които не бих ползвала. Затова избрах трети том за напреднали по френски, учебник по химия и английски. Прибавих и няколко по икономика и философия, защото реших, че по някое време може да се заема с тях.

Подредих всички учебници в спретнатата купчина и се върнах в канцеларията, в случай че трябваше да подпиша някакъв документ. Уморената жена я нямаше.

Тогава направих най-странното нещо. Видях кашони с учебни помагала, „сини тетрадки“ с цитати, химикалки, моливи, тетрадки, които просто бяха оставени там.

Озърнах се, за да се уверя, че никой не може да ме види. Изпразних чантата с учебниците и я напълних с тетрадки, бележници, химикалки и моливи.

Нищо чудно да съм единствената на тази земя, която си води дневник. Дневниците, които ми бяха подарявали през годините, вече бяха изписани и използвах листовете за принтера на мама. Не я бях молила за разрешение и не бях сигурна, че ще ми го даде, ако го бях сторила. Може би по някое време щеше да реши пак да започне да пише.

Не си спомням кога за последен път съм била толкова развълнувана. Имах чувството, че Дядо Коледа е напълнил чантата ми с подаръци. Дори беше по-хубаво, защото крадах, а това правеше всичко още по-вълнуващо. Доколкото бях осведомена, кражбата на „сини тетрадки“ се наказваше с обесване. Ако изобщо има полицаи, които да те арестуват и обесят.

Натъпках колко се може повече „сини тетрадки“ под колана на панталона ми. И без това дрехите ми бяха прекалено широки, така че панталонът ми поне нямаше да падне. Джобовете ми се издуха от химикалки и моливи.

В този момент изтощената жена се върна. Побързах да изляза от склада и отидох при купчината учебници.

— Ще ми е нужна помощ, за да ги отнеса — обясних ѝ. — Взех за брат ми и за мен.

— И какво очакваш от мен? — тросна ми се жената.

Всъщност нищо не очаквах от нея. На четири курса отнесох учебниците до предната врата и чаках, докато дойде Мат. Той разпредели товара по равно за двамата и подкара велосипеда към къщи.

Когато се прибрахме, казах на мама какво се бе случило. Тя не ме попита защо не искам да ходя в гимназията.

— Мисля, че е по-добре да уча у дома — заявих ѝ.

Дори и да не беше съгласна, нямаше сили да спори с мен.

— Надявам се, че ще учиш усърдно — каза тя. — Училището си е училище, независимо къде се намира.

Казах ѝ, че зная, и се запътих към стаята ми. Понякога имам чувството, че там е единственото безопасно място на земята. Запитах се дали и Меган се чувства по този начин и затова не излиза от нейната стая.

Животът е гаден.

Как ми се иска да си хапна шоколадов фъдж с бадеми.

1 СЕПТЕМВРИ

Взех учебниците ми. Или бяха по-тежки от предишните, или аз нямах толкова сили, както преди три месеца.

2 СЕПТЕМВРИ

Не виждам много смисъл да започвам да уча в петък.

5 СЕПТЕМВРИ

Денят на труда. Ще се заема с ученето утре.

6 СЕПТЕМВРИ

Съобщих на мама, че се занимавам с история (тя никога не би повярвала, ако ѝ бях казала математика), и цяла сутрин останах в леглото.

Накрая около единайсет станах и слязох долу, за да хапна нещо. Отвън беше минус пет градуса, но в къщата нямаше отопление, а печката не гореше. Стоплих си една консерва със супа на газовия котлон и я изядох. После се върнах в леглото.

Следобед чух майка ми да се качва в спалнята си. Напоследък подремваше — нещо, което никога досега не бе правила. Човек би си помислил, че ще учи с Джони по някой предмет, но не мисля, че вече я бе грижа за училищните му занимания, както и за моите. Не че я обвинявам.

И така, аз съм в леглото, облечена в бархетната ми пижама, пеньоар, с два чифта чорапи на краката, с три одеяла и юрган, и се опитвам да реша кое е по-лошо: да ти е студено или да си гладен. Част от мен нашепваше, че най-лошо е да си отегчен и че ще се разсея, ако науча някой урок, но заявих на тази част да млъкне.

Станах от леглото и нещо ме накара да отида в килера. Бях решила да не проверявам как сме с продуктите, защото не исках да зная. Исках да вярвам, че всичко ще се оправи и храната ще се появи като с магическа пръчка. Малко или много, напоследък това винаги се случваше и предпочитах да мисля, че вечно ще е така.

Мама ни бе дала да разберем, че предпочита да не ходим в килера. В кухненския бюфет ни оставяше храната, която беше определила за деня. Предполагам, че не иска да се тревожим.

Мат и Джони бяха навън и събираха дърва. Казах си, че трябва да се присъединя към тях и да събирам съчки за подпалки в гората, но истината беше, че напоследък гората ме плашеше.

Гледката на килера направо ме ободри. Стори ми се, че има доста консерви с храна и кутии със спагети и ориз. Пакетчетата за Хортън

бяха подредени в единия ъгъл и имаше доста консерви и суха храна, както и торби с котешка тоалетна. Мама беше складирала бая провизии, когато нещата не бяха толкова зле, така че килерът бе добре зареден. Навярно през май е бил съвсем пълен.

Ядосах се, като видях всички консерви, торби и кутии с ядене — защо гладуваме, след като още имаме храна? Когато тя свърши, навярно ще умрем, така че какво значение щеше да има дали е през ноември, януари или март? Защо да не ядем, докато можем?

В този миг видях пакета с шоколадов чипс. Изобщо бях забравила как го хвърлих небрежно в количката в Деня на лудешкото пазаруване.

Сякаш нещо ми прищрака и малко откачих. В килера имаше храна, която мама не ни позволяваше да ядем, както и шоколад, истински шоколад в къщата, и тя го пазеше, защото смяташе, че няма истински хранителни качества и че е много по-полезно всеки ден да ядем спанак, макар и по малко.

А това беше *моят* шоколадов чипс.

Разкъсах пакета и изсипах чипса в устата си. Почти не усещах вкуса му, толкова бързо го поглъщах. Сигурно бях изяла една трета от пакета, когато се успокоих достатъчно, за да започна да ям по-бавно и да се насладя на вкуса. Шоколад. Имаше същия вкус, който помнех, само че по-добър. Не можех да спра да ям. Знаех, че ще ми стане лошо. Стомахът ми вече протестираше, но продължих да тъпча шоколадовите парченца в устата си. Не исках да го дяля с никого. Той беше само мой.

— Миранда!

Забавно. Някак си знаех, че ще ме заловят. Може би защото бях подготвена, направих момента възможно най-драматичен. Преглътнах шоколада и изтрих уста с опакото на ръката си. Сигурно бях видяла жеста в някой филм.

Получи се. Мама започна да крещи. Дори не съм сигурна, че беше нещо членоразделно.

Аз също се разкрещях, но съвсем членоразделно и разбираемо. Обвиних я, че складира и крие храната. Имахме достатъчно и нямаше смисъл да гладуваме. Защо не ни позволява да се храним по три пъти на ден? Какво значение има? Все още държах пакета с шоколадовия чипс. В гнева си направих рязък жест и чипсът се посипа по пода.

Мама се вцепени. Това беше по-страшно от истерията ѝ преди малко.

За миг и аз се заковах на място. После започнах да събирам шоколадовите парченца от пода. Напълних цяла шепа и като не знаех какво да ги правя, ги пъхнах обратно в пакета. Стоях там като някой идиот и чаках майка ми отново да се превърне в човешко същество.

— Изяж ги — рече тя.

— Какво?

— Изяж ги. Нали ги искаше? Изяж ги. Събери всички и ги изяж. Те са твои. Всичките. Да не съм видяла нито едно парче на пода.

Наведох се и започнах да събирам чипса, като пъхах всяко парче в устата ми. Ако пропуснех някое, мама ми го посочваше. Дори подритна две късчета към мен и ми заповяда да изям и тях.

Вече наистина ми се повдигаше.

Накрая на пода не остана нито парче. Пликът бе около една четвърт пълен.

— Изяж ги — процеди майка ми.

— Мамо, не мисля, че мога — изхленчих.

— Изяж ги! — повтори тя.

Имах чувството, че ще повърна, но мама ме ужасяваше. Не знаех защо. Дори вече не крещеше. Беше все едно да говориш на ледена висулка. Стоеше там абсолютно неподвижна и ме наблюдаваше, докато преглъщах с мъка парче след парче чипса. Помислих си: _ Това не е моята майка. Някакво странно създание е обсебило тялото ѝ. _

После ми хрумна, че ако повърна отгоре ѝ, това може да я извади от вцепенението ѝ, но се сдържах.

— Дай ми плика! — каза тя, когато най-последно погълнах и последното шоколадово парче. Подадох ѝ го. — Добре — кимна. — Това беше храната ти за днес и за утре. В четвъртък можеш да дойдеш да вечеряш с нас.

— Мамо! — изкрещях. — Това беше само някакъв шоколадов чипс.

— Пазех го за рождения ден на Мат — рече тя. — Няма да му кажа, защото вече няма как да получи десерт за рождения си ден. Не очаквам и ти да му кажеш. Но ти изяде достатъчно за четирима души, така че ще пропуснеш четири яденета. Може би тогава наистина ще разбереш колко е важна храната.

— Съжалявам — промълвих. Бях забравила за празника на брат ми, който бе след няколко дни. Но нима това вече имаше някакво значение? — Не можеш ли да направиш нещо друго за рождения му ден?

— Постъпката ти беше много грозна — заяви мама. Вече звучеше почти като преди или поне като жената, която опознах през последните няколко месеца. — Не мога да позволя ти или братята ти да идвате тук и да ядете каквото ви скимне. Храната трябва да стигне за всички ни, при това максимално най-дълго. Защо не можеш да го разбереш? Какво ще стане, ако решиш да влезеш и да изядеш цяла консерва с компот от праскови? Или със зелен боб? Зная, че си гладна. И аз също. Но единственият шанс, за да оцелеем, е, ако сме много, много внимателни. Може би след два месеца нещата ще се оправят. А може да е нужно повече време. Ако не мислим за бъдещето, няма за какво да живеем, а аз няма да позволя подобно нещо.

— Съжалявам — повторих. — Повече никога няма да правя така. Обещавам.

Тя кимна.

— Наясно съм, че не си лошо момиче, Миранда. Зная, че е било миг на безразсъдство. И ме боли, че трябва да те накажа. Но бях съвсем сериозна и няма да се отметна. Ще можеш да ядеш чак в четвъртък вечерта. Няма да умреш дотогава. Погълна достатъчно калории за една седмица. А сега си върви в стаята. Наистина не искам повече да се разправам с теб.

Стомахът ми се присвиваше, както когато преядях с бонбони на Хелюин. Само че сега беше по-лошо, защото тогава коремът ми бе пълен с друга храна. И нямаше да се мразя толкова много.

Бях наранила мама. Без да го зная, бях наранила и Мат, също и Джони, след като и той щеше да се зарадва на десерта, госпожа Несбит, а навярно и Питър.

Аз съм една егоистична, егоистична свиня. Не заслужавам да живея.

7 СЕПТЕМВРИ

Тази сутрин Джони дойде в стаята ми.

— Мама каза, че вчера си изяла нещо от килера и че не ти е позволено да ядеш чак до утре вечер. Каза, че ако аз или Мат направим

същото, ще бъдем наказани по същия начин.

Думите му ме накараха да се почувствам по-добре. Понякога ми се струваше, че тя ме обича по-малко от братята ми.

— Точно това се случи — признах си.

Джони се развълнува.

— И какво изяде? — попита със светнали очи.

— Една консерва със зелен фасул.

— И това ли е всичко? — Изглеждаше разочарован. — Няма да ядеш днес заради една консерва със зелен фасул?

Казах му да се омиа от стаята ми и да не идва отново.

Това бе единственият разговор, който проведох през целия ден.

8 СЕПТЕМВРИ

Мама изпържи два картофа от градината. Стопли и консерва със зелен боб. За десерт имаме една консерва с плодова салата.

Блудният син би ни завидял.

12 СЕПТЕМВРИ

Понеделник.

Би трябвало да уча.

14 СЕПТЕМВРИ

Рожденият ден на Мат. Вече е на деветнайсет.

За вечеря имаме сърцевина на артишок, почти като салата, а след това лингуини в бял миден сос. Госпожа Несбит донесе своя специалитет — домашно приготвени овесени курабийки със стафиди, които Мат обичаше, но не толкова много, колкото шоколада. Само като си помислих за това, отново ми се повдигна. Изядох една курабийка (знаех, че мама ще се вбеси, ако не го направя), но имаше вкус на пепел.

Меган е права, че съм грешница. Но тя греши за ада. Не е нужно да умреш, за да се озовеш там.

16 СЕПТЕМВРИ

Днес Мат отиде до пощата и се върна с две писма от татко.

Първото беше писано един или два дни, след като бяха тръгнали. Пишеше колко е било прекрасно да види всички ни, колко се гордее с нас, че е сигурен, че всичко ще е наред и много скоро пак ще се видим.

Второто беше с дата 16 август. Двамата стигнали до границата с Канзас, но там вече не пускали пришълци, освен ако не можеш да докажеш, че имаш родители в щата или деца, които притежават собственост там. Което, разбира се, те не могли да направят. Пограничната стража изобщо не се интересувала от това, че искали само да прекосят Канзас, за да стигнат до Колорадо. Пишеше, че имали някои възможности. Носели се слухове, че някои държавни служители можело да бъдат убедени да си затворят очите.

— Какво означава това? — попита Джони.

— Да бъдат подкупени — обясни Мат. — Дай им каквото искат и ще те пуснат.

Проблемът бил, че първо трябвало да намериш такъв служител, а след това да имаш това, което той иска. Като капак, имало забрана да се пускат бременни жени, а бременността на Лиза вече си личеше.

Можело да опитат да минат по заобиколни черни пътища, но там пък кръстосвали банди, които преследвали чужденците.

Другият вариант бил да карат до Оклахома и от там да се доберат до Колорадо. Но нямали достатъчно бензин, а според слуховете положението в Оклахома било също толкова зле, че дори и по-тежко, но все още го обмисляли. Лиза била решила на всяка цена да стигне при родителите си.

Температурата била 4 градуса и двамата били в лагер за бежанци. Нямаło отопление, нито храна, ограничено количество вода. Позволили им да останат в лагера само един ден, после трябвало отново да се върнат на пътя. Ако се наложило, щели да се върнат в Мисури. Заради тамошните земетресения в щата почти нямаło полиция.

Писмото свършваше с това и всички се изплашихме. Татко винаги се е старал да не се тревожим за нищо. Когато преди три години остана без работа, ни го съобщи така, сякаш винаги си е мечтал да не работи. Животът бил пълен с неочаквани възможности. Когато се затворел някой прозорец, се отваряла някоя врата.

И разбира се, за него наистина се отвори врата. Намери си работа в Спрингфийлд, срещна Лиза и докато се усетим, вече беше женен за

нея и сега чакаше дете.

Само че сега не говореше за прозорци, врати и неочаквани възможности.

Това бяха първите новини от дълго време насам за това, което ставаше извън Пенсилвания. Ограничения и забрани за пътуване. Местна охрана. Лагери за бежанци. И всичко това ставаше в част от страната, където се предполагаше, че нещата са по-добре.

— Сигурна съм, че скоро ще получим друго писмо от него — заяви мама, — в което ще пише, че двамата са стигнали при родителите на Лиза и всичко е наред.

Всички знаехме, че го казва, защото така трябва.

Ако никога не получим вест от татко, никога няма да разберем какво е станало с него. Не беше съвсем изключено да успеят да се доберат до Колорадо и там положението да не е толкова ужасно, и те да са добре, както и бебето, а ние така и да не го узнаем.

Поне това си казвах. Защото не исках да мисля нещо друго.

17 СЕПТЕМВРИ

Излязох да събирам подпалки (беше наистина детинско да ме е страх да ходя в голямата лоша гора), а когато се върнах, заварих мама да плаче край кухненската маса.

Пуснах торбите с подпалките на пода, изтичах при нея и я прегърнах. После попитах какво е станало.

— Нищо — отвърна тя. — Мислех си за онзи мъж, който дойде, когато купихме продуктите. Каза, че жена му е бременна. Сигурно бебето вече се е родило и се замислих дали е добре, дали той, жена му и детето са добре и не зная... просто ми стана нещо и се разплаках.

— Разбирам — кимнах, защото наистина разбирах.

Понякога е по-лесно да страдаш за хора, които не познаваш, отколкото за тези, които наистина обичаш.

Когато се върнах за брънча или късната си закуска, Мат и Джони бяха отишли в къщата на госпожа Несбит, за да я подготвят за зимата (тя отказва да се премести у дома). Тъкмо си отварях консерва с грах и моркови, когато чух тъп звук и мама извика.

Изтичах в дневната и я заварих просната на пода.

— Спънах се — простена тя. — Каква съм глупачка! Спънах се.

— Добре ли си? — попитах.

Мама поклати глава.

— Глезенът ми. Не мисля, че мога да стоя на него.

— Остани там, където си — казах, сякаш тя имаше друг избор.
— Ще отида да доведе Питър.

Изтичах в гаража и изкарах велосипеда си. Никога досега не бях карала толкова бързо, както сега, докато се носех към болницата.

Но когато стигнах там, не ме пуснаха, въпреки че обясних, че е станал инцидент и сме приятели е доктор Питър. Накрая пазачът се съгласи да предаде съобщението ми.

Останах да чакам отвън. Вкъщи беше студено и бях облякла два пуловера и яке, но толкова бързах, че не се сетих да си сложа зимното палто, ръкавици и шал. Бях карала толкова бързо, че цялата бях изпотена и сега студът се усещаше още повече.

Пазачът, изглежда, не бързаше да предаде съобщението ми на Питър. Първо ме накара да го напиша, след това го прочете и накрая настоя да покажа някакъв документ за самоличност. Което, разбира се, нямаше как да стане, защото не носех такъв. В това време отчаяно го умолявах да занесе бележката ми на доктора. Проклетият пазач обаче само ми се хилеше в лицето. Помислих си, че явно бе свикнал хората да му се молят и това му харесваше.

Повдигна ми се, също както когато се тъпчех с шоколадовия чипс.

Стоях там, плачех и ми идеше да го убия. Господ да ми е на помощ, но ако можех да докопам оръжието му, щях да застрелям и него, и всеки друг, който ми пречеше да получа помощ за мама. А мъжът продължаваше да си стои там и да ми се хили.

После се появи втори охранител и попита какво става. Казах му. Той не се засмя, но отсече, че не могат да помогнат с нищо.

— Това е болница — заяви той. — Лекарите не правят посещения по домовете.

Първият пазач явно мислеше, че това е някакъв бунт.

— Просто предайте съобщението ми на доктор Елиот — продължих да ги моля. — Това е всичко, което искам.

— Не можем да напускаме поста си, за да предаваме разни съобщения — отрязва ме вторият мъж. — По-добре стойте тук и ако излезе някой, който ви познава, може да го помолите да предаде съобщението ви.

— Моля ви! Моля ви! Мама лежи у дома сама и наранена. Моля ви, не ме карайте още да чакам тук.

— Съжалявам, госпожице — не отстъпваше вторият пазач, — но ние също си имаме правила.

Първият охранител не престана да ми се хили.

И така, аз стоях там. От болницата излизаха хора, но никой от тях не се съгласи да се върне и да занесе на Питър бележката ми. Всички се преструваха, че не ме виждат, сякаш бях просякиня на улицата и не искаха да ми дадат пари, или се чувстваха гузни, защото не са го направили.

Стоях права, колкото можах, но накрая не издържах и седнах върху замръзналата земя. Първият пазач приближи и леко ме побутна с обувката си.

— Не може да седиш тук — рече. — Ставай или си върви!

— Съжалявам, госпожице — обади се вторият, — правилата са си правила.

Не спирах да мисля за майка ми. Чудех се дали да се върна у дома. Трудно ми беше да определя колко време е минало. Имах чувството, че са часове, но не знаех със сигурност. Джони вероятно се е върнал вкъщи. Мама му беше забранила да яде от храната в дома на госпожа Несбит, така че той сигурно се е прибрал за обяд. Поне това си казвах. Не можех да понеса мисълта, че ще се върна у дома без

Питър, както и мисълта за мама, лежаща безпомощно на пода в дневната. Казах си, че брат ми се е прибрал, помогнал ѝ е да стане, завил я е с одеяла и всичко е наред.

Не бях яла от вчера вечерта и се чувствах замаяна. Струваше ми се, че се нося над земята. Не мисля, че наистина съм изгубила съзнание, защото си спомням, че вторият пазач приближи до мен и ме вдигна.

— Не го правете, госпожице. Няма да ви помогне.

Мисля, че му благодарих. Отново застанах права, като си повтарях, че не бива да припадам, нито да плача. Молах излизащите да ми помогнат. Никой не ми обърна внимание.

Първият охранител промърмори, че ще отиде да хапне. Каза го така, сякаш това бе най-естественото нещо на света. Реших, че вторият може да се съжали над мен и да ме пусне вътре, но той просто стоеше там и се правеше, че не ме вижда.

Тогава се появи Мат.

— Мама е полудяла от тревога — рече той. — Какво става тук?

— Мат? — попита вторият пазач.

— Господин Джеймс? — учуди се брат ми.

— Не знаех, че това е сестра ти — оправда се мъжът. — Влизай, но побързай. Може да си имам големи неприятности, ако Дуейн разбере какво съм направил.

Брат ми хукна към болницата.

Дуейн се върна, докато Мат беше още вътре.

— Още ли си тук? — попита той, но не му обърнах внимание.

След няколко минути отвътре излязоха Мат и Питър.

— Ще вземем колата ми — каза докторът. — Имам рамка за велосипеди.

Едва се сдържах да не избухна в сълзи. В този миг осъзнах, че нямам сили да карам до къщи.

Пътуването отне около десет минути. Бях толкова изтощена и се чувствах толкова зле, че дори не успях да се насладя на усещането да се возя в кола.

Мат ми обясни, че Джони се прибрал у дома около един часа и когато намерил мама на пода, тя била много повече разтревожена за мен, отколкото за себе си. Била съвсем сигурна, че няма счупено, но не можела да стане сама, а Джони нямал достатъчно сила, за да ѝ помогне

да се изправи. Тя го изпратила у госпожа Несбит, за да повика поголемия ми брат, който, когато се върнал, занесъл майка ни в слънчевата стая и запалил огън. После се качил на колелото и карал до болницата, за да ме намери.

Стояла съм пред болницата около три часа.

Питър дори не се опита да извини охраната. Каза, че имало множество инциденти и пациенти в достатъчно тежко състояние, че само липсвало непознати външни хора да се опитват да влязат вътре. Зная, че сигурно е прав, но не исках да го слушам. Признавам, че може да е откачено, но бях бясна, задето Мат успя да влезе, защото пазачът го познаваше, а аз не можах. Казвах си, че трябва да съм благодарна за това, че пазачът познава Мат, но благодарността беше последното, на което бях способна сега.

Питър спря на алеята за коли и отиде направо в слънчевата стая. С Мат свалихме велосипедите си от колата.

— Добре ли си? — попита ме той. — Пазачите изтормозиха ли те?

— Добре съм — промърморих.

Обаче истината беше, че копнеех за горещ душ, за да отмия от себе си цялото преживяване. Не спирах да мисля какво удоволствие доставяше на Дуейн моето нещастие. Още изпитвах желание да го убия, ако имах възможност.

Но не споделих мислите си с брат ми. Нямахте защо да слуша подобни неща. Влязохме вътре и заварихме Питър да преглежда глезена на мама.

— Много лошо изкълчване — каза той, — но няма нищо счупено. Няма да има нужда да се гипсира. — Извади от лекарската си чанта еластичен бинт и превърза стегнато крака й. — Поне една седмица не бива да се изкачваш по стълбите — предупреди я. — Остани тук. Мат, ние с теб ще донесем матрака на майка ти тук долу. Лора, можеш да ставаш, за да се храниш и за да ходиш до тоалетната, но нищо повече. Дръж крака си нависоко, когато седиш. Натоварвай го колкото се може по-малко. Предполагам, че нямате бастун?

— Има един на тавана — отвърна мама.

— Ще го донеса — заяви Джони, грабна едно фенерче и хукна нагоре по стълбите.

Докато го нямаше, Питър извади няколко хирургически маски и ни ги даде.

— Заради въздуха — поясни почти извинително. — Напоследък имахме много случаи на астматични пристъпи. Не е зле да ги носите, когато излизате навън.

— Благодаря ти — промълви майка ми. — Мат, ще си слагаш маска, когато отиваш да сечеш дърва. Разбра ли?

— Да, мамо — кимна той и побърза да си сложи една. — Мама винаги е искала да стана лекар — поясни и всички се засмяхме насила.

Джони се върна с бастуна. Докторът го огледа и го провъзгласи за годен. През следващите десет дни мама не биваше да ходи никъде без него. А поне две седмици не можеше да излиза от къщи. Питър каза, че ще опита да дойде поне един или два пъти, за да провери как е.

След това с Мат се качиха горе, за да домъкнат матрака на мама. Аз донесох чаршафи, одеяла и възглавници. Джони премести мебелите в стаята, за да освободи място за матрака. Тъй като печката с дърва гореше и беше светло и топло, стаята изглеждаше почти весела и уютна.

— Срам ме е, че съм такава глупачка — въздъхна мама. — Създавам допълнителни тревоги за вас. И за Питър. Зная колко си зает. Нямам думи, с които да изразя благодарността си, че дойде.

— О, Лора — промълви той и поклати глава.

Осъзнах, че ако нещата бяха нормални, през последните четири месеца двамата щяха да излизат редовно на обичайните срещи. И мама щеше да бъде щастлива.

Тя предложи на доктора да остане за вечеря, но той отвърна, че трябва да се връща в болницата. Работели на безумни смени — 16 часа работа и 8 почивка, защото персоналът повече нямал сили да издържа. Наистина не можел да си позволи да отсъства по-дълго.

— Но ще дойда пак — рече той. — Обещавам. И искам ти да обещаеш, че няма да стъпваш на този крак, за да може сам да заздравее. Не е нужно да куцаш повече от необходимото.

— Обещавам — усмихна му се мама.

Питър се наведе и я целуна. После излезе и чухме шума от двигателя на колата му. Какъв странен звук!

— Съжалявам — обърна се мама към всички ни. — Зная, че това е допълнително бреме за вас.

— Не се тревожи за това, мамо — успокой я Мат. — Искаме само да изпълняваш съветите на Питър, за да оздравееш напълно.

— Аз ще се погрижа за вечерята — обявих. — Не се притеснявай, мамо!

— Не се тревожа за нищо — каза тя. — Сигурна съм, че ще направите всичко необходимо, просто ми се щеше да ви помогна.

Зная, че през следващите две седмици трябва да бъда още по-силна. Повече никакво хленчене, никакви заяждания и кавги. Ще правя всичко, което ми каже мама, няма да възразявам, нито да се оплаквам. Мога да го направя.

Но в този миг се чувствах толкова слаба, така безпомощна. Изпитвах единствено страх, отчаяние и ужасяващото желание да бъда някъде другаде. Казвах си, че е от глада, но знаех, че беше лъжа.

Докато мама беше добре, можех да се заблуждавам, че всичко ще е наред. Но макар да разбирах, че тя би могла да падне и по всяко време да си изкълчи глезена, в момента имах чувството, че това е началото на края.

И така, докато Мат и Джони се суетяха около мама, за да я настанят по-удобно, аз се измъкнах и се качих в стаята си, за да запиша всички тези неща, които не можех да им кажа.

Мислех за татко и за вероятността никога повече да не го видя. Мислех за Лиза и се чудех дали тя и бебето ще бъдат добре, ще разбера ли някога дали имам братче, или сестриче. Мислех за баба и се питах дали е жива.

Плаках и удрях възглавницата си с юмруци, като си представях, че е Дуюейн, а когато се успокоих достатъчно, написах всичко това.

Сега ще слеза долу, ще приготвя вечерята и ще се преструвам, че всичко е наред.

19 СЕПТЕМВРИ

Този следобед майка ми изглеждаше толкова самотна в слънчевата стая, че реших да ѝ правя компания. Тя седеше върху дивана с вдигнат крак, а аз се настаних до нея.

— Искам да ти благодаря — поде мама — и да ти кажа колко се гордея с теб.

— С мен? — учудих се.

— С начина, по който изхвъркна оттук, когато паднах — продължи тя. — Зная, че не искаш да ходиш никъде сама, но не се поколеба нито за миг. И остана там толкова дълго. Много съм ти благодарна и съм изключително горда с теб.

— Искан ми се да бях направила повече — възразих. — Чувствах се ужасно да те оставя така. Не ми хрумна, че няма да ме пуснат да вляза в болницата.

Майка ми протегна ръка и ме погали по косата.

— Толкова си красива... Последните няколко месеца бяха толкова ужасни, а ти беше толкова смела. Сбърках, че не ти го казах по-рано. Толкова съм горда, че съм твоя майка. — Не знаех какво да кажа. Мислех за всички кавги и разправии, които бях предизвикала през последните месеци. — Ще се справим — продължи мама. — Заедно сме и ще оцелеем.

— Зная, че ще оцелеем — подкрепих я.

Тя въздъхна.

— Знаеш ли кое ми липсва най-много? — попита и сетне се засмя. — Поне днес. Всеки ден е по нещо различно.

— Не. Какво? — запитах.

— Чистата коса. Ежедневните душове и чистата коса. Косата ми е ужасна. Мразя я.

— Добре си е — уверих я. — Не изглежда по-зле от моята.

— Хайде да я отрежем — изведнъж се развълнува мама. — Миранда, иди вземи ножиците и ми отрежи косата. Да го направим още сега.

— Сигурна ли си? — поколебах се.

— Напълно — кимна тя. — Побързай!

Намерих ножиците и се върнах при нея.

— Никога досега не съм подстригвала коса — промърморих.

— Какво има да губя? — повдигна рамене мама. — Няма да ходя на бляскави светски приеми. Отрежи я съвсем късо. Така ще ми е по-лесно да я поддържам чиста.

Нямах ни най-малката представа какво правя, но тя ме окуражаваше и ми напомняше да подстригвам отгоре, както и отстрани и отзад.

Когато свърших, приличаше на проскубано пиле. Не, по-лошо. Приличаше на проскубано пиле, което не е яло от месеци. Отрязаната

коса подчертаваше скулите ѝ и се виждаше колко е отслабнала.

— Направи ми услуга — помолих я. — Не се поглеждай в огледалото.

— Толкова ли е зле? — попита майка ми. — О, няма значение. Пак ще порасне. Това му е хубавото на косата. Искаш ли да подстрижа твоята?

— Не — ужасих се. — Мисля да я оставя да порасне дълга.

— Плитчици — рече тя. — От онези малките, дете не се нуждаят много често от шампоан. Искаш ли да ти сплета косата така?

— Не мисля — поклатих глава, докато си представях как ще изглеждам с малки плитчици до нея с новия ѝ пънк стил.

Тя се втренчи в мен, сетне прихна. Беше истински смях и преди да се усетя, аз също се смеех от сърце и душа, както не ми се бе случвало от месеци.

Мисля, че бях забравила колко много обичам мама. Беше чудесно да си спомня.

20 СЕПТЕМВРИ

Този следобед отидох да видя как е госпожа Несбит. Мама я посещаваше почти всеки ден, но сега не можеше, затова изразих желание да я заместя.

Тя беше пустила отоплението и домът ѝ бе уютен.

— Не съм сигурна за колко време ще ми стигне нафта — каза съседката. — Но пък и не зная колко дълго ще изкарам самата аз. И тъй като не съм наясно кое ще свърши първо, реших, че е по-добре да стоя на топло.

— Можете да дойдете у дома — напомних ѝ. — Мама наистина би се радвала.

— Зная, че би се радвала — кимна госпожа Несбит. — И е егоистично от моя страна да оставам тук. Но аз съм родена в тази къща и предпочитам да умра в нея.

— А може би няма умрете — възразих. — Мама казва, че ще се справим.

— Вярвам, че вие ще се справите — рече комшиятката. — Вие сте млади и силни. Но аз съм стара жена. Живях по-дълго, отколкото някога съм вярвала, и вече ми е време да умра.

Жената нямаше новини от сина си и семейството му, откакто започнаха първите цунамита. Нямаше начин да разбере дали някой от тях все още е жив. Предполагам, смяташе, че ако са живи, досега все щяха да ѝ се обаждат.

Поговорихме си за разни неща. Госпожа Несбит знаеше интересни истории за мама, когато е била малка. Като е била бебе, я е гледала и на мен най-много ми харесваха историите за това време. Зная, че майка ми също обичаше да ги слуша, тъй като е била много млада, когато родителите ѝ са починали.

Реших утре пак да я посетя. Не мога да направя кой знае колко, но щях да се почувствам добре да видя, че всичко с тази жена е наред и да успокоя и мама.

Има и нещо хубаво от това, че майка ми си изкълчи глезена. Тя напълно забрави, че трябва да уча. Не мисля, че караше и Джони да го прави.

Колко странен беше животът ни! Чудех се какво ли ще стане, когато нещата отново се върнат към нормалния си ритъм, ако изобщо някога се случи. Храна, ежедневни душеве, слънце и училище. Срещи с гаджета.

Добре де! Никога досега не съм ходила на срещи. Но щом ще мечтая, по-добре да е както трябва!

23 СЕПТЕМВРИ

Питър успя да намине. Провери глезена на мама и констатира, че определено се подобрява, но каза, че все още не бивало да го натоварва.

Оставихме ги за малко сами. Той сигурно ѝ разказваше за болести, инциденти и всякакви ужасии.

Полагаше му се да остане насаме с мама. Забелязах колко остарял изглежда. Би трябвало да го забележа миналата седмица, но тогава бях толкова полудяла от тревога, че направо не виждах нищо. Не само беше по-слаб. В очите му се бе загнездила тъга. Имаше безкрайно уморен вид.

Споменах го пред Мат, когато останахме сами.

— Ами... той през цялото време си има работа с най-различни болести — изтъкна брат ми. — Вероятно повечето от пациентите му умират. А той е сам. Разведен е, има две дъщери, но и двете са мъртви.

— Не знаех — отроних.

— Мама ми каза.

Предполагам, че заради това Питър се тревожеше толкова много за нас — ние бяхме единственото му семейство.

Как ли ще се почувствам, когато хората, които обичам, започнат да измират?

26 СЕПТЕМВРИ

Днес с Мат отидохме до библиотеката. Сега работи само в понеделник. Не са сигурни още колко време ще могат да я отварят.

Когато си тръгнахме, видях Мишел Шмид. Значи, в крайна сметка не беше изчезнала.

Запитах се каква част от това, което чувах, е истина и каква — измислица. Може би в света всичко си беше наред, а ние просто не го знаехме.

Как ли щяха да ни се смеят, ако се окажеше истина?

29 СЕПТЕМВРИ

Наистина е странно колко много се радвам на нещата напоследък. Мисля, че с всички ни е така. Толкова бяхме свикнали да се тревожим непрекъснато, че не го забелязвахме.

Всъщност животът ни си беше доста уютен. Печката с дърва гореше през целия ден заради мама, така че вкъщи винаги имаше едно топло място. Прекарвахме дните си заети с работа. Братята ми продължават да носят дърва („По-добре да са в повече, отколкото да не стигнат“ беше девизът на Мат и не можех да споря с него). Аз върша домашната работа (най-гадното е прането на дрехите, защото трябва да стане с възможно най-малко вода, изцяло на ръка, истински отврат!) и всеки следобед посещавам госпожа Несбит. Отивам след обяда, за да не се опитва тя да ме нахрани (макар че винаги ми предлага храна, но аз винаги отказвам) и оставам при нея около час и нещо. През повечето време дори не говорим, просто седим край масата и се вираме заедно през прозореца на кухнята. Майка ми каза, че двете с госпожа Несбит правели същото, така че да не се тревожа.

Сега мама ми се доверява да ходя в килера и свикнах да избирам продуктите. Тази или онази консерва. Сега там имаше по-малко храна

от злополучното ми пиршество с шоколадовия чипс, но след като не ядохме много, щеше да ни стигне още за известно време.

Откакто видях Мишел Шмид и разбрах, че никога не е изчезвала, както си мислеха децата от училище, имах усещането, че нещата наистина са по-добри, отколкото сме смятали досега. Ами ако се заблуждавах? По-добре да се заблуждавам, че всичко е наред, отколкото да си мисля, че сме обречени. Поне така мога да се усмихна.

След вечеря, когато всички се чувствахме добре, защото не бяхме много гладни, придобихме навика да играем покер. Аз харесвам най-много карибския покер или стъд покер, онзи със седемте карти. Братята ми харесват тексаския, а мама предпочита покера, когато се теглят по пет карти. Решаваеше този, на когото се падаше да раздава.

Мат отиде на тавана и изрови кутия с чипове за покер. Джони е най-добрият покерджия от нас и вече му дължа 328 000 долара и машина за хвърляне на бейзболни топки (ние си падаме по високите залози).

Мисля, че дори Питър не е чак толкова черноглед. Той дойде тази вечер, обяви, че мама вече може да ходи спокойно наоколо, ако внимава, не се преуморява и не се качва по стъпалата, и дори не спомена за нито една нова болест, която да мори хората на поразия. Ние го убедихме да остане за вечеря и прибавих още една консерва с риба тон. За пръв път докторът не бе донесъл нищо и предположих, че или са му свършили хранителните запаси, или вече официално е част от семейството. Надявам се да е последното, защото му дължа 33 000 долара само от едно раздаване на покер от варианта „Омаха Хай“.

Хортън е на диета (не по негов избор). Може би се дължи на топлината от печката или просто се надява, че ще му дадем нещо за ядене, но напоследък е станал много любвеобилен. През целия ден прави компания на майка ми, а вечерите прекарва сгушен в нечий скют или край печката.

Мат донесе долу старата пишеща машина, защото мама смята да запише някои от историите, които си спомня за прабаба си и семейството ѝ. Иска да опише живота в тази къща, когато не е имало електричество и течаща вода.

Харесва ми да си мисля за миналото. Кара ме да се чувствам неделима част от нещо голямо, като например това да осъзнаеш, че семейството е много по-важно от електричеството. Тогава слънчевата

стая е била само обикновена веранда, но съвсем ясно си представям как фамилията на прапрабаба ми са седели отвън на светлината на газовите лампи — мъжете, уморени от сеченето на дърва през деня, а жените — от огромното пране.

Всъщност мама каза, че са имали две слугини и една от тях се е занимавала с прането, но жените сигурно пак са били уморени от нещо друго.

Чудя се дали са се опитвали да си представят бъдещето. Обзалагам се, че никога не са предполагали какви ще са нещата днес.

Включих котлона на печката, за да сваря вода, но пламък не се появи. Завъртях крана на топлата вода на кухненската мивка, но водата беше студена.

Предполагам, че бащата на Арън е знаел какво говори, когато съобщи, че подаването на природния газ ще спре през октомври.

Мама каза, че всичко е наред. Ще топлим храната и ще варим вода на печката с дърва. Не ни позволи да използваме последните си запаси от нафта за отопление, но поне за него не зависехме от природния газ. Много семейства бяха по-зле от нас.

Ние и без това вземахме душ веднъж седмично, но след като вече нямаше топла вода, предполагам, че нямаше да има повече душеве. Нямаше да има и топла вода за прането, което беше много по-лошо.

Зная, че това не би трябвало да ме притеснява, но ме притесняваше. Виждах, че и мама също е разстроена, въпреки че не го показваше. Навярно, защото напоследък нещата се бяха успокоили на едно положение, а сега отново се бяха влошили. Не бяха спасяемо зле (поне за нас или госпожа Несбит, която също имаше печка с дърва и запаси от нафта), но все пак се бяха влошили.

Тази вечер играхме покер, но никой от нас не вложи сърце в играта. Може би заради това за пръв път бях победител.

Мат, Джони и аз отидохме в библиотеката. Глезенът на мама още не бе достатъчно стабилен, за да кара колело.

Сградата беше отворена, но госпожа Хочкис беше единствената служителка. Каза ни, че това е последният ден, когато библиотеката ще работи; повече не можели да издържат без отопление. Нямаше ограничение колко книги можем да вземем. Жената позволи да вземем толкова, колкото можем да носим. Ако библиотеката отвори през пролетта, щели сме да ги върнем тогава.

И така яко се натоварихме. Носехме раници, а велосипедите ни имаха багажници, така че всеки взе по десетина, че и повече книги.

Откакто започнахме да играем покер, четяхме по-малко, а и вкъщи имаше достатъчно книги (включително старите на тавана). Но въпреки това мисълта, че повече няма да има библиотека, беше доста потискаща.

Госпожа Хочкис ни осведоми, че със съпруга ѝ заминавали за Джорджия, където живеела зълва ѝ. Джони се поинтересува как ще стигнат до там, но тя каза, че ако се наложи, ще вървят пеша.

— През последните две седмици температурата е под нулата — рече жената. — Ако през октомври ще е все така, никой от нас няма да оцелее през зимата.

— Мисля, че и ние би трябвало да отидем — отбеляза Джони, докато се качвахме на колелата, за да се върнем у дома. — Би трябвало да отидем в Канзас и да видим дали можем да намерим татко.

— Не знаем къде точно е той — възрази Мат. — Може вече да е в Колорадо. Или пък да се е върнал в Спрингфийлд.

— Не — поклатих глава. — Щеше да дойде да ни види, ако се бяха върнали.

— Въпреки това не знаем къде е — настоя Мат. — Джони, двамата с мама много си говорихме за това, обсъждахме какво да правим. Няма смисъл да заминаваме. Имаме подслон. Имаме дърва за огрев, така че няма да мръзнем. А и изобщо не е сигурно, че другаде ще намерим храна.

— Не сме сигурни — не се предаваше Джони. — Може в Канзас да има повече храна.

— Татко може изобщо да не е стигнал до Канзас — обадох се аз.

— В Мисури тогава — упорстваше Джони. — Или Оклахома. Не разбирам защо трябва да стоим тук само за да умрем.

— Няма да умрем — рече Мат.

— Не можеш да си сигурен — отсече по-малкият ми брат. — Ами ако Луната падне върху Земята?

— Тогава няма значение къде ще сме, защото при всички случаи ще умрем — оптимистично заключи Мат. — Тук имаме най-добри шансове да оцелеем. Това не се случва само в Пенсилвания, Джони. Така е по целия свят. Тук имаме покрив над главите си, отопление, вода, храна... Колко дълго, мислиш, ще оцелеем, ако тръгнем да обикаляме страната на велосипеди?

— Татко има бензин — изтъкна Джони. — И ние бихме могли да се снабдим.

— Той го е купил на черния пазар — осведоми го Мат. — Има връзки, но досега и неговият бензин сигурно е свършил.

— Черният пазар? — попитах.

Брат ми ме погледна така, сякаш съм малоумно дете.

— А ти откъде си мислиш, че се е снабдил с онази храна? Нали не смяташ, че се търкаля свободно по улиците и чака само да я вземеш?

— Мама знае ли? — продължих да разпитвам.

Мат сви рамене.

— Двамата с татко говорихме, докато сякохме дърва в гората. Не зная дали го е обсъждал с мама. Вероятно не ѝ е казал. Наясно си, че тя е по-щастлива, като не знае някои неща.

Известно ми беше, но не подозирах, че и Мат е наясно с това.

— Значи сме закопчани тук? — попита Джони.

— Боя се, че е така — кимна Мат. — Но нещата може да се оправят. Може би не веднага, но ще се справим.

Това беше отговорът на мама за всичко. *Дръж се и чакай, докато нещата не станат по-добри.* Казано от Мат не ми прозвуча особено утешително.

Ала знаех, че е прав относно оставането ни тук. Все едно светът се беше завърнал в предколумбовата епоха. Хората заминаваха и никой повече не чуваше нищо за тях. Сякаш бяха заличени от лицето на земята.

А ние бяхме заедно. Докато можехме да разчитаме един на друг, всичко щеше да е наред.

6 ОКТОМВРИ

Мама отново пише. Или поне печата на машината.

— Забравила съм колко е трудно — обясни ми тя. — Особено буквата „А“. Лявото ми кутре не е пригодено да пише на машина.

От толкова дълго не беше валяло, че бях забравила звука на дъжда. Изобщо не си го спомнях. Още по-трудно ми беше да си спомня слънцето. Дните станаха по-къси, но това нямаше значение.

Въздухът също ставаше все по-лош. Колкото по-дълго стоиш навън, толкова по-мръсен ставаш. Мама се тревожеше, че цялата тази

пепел прониква в дробовете на братята ми дори и през маските за лице, но те продължаваха да ходят всеки ден в гората за дърва.

Двете с нея търкахме дрехите колкото се може по-силно, но дори и когато ги простирахме вътре в стаите, оставаха сиви. Всяка вечер се миехме, но кърпите за лице и кесиите за търкане на тяло все бяха мръсни, колкото и усилено да ги плакнехме. Същото беше и с хавлиите.

Мат каза, че щом въздухът става все по-мръсен, това означава, че още вулкани са изригнали, но нямаше как да сме сигурни. Пощата още беше отворена, но все по-малко писма пристигаха, при това със седмици или месеци закъснение, ако въобще дойдеха. Всичко би могло да се е случило през септември, но и това нямаше откъде да разберем.

Единственото хубаво нещо на пепелта беше, че напълно скриваше луната. Преди, особено във ветровити нощи, се виждаше съвсем ясно. Но сега беше напълно изчезнала. Радвам се, че повече не ми се налага да я гледам. Така можех да се преструвам, че не е там, а ако не е, може би нещата пак щяха да станат нормални.

Добре. Зная, че звучи откачено. Но въпреки това наистина се радвам, че повече не виждам луната.

10 ОКТОМВРИ

Денят на Колумб.

В чест на празника помолих мама да ме подстриже много късо, както аз нея. Нейната коса още не бе пораснала, но вече свикнах с нея. Беше истинско мъчение да мия косата си. Никога не беше чиста, а висеше на отвратителни сплъстени кичури. Реших, че ако е къса, може да изглежда по-добре.

И така, мама отрязва косата ми. Когато свърши, се погледнах в огледалото. Трябваше да събера кураж, за да не се разплача.

Успях да се сдържа да не го направя. А мама ме целуна, прегърна ме и ми каза, че съм много красива с къса коса.

— Добре че баровете са затворени — заяви тя. — С тази коса можеш да минеш за двайсет и една годишна.

Наистина я обичам. Поне вече не се карахме.

Когато братята ми се върнаха и ме видяха, не можах да прикрият шока си. Но Мат заяви, че изглеждам страхотно, и помоли

мама да подстриже и неговата коса. И така тя се превърна във фризьор за всички ни.

Хвърлихме отрязаната коса в печката и гледахме как изчезва с пращене сред пламъците.

13 ОКТОМВРИ

Тази сутрин е осемнайсет градуса под нулата.

Мама и Мат се скараха жестоко. Брат ми заяви, че трябва да започнем да използваме нафтата, която ни е останала. Тя пък настояваше, че трябва да почакаме поне до началото на ноември. Мат спечели спора. Каза, че иначе тръбите ще замръзнат. Освен това изтъкна, че трябва да използваме водата в кладенеца, докато все още можем.

Двамата с Джони преместиха матрака на мама от слънчевата стая в кухнята. След това свалиха долу един по един и останалите матраци от спалните.

Аз се качих горе, затворих крановете за отопление, затворих и вратите на стаите.

— Ще използваме втория етаж отново през пролетта — каза мама. — Няма да е завинаги.

Засега двете с нея щяхме да спим в кухнята, а братята ми — в дневната. Дамите бяхме малко по-добре, тъй като в кухнята проникваше част от топлината от печката в слънчевата стая. Освен това разполагахме с повече място. Мат, Джони и аз събрахме на куп мебелите от трапезарията и дневната, за да има място за двата матрака, но въпреки това момчетата се придвижваха трудно из претъпканото помещение. Когато свърши нафтата, всички ще се преместим в слънчевата стая.

Не спирах да си повтарям, че в моята стая не ми беше по-удобно. Там беше голям мраз, понякога ставаше толкова студено, че лежах в леглото и треперех, без да съм в състояние да заспя. Но това беше единственото място, което мога да нарека свое. Имах свещи и фенерче и никой не ми казваше да не ги използвам. Можех да пиша, да чета или да си представям, че съм някъде другаде.

Предполагам, че е по-добре да е топло.

Искам да плача, но сякаш вече няма място, където да го сторя.

Мат продължава да ходи до пощата всеки петък, за да провери дали има новини. Върна се, докато с мама перяхме дрехи в кухненската мивка. Даде ми знак да го последвам в килера.

— Трябва да ти съобщя лоша вест — каза той. — Меган е в списъка на починалите.

Това имаше сега — списък на починалите. Ако разбереш, че някой е умрял, вписваш името му там. Разбира се, само местните хора, защото нямаше как да знаем дали някой от останалия свят е починал.

Явно не съм казала нищо, защото брат ми продължи:

— Майка й също е в списъка.

— Какво? — смаях се. — Защо?

— Просто ти казвам това, което разбрах — отвърна той. — И двете са в списъка. Миналата седмица не видях имената им, но това не означава нищо. Сещаш се как е с тези списъци.

— Меган е мъртва — промълвих.

Звучеше странно. *Меган е мъртва. Светът умира. Меган е мъртва.*

— Попитах в пощата, но там имаше само двама мъже и те не знаеха нищо — каза Мат. — Много хора умират. Става трудно да се следи броят им.

— Меган искаше да умре — казах, — но не мисля, че и майка й също.

— Хората вече не могат да избират какво искат — рече Мат. — Както и да е, помислих, че трябва да го знаеш.

Чудех се дали сълзите ми ще са сиви, ако се разплача.

Когато станах тази сутрин, изведнъж осъзнах, че преподобният Маршал би трябвало да знае какво се е случило с Меган и майка й. Казах на мама къде отивам и тя попита дали искам Мат да ме придружи. Отвърнах, че няма нужда, ще бъда добре. Всъщност вече не ми пукаше дали ще съм добре, или не. Какво значение имаше?

Отне ми половин час, за да стигна до църквата и когато пристигнах, вече замръзвах. Не зная как братята ми издържаха толкова

дълго в гората. Имах чувството, че съм се превърнала в буца лед, и се зарадвах, когато установих, че в църквата е топло.

Вътре имаше неколцина души, които се молеха. Откакто затвориха библиотеката, не съм виждала други хора, освен близките си. Наистина е странно да видиш тези ходещи скелети. Трябваше да си спомня как да говоря, как да задавам въпроси, как да кажа „благодаря ви“. Но се справих и някой ми каза, че преподобният е в кабинета си. Почуках на вратата и влязох.

— Тук съм заради Меган Уейн — казах. — Аз бях най-добрата ѝ приятелка.

— Най-добрата ѝ приятелка на земята — поправи ме преподобният Маршал.

Нямах сили да влизам в теософски спорове с него, затова само кимнах.

— Тя е мъртва — заявих, сякаш той не го знаеше. — Майка ѝ също. Помислих си, че може би ще ми кажете какво се е случило.

— Господ ги взе при себе си — отвърна свещеникът. — Аз се моля за душите им.

— Душата на Меган си е добре — осведомих го. — Както и на майка ѝ. Как точно ги взе Господ?

Преподобният Маршал ме погледна така, все едно бях досаден комар, който искаше да смачка.

— Не е наша работа да задаваме въпроси за Божиите решения.

— Аз питам само вас. Какво се случи?

— Бог избра момента на смъртта на Меган — отвърна той. — Каква е земната причина, никога няма да узнаем. Майка ѝ ме повика една сутрин, за да се помоля над тленните останки на момичето. Помоли ме да погреба дъщеря ѝ в техния заден двор, но земята беше замръзнала и знаех, че няма да се справя сам. Дойдох в църквата, за да помоля за помощ, и когато се върнахме в къщата, намерих госпожа Уейн обесена.

— О, господи! — прошепнах.

— Предполагам, че тя е смятала, че така ще ги погребем заедно — продължи преподобният Маршал. — Но разбира се, ние не можехме да се докосваме до нечистите ѝ останки. Донесохме Меган тук и я погребяхме в църковния двор. Можеш да отидеш да се сбогуваш с нея.

Отдавна се бях сбогувала с приятелката ми. И нито секунда повече не можех да понеса компанията на този човек. Промърморих, че няма нужда, и се обърнах, за да си вървя. Но в същия миг осъзнах, че нещо ме гложди. Извърнах се отново и се втренчих в свещеника.

Преподобният Маршал никога не е бил пълен и сега не беше. Но не беше и отслабнал.

— Вие се храните — процедих. — Докато енорияшите ни гладуват, вие се храните. Карате ли ги да ви дават храната си?

— Моите енорияши ми носят храна по свое желание — отвърна той. — Аз просто приемам това, което ми дават.

— Вие сте презрян нещастник! — заявих и не зная кой от двамата ни беше по-изненадан, че употребих думата „презрян“. — Не вярвам в ада, затова няма да кажа, че се надявам да се озовете там. Надявам се да останете последният жив човек на земята. Надявам се целият свят да умре преди вас и вие да останете сам-самичък тук, здрав, добре нахранен и сам. Тогава ще разберете какво е чувствала госпожа Уейн. Тогава ще разберете какво наистина означава „нечист“.

— Ще се моля за теб — рече той. — Както Меган би искала да направя.

— Не си правете труда. Не искам никакви услуги от вашия Бог.

Предполагам, че отвън са ме чули, защото в кабинета влязоха двама мъже, за да ме изведат. Не се възпротивих. Всъщност нямах търпение да се махна.

Отидох с велосипеда до дома на приятелката ми. Входната врата беше широко отворена. Къщата беше толкова студена, че виждах дъха си.

Боях се да не се натъкна на майката на Меган, но бяха отнесли трупа ѝ. Разбира се, сградата беше претърсена, но това не беше изненада. Когато някой дом бе изоставен, хората идваха и отнасяха всичко, което можеше да им потрябва.

Отидох в стаята на Меган. Леглото ѝ все още беше там. Седнах на него и се замислих за времето, когато станахме приятелки. Припомних си разправиите ни, как ходехме заедно на кино и онези глупави научни реферати, по които работехме заедно в седми клас. Замислих се за Беки — как Меган, Сами и аз ходехме да я посещаваме и как все се смеехме, въпреки че приятелката ни беше толкова болна, а

ние бяхме безкрайно уплашени. Седях на леглото на Меган, докато усетих, че повече не мога да издържа.

Когато се прибрах у дома, отидох направо в килера и затворих вратата. Предполагам, че мама не се притесняваше, че ще изям нещо, защото ме остави сама там, докато не стана време да вземе продуктите за вечерята.

Повдигаше ми се от вида на храната. Но си изядох полагаемото. Гладът беше начинът на Меган да се справи, не моят.

Аз ще живея. Ние ще живеем. Не искам моята майка да преживее това, което беше преживяла госпожа Уейн. Сега моето съществуване е единственият ми дар за нея, но мисля, че ѝ стигаше.

18 ОКТОМВРИ

Миналата нощ сънувах Меган.

Влязох в класната стая и осъзнах, че това е класната ни стая от седми клас. Там беше Меган и говореше с Беки.

Смутих се.

— Това раят ли е? — попитах.

Мразех седми клас и самата мисъл, че това е раят, беше разстройваща.

Меган се засмя.

— Това е адът — отвърна. — Още ли не можеш да ги различаваш?

Тогаваш се събудих. Беше странно да спя в кухнята заедно с мама. Имах чувството, че тя знае какво сънувам, сякаш вече нямам свои скрити мисли.

Но майка ми спеше. Предполагам, че сънуваше свои сънища.

21 ОКТОМВРИ

Днес Мат се върна от пощата и каза, че ако няма доброволци, ще трябва да я затворят. Така че той пожелал да работи там всеки петък.

— Защо ще го правиш? — попита Джони. — И без това няма да има новини от татко.

— Не сме сигурни за това — възрази мама. — Мисля, че идеята да работи в пощата е добра. Всички би трябвало да работим повече. Не е хубаво само да стоим и нищо да не правим. Трябва да излизаме

навън, да правим неща с други хора. Нуждаем се от причина, за да живеем.

Завъртях очи. Аз събирам подпалки и посещавам госпожа Несбит, пера дрехите, чистя тоалетната на Хортън. Искам да кажа, че това е животът ми сега. Да седя в кухнята заедно със съседката, докато двете мълчим, е най-вълнуващата част от деня ми.

— Добре — въздъхна мама, — не е нужно да казвате нищо.

— Кой, аз ли? — възкликнахме едновременно с Джони, което наистина бе много забавно.

— На всички ни е тежко — рече майка ми. — Мат, радвам се, че ще работиш в пощата. Джони, Миранда, правете каквото искате. Вече не ме интересува.

Една част от мен почти искаше да повярва, че го казва сериозно. Но другата, по-голямата беше изплашена, че наистина го мисли.

24 ОКТОМВРИ

Тази сутрин температурата е минус осем градуса, което напоследък може да се сметне за „гореща вълна“. Ако се втренчиш поупорито в небето, можеш почти да различиш слънцето.

— Циганско лято — каза мама, когато термометърът стигна минус два градуса. — Не, говоря сериозно. Ако пепелта не беше толкова гъста, това щеше да е циганско лято.

Ние държахме термостата на десет градуса, така че винаги беше студено. Помислих, че може никога да не се затопли повече от това.

— Отивам да се пързалям — заявих. — Езерото е замръзнало вече от месец. Мамо, кънките ти още ли са в дрешника?

— Предполагам — отговори тя. — Бъди внимателна, Миранда. Не бива да рискуваш ледът да се пропука.

— Няма — отвърнах, но бях толкова развълнувана, че не ме бе грижа какво ми казва.

Двете с нея носим почти един и същ номер обувки и знаех, че кънките ѝ ще ми станат. Качих се горе и бързо ги намерих. Бях забравила колко са красиви зимните кънки.

Не съм била на езерото Милър, откакто престанах да плувам. Прекарвах доста време в гората около къщата ни, но от месеци не бях ходила по-надалече. Пътеката беше покрита с изсъхнали листа, но не ми беше трудно да я следвам.

Странно колко тихо беше всичко наоколо. Вече бях свикнала с тишината. Нямаше телевизия, компютри, коли, никакъв шум. Но за пръв път забелязвах колко е тихо в гората. Нямаше птици. Нито насекоми. Никакви катерички не шумоляха сред клоните на дърветата. Нито пък животни се разбягваха от хрущенето на листата или изпукването на някоя клонка. Сигурно всички животни бяха напуснали града. Надявам се да са ги пуснали в Канзас.

Отдалече видях, че някой вече се пързала по замръзналата повърхност на езерото. В гърдите ми се надигна вълнение. За един напълно абсурден миг си помислих, че е Дан.

Но когато приближих, видях, че който и да беше, той определено знаеше как да се пързала. Направо пробягах останалото разстояние до езерото, за да се уверя, че съм права, че наистина непознатият беше Брандън Ерлих.

Той беше.

— Ти си жив — промълвих, докато младежът се покланяше на ръкопляскането ми.

— Аз съм жив, но четворният ми скок определено не е — отвърна Брандън.

— Всички мислехме, че си мъртъв — казах. — Искам да кажа, че феновете ти смятаха така. Нали беше на тренировки в Калифорния? Така и не чухме нищо за теб.

— Бях на турне — обясни момчето. — Бяхме в безопасност в Индианаполис. Отне ми доста време, докато се свържа с родителите ми, а още повече — да стигна до тук. Но вече минаха няколко месеца, откакто се върнах. Ти също ли се пързалиш?

Сведох несъзнателно поглед към кънките на мама.

— Преди се пързалих. Ходех на уроци при госпожа Дейли.

— Наистина ли? — вдигна вежди той. — Тя беше първият ми треньор.

— Зная. Понякога ни разказваше за теб. Всички ти се възхищавахме и бяхме най-запалените ти почитатели. Обзалагам се, че щеше да спечелиш медал на Олимпиадата.

Брандън се ухили.

— Мама все още смята, че ще стане. Сякаш през февруари изведнъж всичко ще се оправи. А ти беше ли добра? Участвала ли си в състезания?

— Малко. На средно ниво. Бях усвоила двойните аксели и работех върху тройните, обаче си счупих глезена. Дори не беше по време на тренировка. Просто един тъп инцидент. След това започнах да плувам.

— Плуване — промълви Брандън. — Загинала форма на изкуство. Сложи си кънките. Да видим какво умееш.

— Те са на майка ми — осведомих го. — От много време не съм се качвала на леда. — Чувствах се странно да завързвам кънките си под погледа на фигуриста.

— Не се опитвай да скачаш — посъветва ме той. — Само се пързалай. Да видим как вземаш завоите.

И така, аз се плъзнах по леда, а той се пързалаше до мен. Отначало бях несигурна и залитах, но постепенно станах по-уверена и не след дълго вече ми се струваше съвсем естествено да карам кънки на леда.

— Не е зле — заключи той. — Предполагам, че госпожа Дейли е съжалявала, когато си престанала да тренираш.

Бях забравила колко е прекрасно да се пързалаш, да се носиш по леда. Не исках да спра. Но след няколко минути ми стана трудно да дишам.

— Въздухът — рече Брандън. — Аз се пързалам вече няколко седмици и привикнах. Днес не бива да се насилваш твърде много. Дай възможност на дробовете ти да се приспособят.

— Родителите ти добре ли са? — попитах, след като успях да си поема дъх. — Майка ми познава твоята. Имате ли достатъчно храна?

— Кой ли има достатъчно? — попита младежът. — Досега не сме гладували, затова предполагам, че сме добре. — Плъзгаше се по леда, за да набере скорост и да направи пирует. Това момче правеше най-красивите пируети в света. — Хайде! — подкани ме той. — Как беше спиралата ти? Покриваше ли изискванията на госпожа Дейли?

— Не — признах си. — Според нея левият ми крак никога не беше достатъчно нависоко.

— Е, тогава е по-добре, че не ни гледа в момента — засмя се Брандън. — Покажи ми спиралата си.

Беше пълна излагация.

— Само не ме карай да правя задно завъртане. Изобщо не съм във форма.

— Е, поне със сигурност нямаш излишни килограми — каза той. — Ако се упражняваш достатъчно, ще се получи. Можем да си устроим наши олимпийски игри. Можеш да спечелиш злато, сребро и бронз.

Улови ме за ръка и двамата се пързалихме заедно. Не се чуваше никакъв звук освен свистенето на остриетата на кънките по леда (е, най-вече на моите). Зная, че той се пързалише бавно, за да е в синхрон с мен. Знаех също, че му преча да упражнява скокове, спирали, да работи върху стойката на краката. Знаех, че сигурно е настъпил краят на света, защото аз се пързалих с Брандън Ерлих, както често го правех във фантазиите си.

Беше истински рай, докато не започнах да кашлям.

— Това беше достатъчно за един ден — заяви младежът. — Искаш ли да ме погледаш? Толкова ми липсва публиката.

Застанах отстрани на езерото и наблюдавах как фигуристът упражнява спирали и пируети.

След няколко минути се закашля и дойде при мен.

— Тук е студено, за да стоиш на едно място — рече. — Постудено, отколкото на ледената пързалка.

— И по-тъмно — добавих.

Той кимна.

— Значи беше моя фенка? — попита Брандън. — Защото съм роден тук или защото харесваш как се пързалим?

— И двете. Госпожа Дейли постоянно ни говореше за теб. Много харесвам как се пързалиш, стойката ти, пластиката. У теб имаше нещо повече от трудни скокове. Наистина вярвах, че можеш да спечелиш медал на Олимпиадата.

— Не бях единственият фаворит, но наистина се целех в златото.

— Добре ли е госпожа Дейли? — попитах. — Не съм я виждала, откакто се случи всичко това.

— Двамата със съпруга й заминаха през август — отвърна Брандън. — Имат дъщеря в Тексас.

— А другите фигуристи? Знаеш ли нещо за тях?

Той поклати глава.

— Онези, които бяха на турнето с мен, бяха добре, когато се разделихме. Всички неистово искаха да се приберат у дома си. Аз не бях толкова отчаян, но тъй като не можах да се сетя за друго място,

където да отида, се върнах тук. Баща ми се разплака, щом ме видя. Майка ми винаги плаче, но сега за пръв път видях татко да плаче. Предполагам, че означава нещо.

— Аз спрях да плача — признах му. — Моята най-добра приятелка умря, а аз само се ядосах.

— Хайде — рече Брандън, — да се пързалие.

Последвах го. Не беше истинско пързалие, само галех леда — няколко двойни скока, една тромава фигура „Ина Бауер“. Когато свърших, вече не изпитвах гняв.

— Утре ще дойдеш ли пак? — попита с надежда младежът. — Бях забравил колко е забавно да се пързалиеш с някого.

— Ще се опитам — отвърнах, развързах кърките и обух обувките си. — Благодаря ти.

— Аз ти благодаря — рече той.

После се върна на леда и когато го оставих, обикаляше по краищата на замръзналото езеро, самотен и красив.

Вчера сутринта мама се спъна в обувките си, оставени отстрани до матрака ѝ. Падна под странен ъгъл и отново нарани глезена си.

Превърза го с ластичен бинт и заяви, че този път няма да се глези и да лежи, ако ще да куца до края на живота си. Но дори не успя да стане.

Каза на Мат, че ще ѝ е добре в кухнята и няма причина да я местим обратно в слънчевата стая и да палим печката с дърва само заради нея, но той настоя. Тъй като тръбите щяха да замръзнат, ако не поддържаме отоплението (този следобед температурата беше единайсет градуса под нулата; предполагам, че тази година циганското лято беше доста кратко), двамата с мама решиха ние, останалите, да спим както досега.

За някои неща така е по-добре. Няма да се притеснявам да свърша с прането, докато мама лежи на матрака на пода в кухнята. Достатъчно трудно е да маневрирам наоколо и когато тя е в другата стая, но по този начин, ако стъпя върху матрака, поне няма да се тревожа, че съм я настъпила.

Освен това вече не върша домакинска работа по къщата. Когато се преместихме да живеем изцяло на долния етаж, майка ми се отказа да чисти прахта и да мете. Трапезарията беше безнадежден случай, а за нея беше трудно да заобикаля матраците върху пода на дневната.

Така че главното ми истинско задължение беше да следя печката, за да не угасне. Това беше единственият източник на топлина в слънчевата стая, така че трябваше да гори през цялата нощ.

Аз и без това се будя доста често. Трябваше просто да слагам всеки път по една или две цепеници в огъня. Накарах мама да ми обещае, че ако се събуди и ѝ е студено, ще извика, за да ме събуди, но не съм сигурна дали наистина ще го направи.

Мат заяви, че ако той се събуди, също ще провери, което означаваше, че трябва да мине през кухнята, за да стигне до там, та

вероятно тогава и аз щях да се събудя.

Би било съвсем логично да спя в слънчевата стая, но възможността да имам поне малко лично пространство беше толкова вълнуваща за мен, че не можех да понеса да се откажа от нея.

Напоследък с мама се редувахме относно посещенията при госпожа Несбит, така че сега просто поех и нейната смяна. Ако не друго, това ми даваше достатъчно извинение, за да изляза от къщи. Но повече не отидох да се пързаям на езерото. Нямаше начин да оставя майка ми сама, за да ида до там. А и нямаше значение. Прекарах по-голяма част от вчерашния ден в размисли дали всичко се е случило наистина, или просто съм си фантазирала. Аз да се пързаям с Брандън Ерлих? Да си говорим? А той да бъде толкова мил и внимателен с мен?

Съчинявала съм си и по-странни неща от това.

Той навярно само е проявил любезност, когато ме помоли да отида пак. Сигурно предпочита да се пързая сам, отколкото да се занимава с някаква тъпа и досадна почитателка.

Мама беше разстроена, че няма да мога да се пързаям. Тя ме увери, че ще е добре и нищо няма да ѝ се случи, обаче не можех да я оставя сама и безпомощна.

— Когато глезенът ти оздравее, пак ще се пързаям — успокоих я. — И бездруго ледът в езерото едва ли скоро ще се разтопи.

— Боя се, че няма — рече тя. — Но се чувствам виновна заради теб. Ти най-последно правеше нещо, което ти доставяше истинска радост, а аз отново оплесках всичко.

Помислих, че ще се разплаче, но не го направи.

Предполагам, че вече сълзите на всички ни бяха пресъхнали.

28 ОКТОМВРИ

Питър дойде неочаквано (напоследък всички посещения са неочаквани, така че имах предвид единствено, че не сме го викали специално) и прегледа глезена на мама. Той потвърди, че не е счупен, но каза, че това изкълчване е по-лошо от предишното и тя не бива да ходи поне две седмици, а може би и повече.

Освен това мислеше, че си е счутила и един от пръстите, но нищо не можело да се направи за това, така че по-добре да не се притеснява. Кое то е доста странно изказване за доктора.

Тъй като не мога да спя през цялата нощ, след като се налага да проверявам огъня, си подремвам на пресекулки през деня и нощта. Спя два или три часа, сетне се събуждам, свършвам това, което трябва да се свърши, и пак си лягам. Всъщност най-добре е да спя рано привечер, когато Мат и Джони са у дома и могат да наглеждат огъня, но точно по това време най-много искам да съм будна. Ала понякога, без въобще да искам, не издържам и неусетно се унасям в дрямка.

Мама направо откача, че не е в състояние да ни помага, но нищо не може да се направи.

О, всъщност имам една нова и вълнуваща работа. Майка ми не може да ходи до тоалетната, затова Мат изрови едно нощно гърне от тавана и аз трябва да го почиствам. Постоянно ги заплашвам, че ще сложа вътре котешката тоалетна.

Странна работа. Мама си изкълчи крака преди няколко седмици и нещата бяха наред. Не бяхме зле. Оттогава нищо не се е променило, но сега определено нещата не са добре.

29 ОКТОМВРИ

Разказах на госпожа Несбит за посещенията на Питър и какво ни заръча за мама. Не премълчах нищо, включително и онази част, когато докторът каза, че дори майка ми да започне отново да ходи из къщата, не бива да излиза навън.

— Предполагам, че за известно време ще трябва да се задоволите с моята компания — завърших.

Отговорът на съседката ме изненада.

— Отлично — рече. — Така е по-добре.

Мислех, че ще ми е нужна доста смелост, за да ѝ разкажа за глезена на мама. Но сега ми трябваше много повече, за да я попитам защо „така е по-добре“.

— Не исках майка ти да ме намери мъртва — отвърна старата жена. — За теб също няма да е никак забавно, но ти си по-млада, а и аз не означавам толкова много за теб.

— Госпожо Несбит! — възкликнах възмутено.

Тя ми хвърли един от онези погледи, които ме ужасяваха, когато бях по-малка.

— Нямам време за преструвки — отсече старицата. — Утре може да съм мъртва. Трябва да си поговорим честно и открито.

Заобикалките са излишни сега.

— Не искам да умирам — промълвих.

— Оценявам го — махна с ръка тя. — Когато почина и ти ме намериш, трябва да се свършат някои важни неща. Първо, постъпете така, както намерите за добре с трупа ми. Както е най-лесно. Питър се отби да ме види, след като беше при вас, и ми съобщи, че наоколо всеки ден умират десетина и повече души. Аз не съм по-добре от никой от тях, а може от някои да съм и по-зле. Докторът ми каза, че в болницата все още приемат трупове, така че, ако няма да ви затрудни, за мен няма проблем. И бездруго никога не съм харесвала погребенията, винаги съм предпочитала кремацията. Прахът на съпруга ми е пръснат някъде в Атлантическия океан, затова гробовете ни няма да са един до друг.

— Добре — кимнах. — Ако намеря трупа ви, ще кажа на Мат и той ще го отнесе в болницата.

— Хубаво. След като си отида, обиколи къщата и вземи всичко, което може да ти е от полза. Не се тревожи, че няма да остане нищо за наследниците ми. От месец май не съм имала вест от сина ми и семейството му, така че, предполагам, едва ли се нуждаят от вещите ми. Ако някой от тях се появи някой ден на прага ви и у вас все още има нещо мое, ще му го дадете. Но не се тревожи за това. Прерови цялата къща — от тавана до мазето. В резервоара на колата ми има още малко бензин, натоварете вещите ми и ги закарайте у вас. Не се притеснявай да вземеш каквото решиш. На мен вече нищо няма да ми е нужно, а колкото повече имате вие, толкова по-големи са шансовете ви да оцелеете. Това ще бъде дълга и ужасна зима и ще съм ти много ядосана, ако не си взела нещо, което може да ви помогне да я преживеете.

— Благодаря ви — казах.

— След като умра, ме завий с един чаршаф — продължи госпожа Несбит. — Недей да хабиш одеяло. И дори някой от роднините ми да се появи един ден, искам майка ти да вземе диамантения ми медальон, а ти — рубинената ми брошка. Това са моите подаръци за вас двете и не го забравяй. На Мат оставям картината с платноходките, защото, когато беше малък, много я харесваше, а Джони ще вземе онзи пейзаж в дневната. Не зная дали я харесва, или не, но и той трябва да получи нещо, а картината е добра. Вероятно едва ли бихте могли да използвате

някои от мебелите ми, но можете да вземете някои, за да ги нацепите за дърва.

— Но вие притежавате красиви антики — възразих. — Не бихме могли да ги изгорим.

— Като заговорихме за горене, изгорих писмата и дневниците си — сети се тя. — Не че в тях имаше нещо кой знае какво интересно. Но не искам да се изкушиш да ги прочетеш, затова ги унищожих. Обаче запазих албумите. Майка ти може да иска да ги разгледа, да види стари снимки на семейството си. Разбра ли? — Кимнах. — Добре — въздъхна госпожа Несбит. — Само че за нищо на света не казвай на майка си каквото и да е за този разговор, преди да си отида. Тя и без това има достатъчно тревоги. Чак когато умра, ѝ кажи, че съм я обичала като родна дъщеря, а вас — като мои внуци. Кажи ѝ, че се радвам, че няма да ме види мъртва, както и да не се чувства виновна, задето не е дошла за последно посещение.

— И ние ви обичаме — уверих я. — Всички, абсолютно всички много ви обичаме.

— Зная — усмихна се тя. — А сега, я ми кажи нещо. Започна ли да учиш?

Разбира се, че не бях, но се досетих, че старицата иска да смени темата, и започнах да ѝ обяснявам за уроците ми.

Когато се върнах у дома, сложих дърва в печката, свих се на кълбо и затворих очи. Беше много по-лесно да спя (или да се преструвам, че спя), отколкото да бърборя с мама за съседката. Никога досега не съм се замисляла какво означава да си стара жена. Разбира се, напоследък не съм сигурна дали ще живея достатъчно дълго, за да стана каквато и да било жена.

Но се надявам, когато часът на смъртта ми наближи, да го посрещна със смелостта, достойнството и здравия разум на госпожа Несбит. Надявам се, че никога няма да забравя този урок.

1 НОЕМВРИ

Цялата сутрин Мат се мотае из къщата, което е необичайно. Той стана още по-вманиачен да цепи дърва, откакто мама се премести обратно в слънчевата стая. Зная, че брат ми реши да постъпи така, защото използваме събраните дърва по-рано от планираното, но

въпреки това малко се дразня. Искам понякога да остава у дома и да изхвърля и измива нощното гърне.

По някое време този следобед чух звук на мотор на кола на нашата алея. Мат изскочи навън и следващото, което видях, беше как той, Джони и още две момчета, които не познавах, свалят шперплатови плоскости от един пикап и ги носят в слънчевата стая. Мама ги наблюдаваше, но не каза нищо, затова предположих, че знае какво става.

След като другите си отидоха, братята ми прекараха остатък от деня да покриват прозорците в слънчевата стая с шперплат. Когато първоначално къщата е била построена, слънчевата стая не е съществувала — там е било просто задна веранда, към която гледали прозорците на кухнята и трапезарията. Но когато верандата била превърната в стая, останали рамките, където са били кухненският прозорец и този на трапезарията, макар че самите стъкла били махнати. Тъкмо оттам идваше по-голяма част от светлината в двете стаи, тъй като слънчевата стая имаше прозорци на тавана и три стени от стъкло (плюс, разбира се, външната врата). Мат закри прозореца между кухнята и слънчевата стая с шперплат, сложи един лист и пред прозореца между трапезарията и слънчевата стая, така че да бъде избутван настрана, за да има по-лесен достъп до дървата.

Сега единствената дневна светлина идваше от прозорците на тавана. Не че напоследък имаше кой знае колко светлина, но стаята стана много по-тъмна.

Тогава, сякаш и без това всичко не беше достатъчно гадно, те закриха и прозореца над кухненската мивка. Сега единствената светлина в кухнята проникваше от прозорците на тавана на слънчевата стая и през вратата между кухнята и слънчевата стая. С други думи — нямаше почти никаква светлина.

— И прозорците на дневната ли ще закриеш? — попитах.

— Няма причини да го правя — отвърна Мат. — След като спрем да използваме централното отопление, повече няма да влизаме в дневната. Но все още можем да ползваме кухнята.

Бях толкова ядосана, че ми идеше да закреця. Като начало бях сигурна, че се е снабдил с шперплата от бандата, която бях видяла в града. Освен това бях бясна, че не ми е казал. Дори не го обсъдихме. Той знаеше кое е най-доброто и просто го правеше (е, признавам, че е

говорил с мама, но това не се брои). А и Мат не разбира какво е да си затворен в къщата през целия ден. Излизах единствено когато ходех при госпожа Несбит, а тя живее съвсем наблизно.

Зная, че за братята ми е по-тежко, отколкото за мен. Мат яде толкова малко, а върши физическа работа. Когато се прибира, е напълно изтощен. Вчера заспа по време на вечеря.

Но не биваше да закрива прозореца на кухнята. Поне не още. Можеше да почака, докато ни свършат запасите от нафта. Не го беше грижа какво означаваше това за мен. Дори и не ме попита.

Ако не беше мама, щях да се преместя при госпожа Несбит.

Понякога си мисля за миналото. Всъщност не съм ходила почти никъде. Веднъж във Флорида, Бостън, Ню Йорк, Вашингтон и Монреал и това беше всичко. Мечтаех да отида в Париж, Лондон, Токио. Искях да посетя Южна Америка, Африка. Винаги съм смятала, че някой ден ще го направя.

Но моят свят се смалва все повече и повече. Няма училище. Няма езеро. Няма град. Няма спалня. А сега дори ме лишиха от гледката през прозорците.

Имах чувството, че и аз все повече се смалвам и изчезвам заедно със света около мен, ставам все по-малка и по-твърда. Превръщам се в скала и в някои отношения това е добре, защото скалите са вечни.

Но ако само по този начин ще живея вечно, не го искам.

5 НОЕМВРИ

Бях в кухнята и миех нощното гърне на мама, когато водата спря. Развинтих крановете в тоалетната, но нищо не потече. Качих се горе и проверих тези в банята. Нищо.

Изчаках Мат да си дойде и му казах. В първия миг той ми се ядоса.

— Трябваше веднага да ми кажеш! — изкрещя. — Ако тръбите са замръзнали, може би щях да успея да направя нещо.

Но аз знаех, че не е заради замръзналите тръби. А защото кладенецът е пресъхнал. Не е валило дъжд от юли. Колкото и да пестяхме водата, тя все някой ден щеше да свърши.

Двамата отидохме до кладенеца, за да проверим. Разбира се, бях права.

Когато се върнахме, Джони седеше с мама в слънчевата стая. Присъединихме се към тях.

— Колко дълго може да оцелеем без вода? — попита той.

— Положението не е чак толкова страшно — успокои го Мат. — Все още имаме запаси с бутилирана вода и сода за пиене. Предполагам, че повече няма да се пере. А Миранда ще споделя гърнето с мама.

Ухили се, сякаш беше някаква страхотна шега.

— Нямаме чак толкова много бутилирана вода — възрази Джони. — А ако никога повече не завали?

— Не след дълго ще завали сняг — напомни му Мат. — Но междувременно можем да отрежем ледени късове от езерото Милър. Ще ги разтопим и ще се надяваме нещата да се подобрят.

— Няма ли откъде другаде да се снабдим с лед? — попитах. — Какво ще кажеш за приятелчетата си на черния пазар?

— Те не са ми приятелчета, а и нямат вода или лед — отвърна Мат. — Или ако имат, не ги продават. Ако се сетиш за някое място, което е по-близо от езерото, нямам нищо против да ме заведеш. Но това беше най-доброто, което можах да измисля.

Помислих си за Брандън, който се пързеляше по леда. Казах си, че това в действителност никога не се е случвало, така че нямаше значение.

— След като нямаме повече вода, няма защо да пускаме отоплението — продължи Мат. — Трябва да пестим нафтата, така че ще се преместим в слънчевата стая.

— Не! — изкрещях. — Аз няма да се преместя!

— И защо не? — попита Джони и виждах, че бе искрено учуден. — Тук е по-топло. Дори и с пуснатото отопление, в къщата е студено. Защо да не се преместим тук?

— Аз прекарвам много време в кухнята — отвърнах. — Не само спя там. И сега е достатъчно зле. А като се спре напълно отоплението, ще умра от студ. Това ли искаш? Да умра от студ?

— Вече няма да стоиш в кухнята — заяви Мат. — Ще ходиш там само за да вземаш продуктите от килера. Вече и без това не готвим там, нито се храним в нея, а сега вече няма и да переш там. Ако нещо стане с дървата и нямаме никакъв запас от нафта, наистина ще умрем от студ. По-добре е да имаме резерв.

— И какво значение има? — избухнах. — И без това няма да преживеем тази зима. Сега е още ноември, а ние вече нямаме вода, температурата е под нулата и няма откъде да се снабдим с храна. Постоянно се приближаваме към смъртта, Мат. Знаеш го. Всички сме наясно.

— Може би е така — заговори мама и се сепнах от звука на гласа ѝ. Откакто отново изкълчи глезена си, почти не говореше и определено бе забравила за поучителните си лекции. — Но след като никой не знае какво ще му донесе бъдещето, сме длъжни да продължим да живеем. Нещата може да се подобрят. Сигурно някъде има хора, които се опитват да измислят решение. Трябва да има. За това са хората. А нашето спасение е просто да останем живи колкото се може по-дълго. Всички се приближават постоянно към смъртта, Миранда. С всеки изминал ден сме все по-близо до нея. Но няма причина да бързаме. Аз възнамерявам да остана жива колкото се може по-дълго, и очаквам същото от вас. И единственият разумен начин, за да го постигнем, е всички да се преместим в слънчевата стая.

— Не и тази вечер — изплаках. — Моля ви, не и тази вечер.

— Утре сутринта — рече мама. — Тогава ще донесем матраците.

— Всичко ще е наред — каза ми Мат. — В някои отношения така е по-добре за теб. Няма да си единствената, която отговаря за поддържането на огъня. Можем да се редуваме. Ще можеш да спиш по-добре.

— Да — подкрепи го Джони. — Трябва да го приемеш по-спокойно, Миранда. Повече няма да вършиш никаква домакинска работа.

Значи, тази вечер е последната ми вечер насаме. И моят свят стана още по-малък.

Госпожа Несбит умря.

Не зная кога, но тя беше в леглото си, затова реших, че е починала в съня си. Очите ѝ бяха затворени и изглеждаше умиротворена.

Целунах я по бузата и закрих лицето ѝ с горния чаршаф. Поседях мълчаливо отстрани, най-вече за да разбере дали ще се разплача. Не го направих, а знаех, че не мога да остана тук вечно, колкото и да бе спокойно и тихо.

Знаех, че тя искаше да вземем всичко, но първо се погрижих за прибирането на диамантения медальон и брошката. После слязох на долния етаж и откачих двете картини, които искаше да даде на Мат и Джони. Сложих всичко върху кухненската маса и се опитах да реша какво още да взема.

Исках най-много да прегледам шкафовете в кухнята, за да видя каква храна е оставила госпожа Несбит, но самата мисъл за това ми причиняваше вълнение, а не мислех, че е благоприлично да се чувствам така. Все едно бях някой канибал.

Затова потърсих фенерче и се качих на тавана. Не знаех какво ще намеря там, но съседката ми бе казала да прегледам всичко от тавана до мазето, а нямах желание да ходя в мазето. Таванът беше пълен с кашони, картонени кутии и сандъци. Вътре беше студено и нямах сили да ги преглеждам един по един. Затова ги преглеждах напосоки, като прескачах някои.

Имаше много стари дрехи, които не мислех, че ще са ни от полза. Освен това имаше кутии с документи и счетоводни книги за бизнеса на господин Несбит.

Отворих един кашон, върху който пишеше „Нещата на Боби“, и там открих нещо жестоко. Повечето от нещата бяха от училище: реферати и есета, които беше получил от фенки на баскетболния

отбор, в който той бе играл. Но на дъното видях една кутия от обувки, пълна със стари бейзболни карти.

Сетих се за Джони, който не бе получил подарък за рождения си ден. Щях да го изненадам за Коледа. Или преди Коледа, ако не оживеем дотогава.

Слязох на долния етаж и проверих дрешниците в спалните. Имаше чисти кърпи за ръце, лице и за баня, които госпожа Несбит не беше използвала. Чисти чаршафи. Одеяла и юргани. Без значение че в слънчевата стая гореше печка, допълнителните одеяла нямаше да са ни излишни. Имаше кутии с книжни кърпички, както и рула тоалетна хартия, аспири и обезболяващи, лекарства за настинка.

Взех една чиста калъфка за възглавница и започнах да пъхам всичко вътре, като първо сложих бейзболните карти. Одеядата не можеха да се поберат, но метнах няколко кърпи за баня и за лице. Нямаше логичен подбор на нещата, които вземах, и на тези, които оставях. Щях да изпратя Мат да напълни колата и той можеше да вземе всичко, което съм забравила.

Чак след това си позволих да отида в кухнята. Отворих шкафовете и видях консерви със супа, зеленчуци, риба тон, пилешко. Същите неща, които ядох вече от месеци. Нямаше достатъчно, за да ни осигурят по три яденета на ден, но щяха да ни помогнат да оцелеем още известно време.

Знаех, без госпожа Несбит да ми казва, че е гладувала, за да остане храна за нас. Благодарих ѝ мислено и продължих да оглеждам.

На дъното на един от шкафовете открих неотворена кутия с шоколадови бонбони. Към нея беше прикрепена картичка с пожелания за Деня на майката. Съседката никога не си е падала по шоколада. Помислих си, че синът ѝ би трябвало да го знае.

Взех кутията и я сложих на дъното в калъфката, до бейзболните карти. Не можех да реша дали да я подаря на мама за рождения ѝ ден, или за Коледа.

Тогава осъзнах, че чувам някакъв странен звук зад гърба си. Обърнах се и видях, че кухненският кран капе.

Грабнах една тенджерка, сложих я под крана и го развъртях. Потече вода.

Кладенецът на госпожа Несбит не беше пресъхнал. Тя живееше сама и не бе използвала цялата вода, а решението ѝ да поддържа

отоплението включено бе предпазило тръбите да не замръзнат.

Наблъсках в калъфката доста консерви и неотворена кутия със стафиди. След това обиколих цялата къща от горе до долу, търсейки предмети, които можех да напълня с вода. Всичко, което открих — бутилки, канчета, метални кутии, кани, вази — замъкнах в кухнята. Напълних ги само заради радостта да чуя шума на течащата вода.

Изкушавах се да си наляя една чаша и да я изпия, но макар да смятах, че е чиста, знаех, че първо трябва да се превари. Тогава се сетих да погледна в хладилника на госпожа Несбит. Тя, разбира се, го използваше за шкаф и вътре намерих стек с шест бутилки с минерална вода.

Позволих си да изпия една. Едва се сдържах да не я изгълтам на три гигантски глътки. Но не го сторих, а отпивах на малки глътки, сякаш вкусвах отлежало вино.

Странно нещо. Беше пълно с храна, не се изкуших да изям нищо, а не можах да устоя на водата.

Взех една кърпа, намокрих я в мивката и измих лицето и ръцете си. След това свалих дрехите си и изтрих тялото си с мокра гъба. Водата беше студена, а в кухнята не беше кой знае колко топло, но усещането да се почувстваш отново чист беше прекрасно.

Облякох отново мръсните си дрехи и напъхах петте бутилки в това, което бях започнала да наричам „чувала на Дядо Коледа“. Осъзнах, че повече нищо не мога да побера. Нямаше начин да взема картините, но сложих бижутата в джоба на панталона си. Метнах торбата през рамо и излязох през вратата на кухнята.

На идване минах отзад през гората, така че никой нямаше да се изпълни с подозрение, ако не ме види да се връщам по шосето. Надявах се само да не ме зърнат в гората, защото ако ме забележат, натоварена с „чувала на Дядо Коледа“, сигурно щяха веднага да се втурнат към къщата на госпожа Несбит. А ако някой стигне там преди Мат, щяхме да изгубим храната, водата, всичко.

Вървах възможно най-бързо, като се проклинах, задето бях натъпкала калъфката с толкова много неща. Беше един от дните без късна закуска или обяд и бях гладна. Водата къркореше в стомаха ми.

Веднага видях братята ми. Спомних си, че те сечаха дърва и за съседката. Още нещо за носене от къщата ѝ.

За миг се зачудих дали да продължа направо до къщи, да оставя торбата и тогава да се върна при тях. Но ако мама ме види с всички тези неща, ще трябва да ѝ кажа за госпожа Несбит, а исках да отложам колкото се може по-дълго лошата новина. Така че оставих торбата зад едно дърво, в случай че някой ме види да говоря с Мат и Джони.

— Госпожа Несбит умря — прошепнах. — Преди няколко дни ми каза да вземем всичко, което може да ни е от полза. В къщата ѝ още има течаща вода. А в резервоара на колата ѝ е останал малко бензин.

— Къде е тя? — попита Джони.

— В леглото си — отвърнах. — Питър ѝ е казал, че в болницата вземат телата на починалите и тя каза да я занесем там, ако така е по-лесно за нас. Преди няколко дни водихме дълъг разговор.

— Аз трябва ли да помагам за това? — ужаси се Джони. — Трябва ли да отида у тях?

— Не — успокои го Мат. — Но ще трябва да ни помогнеш да донесем всички неща у дома. В гаража ѝ има ръчна количка. Можем да я напълним с дърва. Миранда, имаш ли нещо против да се върнеш в къщата ѝ?

— Не, разбира се, че не — уверих го.

— Добре тогава — кимна той. — Ще вземем всичко каквото можем от дома ѝ. Имаш ли представа как се кара кола?

— Като натиснеш педала на газта, тръгва, а на спирачката — спира — осведомих го.

Мат се ухили.

— Ще се оправиш. Ще закараме вана там и ще донесем всички празни бутилки и кани, които имаме, за да ги напълним с вода. Ще натоварим всичко във вана и аз ще го върна, а ти ще шофираш колата на госпожа Несбит. След това ще дойда пак, ще взема госпожа Несбит и ще я закарам в болницата. Докато се върна, къщата сигурно ще е разграбена, но вече ще сме взели най-важното.

— Когато се върнеш за госпожа Несбит, напълни отново колата — казах му. — Честно, тя не би имала нищо против.

— Добре — рече Мат. — Вземи торбата и кажи на мама. Джони, ела с мен. Да вземем съдове за вода.

И така всички се върнахме у дома. Майка ми седеше на матрака и се взираше в огъня. Чу ме да влизам, сетне видя издутата калъфка.

— Откъде взе това? — попита ме тя.

— На госпожа Несбит е. Мамо, съжалявам.

Отне й секунда, за да осъзнае какво й казвам. После пое дълбоко дъх.

— Спокойно ли е умряла? — попита. — Можа ли да го разбереш?

— Починала е в съня си. Точно така, както тя искаше.

— Е, това е най-доброто, на което всички можем да се надяваме.

Когато се върнахме при къщата на съседката, Джони остана отвън и натовари ръчната количка с дърва. Двамата с Мат влязохме вътре. Той напълни съдовете, които донесохме, с вода, а аз опаковах одеялата, кърпите, чаршафите, храната, фотоалбумите и двете картини.

Докато бяхме в кухнята, по-малкият ми брат нахлу при нас. Намерил два варела в гаража, две пластмасови кофи и голям контейнер за боклук.

Контейнерът беше толкова тежък, че когато го напълнихме с вода, тримата едва успяхме да го завлечем до вана. С Джони успяхме да занесем пластмасовите кофи.

Опитахме се да бъдем максимално тихи, но разбира се, всеки, който е чул двигателя на колата, щеше да разбере какво става. Правилото беше, че първо е семейството, а Мат каза, че всички ни смятат за семейството на госпожа Несбит, така че всичко ще е наред, но все пак си беше доста страшно, докато натоварим двете коли и запалим двигателите.

След това трябваше да карам надолу по алеята за коли, по шосето, нагоре по нашата алея за коли, а накрая — да разтоварим всичко в слънчевата стая.

Не спирах да си повтарям, че най-важното бе да не се паникьосвам. По шосето нямаше коли, така че нямаше да се блъсна в никого. По-належащият въпрос беше да не се ударя в някое дърво. Стисках с две ръце кормилото и карах с около осем километра в час. Цялото пътуване не би могло да е продължило повече от пет минути, но на мен ми се стори цяла вечност.

Колкото и да бях изнервена и притеснена да карам, не исках да умирам.

Джони дойде с ръчната количка и я остави в гаража. След това с Мат разтовариха колите. Отнесохме всичко в кухнята, по-късно щяхме да го подредим. Помислих, че мама ще се разплаче, когато видя водата.

Мат ме попита дали искам да се върна с него и да го придружа до болницата заради трупа на госпожа Несбит. Преди да се съглася, мама не ми позволи.

— Миранда свърши достатъчно работа. Джони, ти ще отидеш с батко си.

— Мамо — погледна я умолително по-малкият ми брат.

— Чу ме — рече тя. — Каза, че искаш да се отнасяме с теб като с възрастен. Тогава се дръж като такъв. Миранда се е сбогувала с госпожа Несбит. Аз също. Сега е твой ред и очаквам да го направиш.

— Добре — измънка Джони.

Звучеше като малко дете и ми се прииска да го прегърна.

— Ще се забавим известно време — предупреди ни Мат. — Не отваряйте вратата. Сигурен съм, че всичко ще е наред, но не рискувайте.

— Ще се оправим — увери го мама. — Внимавайте! Обичам ви и двамата.

След като те тръгнаха, накарах майка ми да изпие една бутилка вода. После ѝ разказах за разговора ми с госпожа Несбит. Извадих диамантения медальон от „чувала на Дядо Коледа“ и ѝ го подадох.

— Беше подарък за петдесетия ѝ рожден ден — отрони мама. — От съпруга ѝ. Имаше голямо парти изненада и мисля, че за нея наистина беше изненада. Боби доведе Сали у дома за партито, така че всички разбрахме, че връзката им е сериозна. По-късно същата година се ожениха.

— Тя ми каза да ти дам албумите ѝ със снимки — осведомих я. — Обзалагам се, че има снимки от партито.

— О, сигурна съм, че има — кимна майка ми. — Ето. Помогни ми със закопчалката. Мисля, че тя би се зарадвала да знае, че нося медальона.

Помогнах ѝ да си го сложи. Толкова беше отслабнала, че ключиците ѝ стърчаха и сякаш щяха да пробият кожата.

— На мен даде тази брошка.

Показах ѝ бижутото.

— Тя обичаше тази брошка — въздъхна мама. — Била е на баба ѝ. Пази я, Миранда! Това е много специален подарък.

След това се заех с работа. Преместих бутилките и каните с вода в кухнята. Подредих храната в килера, а след това смених чаршафите

на мама. Взех една тенджера, напълних я с вода и след като я стоплих, измих косата ѝ с шампоан. Скрих бейзболните карти и шоколадовите бонбони.

Мат и Джони се върнаха, когато приближаваше време за вечеря. Бяха видели Питър и нямало проблем да вземат тялото на госпожа Несбит в болницата. След това ядохме салата от риба тон, червен боб и парченца ананас. И вдигнахме тост за най-добрата приятелка, която някога сме имали.

8 НОЕМВРИ

Този следобед мама докуцука (нещо, което не биваше да прави) до килера. Мат и Джони бяха в гората за дърва.

Оставих я там известно време (вече съвсем изгубих способността си да преценявам времето), но след това реших, че не е зле да проверя дали не е паднала. Затова отидох и я заварих да седи на пода и да плаче. Прегърнах я през раменете и я оставих да си поплаче. След малко тя се успокои и ме прегърна. Помогнах ѝ да стане и се върнахме в слънчевата стая.

Никога не съм обичала майка ми толкова, колкото сега. Имам чувството, че част от любовта на госпожа Несбит към мама се е преляла в мен.

10 НОЕМВРИ

Питър дойде този следобед. Всеки път, когато го видех, изглеждаше с пет години по-стар.

Той не говори много с нас. Просто вдигна мама от матрака ѝ, заедно с одеялата, и я отнесе в дневната.

Двамата останаха дълго там, а ние си шепняхме, за да не се смущава тя от звука на гласовете ни.

Когато се върнаха в слънчевата стая, докторът остави мама върху матрака така нежно, че едва не се разплаках. В жеста му имаше толкова много любов и загриженост. Питър ни поръча да се грижим за нея и да я пазим, за да не се преуморява. Ние му обещахме, че ще го направим.

Замислих се дали татко някога е бил толкова нежен с мама. Чудя се дали сега е нежен с Лиза.

11 НОЕМВРИ

Денят на ветераните. Национален празник.
Мат си остана у дома и не ходи в пощата.
Мисля, че това е най-шантавото нещо.

15 НОЕМВРИ

Отидох в спалнята си, за да потърся чисти чорапи (по-точно не много мръсни), и докато бях там, реших да се премеря.

Имах върху себе си няколко ката дрехи. Въпреки че печката с дърва гореше денонощно, в слънчевата стая никога не ставаше достатъчно топло. Разбира се, да излезеш от слънчевата стая, за да отскочиш до кухнята, килера или да се качиш на горния етаж, беше все едно да се отправиш пеша към Северния полюс. Все пак не тръгваш за там по бикини.

Бях облякла бельо, дългите долни гащи (понякога си спомнях колко бях разстроена, когато мама ги купи миналата пролет, а сега не спирам да ѝ благодаря, поне наум), клин, джинси, две ризи, пуловер, зимно палто, два чифта чорапи и обувки. Не си сложих шал и ръкавиците останаха в джоба на палтото, защото знаех, че няма да остана дълго горе.

За великото мерене си свалих обувките и палтото. Според кантара с дрехите тежа 43,5 килограма.

Не мисля, че е толкова зле. Никой не умира от глад, ако тежи 43,5 килограма.

Миналата пролет тежах 53,5 килограма. Повече се тревожех за мускулната маса, която съм изгубила. Плуването ме поддържаше в добра форма, но сега не вършех нищо, освен да нося дърва и да треперя.

Искаше ми се да отида до езерото и да се попързаям, но сърце не ми даваше да оставя мама сама. Когато я оставях, за да посещавам госпожа Несбит, правех нещо добро за някой друг. Но пързаянето беше само за мое удоволствие и не можех да го оправдая пред себе си.

И братята ми са много слаби, но изглеждат така, сякаш са направени само от мускули. Мама има болнав и мършав вид. От известно време яде по-малко от нас, но все пак не мисля, че може да умре от глад.

Имаме храна, но трябва да сме много внимателни. Кой знае кога ще можем да се снабдим с още. Дори Питър вече не носи нищо, когато идва.

Денят на благодарността е следващата седмица. Питам се дали ще имаме за какво да сме благодарни.

18 НОЕМВРИ

Днес Мат направо влетя вкъщи, когато си дойде от пощата. Имаше писмо от татко.

Единственият проблем беше, че писмото е било изпратено преди последното. Предполагам, че го е написал между двете, които вече получихме.

Това беше от Охайо. Не пишеше много, само че двамата са добре, докато имат достатъчно храна и бензин, къмпингуването било забавно. По време на пътуването си срещнали много семейства, които отивали на юг или на запад, дори се натъкнал на свой познат от колежа. Лиза беше добавила два реда, за да ни осведоми, че бебето вече мърдало. Тя била сигурна, че ще е момче, но татко бил не по-малко сигурен, че ще е момиче.

Беше много странно да четем това писмо. Не разбирах защо Мат е толкова щастлив. Писмото не съдържаше никакви новини, тъй като вече знаехме, че Лиза и баща ми бяха стигнали по-далеч на запад. Но брат ми заяви, че това означавало, че все още има поща, така че може внезапно да пристигне по-ново писмо от татко.

Понякога имам чувството, че татко, Сами и Дан ми липсват много повече, отколкото Меган или госпожа Несбит. Те всички ме изоставиха, но не мога да се сърдя на Меган или госпожа Несбит, че не ми пишат. Зная, че не мога да обвинявам татко, Сами, нито Дан. Или по-точно, не би трябвало.

Никога не съм сама, но се чувствам толкова самотна.

20 НОЕМВРИ

Когато излязох да изхвърля нощното гърне, навън беше десет градуса под нулата. Сигурна съм, че беше ранен следобед.

Мат продължава да сече дърва. В трапезарията вече има огромна купчина, така че започна да ги складира в дневната.

Чудя се дали ще останат някакви дървета, когато зимата свърши. Ако изобщо свърши.

Все още имаме вода, но сме я разпределили и я ползваме много пестеливо.

24 НОЕМВРИ

Денят на благодарността.

Дори мама вече не се преструва, че има за какво да сме благодарни.

25 НОЕМВРИ

Днес Мат се върна от пощата с две неочаквани радости.

Едната хубава изненада беше Питър.

А другата — пиле.

Не беше истинско пиле, може би малко по-голямо от корнуолска кокошка. Но беше заклано, оскубано и чакащо да бъде стотвено.

Предполагам, че брат ми е знаел, че ще се снабди с пилето, и е поканил Питър да се присъедини към нас за едно празненство след Деня на благодарността.

За миг се замислих откъде е дошло това пиле и от какво е трябвало да се откаже Мат, за да се сдобие с него. Но след това пратих всички мисли по дяволите. Беше пиле, истинско пиле, а не консерва. И бих била глупачка, ако не му се насладя както подобава. Както се казва, на харизан кон зъбите не се броят.

Каквото и да е пожертвал Мат заради това пиле, то явно си заслужаваше дори само заради светналите очи на мама, когато го видя. От седмици не е била толкова щастлива.

След като можехме да го стотвим единствено върху печката, нямахме голямо разнообразие в приготвянето. Сложихме пилето в тенджерата заедно с консерва пилешки бульон, сол, пипер, розмарин и естрагон. Уханието беше божествено. Сварихме ориз и зелен боб.

Пиршеството беше толкова прекрасно, че не мога да го опиша с думи. Бях забравила вкуса на истинското пиле. Мисля, че всеки един от нас би могъл сам да изяде цялото пиле, но си го поделихме много цивилизовано. Аз получих няколко хапки от бутчето и едно крилце.

Питър и Джони счупиха ядеца. Джони спечели, но едва ли имаше значение, защото всички имахме едно и също желание.

26 НОЕМВРИ

Предполагам, че билетът наистина е съживило мама, защото днес тя обяви, че всички си пропиляваме напразно живота и това трябва да спре. Беше вярно, разбира се, но в същото време и забавно, че за нея все още има такова значение, че да го направи на въпрос.

— Някой поглеждал ли е учебник от есента? — попита тя. — И за теб се отнася, Мат. Отварял ли си учебник?

Разбира се, че никой от нас не беше. Опитвахме се да придобием засрамени физиономии. Колко лошо от наша страна, че не се занимаваме с алгебра, докато светът наближава към своя край.

— Не ме интересува какво ще учите — продължи мама. — Но трябва да се занимавате с нещо. Да си изберете тема и да работите по нея. Искам да видя отворени учебници. Да видя как някой учи нещо в тази къща.

— Абсолютно отказвам да уча френски — заявих. — Никога няма да отида във Франция, нито пък ще срещна някой французин. Дори не знаем дали Франция все още съществува.

— Тогава не учи френски — съгласи се тя, — а например история. Може и да нямаме бъдеще, но не може да отречем, че имаме минало.

За пръв път я чувах да говори така за бъдещето. Това толкова ме шокира, че всякакво желание за спор у мен се изпари.

Послушно взех учебника по история. Джони реши да се заеме с алгебра, а Мат каза, че ще му помага, макар да си призна, че би искал да почете малко философия. Майка ми пък обяви, че след като аз не искам да уча френски, тя ще го направи.

Не зная колко дълго ще трае този изблик на ученолюбие, но я разбирам. Миналата нощ сънувах, че съм в училище за годишния изпит. Не само че не бях посещавала занимания и не знаех нищо, но самото училище изглеждаше така както винаги, а всички бяха облечени нормално. Само аз бях навлечена в няколко ката дрехи, неизмита и несресана, и всички ме зяпаха, сякаш съм нещо изпуснато от отвъдното.

Сега поне, ако тестът беше по история, имах шанс да зная някои отговори.

30 НОЕМВРИ

Зубренето най-много те подтиква да кръшкаш.

Казах на мама, че ще изляза малко на разходка, а тя ми отговори:

— Е, защо да не излезеш? Напоследък прекарваш много време в къщата.

Обичам я, но ми идеше да я удуша.

Навякох се като за Северния полюс и се запътих към къщата на госпожа Несбит. Не зная какво търсех или какво се надявах да намеря, ала домът ѝ бе основно претършуван от деня, в който тя умря. Можеше да се очаква. Ние взехме всичко, което бихме могли да използваме, но бяха останали разни неща като мебелите, от които не се нуждаехме, и други хора ги бяха взели.

Чувствах се странно да вървя из празната къща. Напомняше ми за тази на Меган, когато отидох там, сякаш и самата къща бе умряла.

Бях сигурна, че въпреки отворените и изпразнени кашони и кутии, все още са останали някакви вещи. И тогава осъзнах, че търся коледен подарък за Мат. Джони щеше да получи бейзболните карти. Мама — шоколадовите бонбони. Но исках и по-големият ми брат да има нещо.

По пода бяха пръснати стари чаршафи и покривки, купчини овехтели дрехи, нищо, което би могло да свърши работа.

Когато за пръв път се качих на тавана, беше претърпан с кутии и кашони, но всичко беше подредено. Сега вътре цареше истински хаос. Не че имаше някакво значение. Претършувах купчините кутии и кашони, прерових разпилените вещи. И накрая открих нещо, които бих могла да подаря на Мат.

Бяха десетина молива с различен цвят от стар комплект за оцветяване. Всички картини бяха старателно оцветени, но гърбовете им бяха празни, така че реших да ги взема.

Докато беше в училище, Мат обичаше да рисува. Не бях сигурна дали той си го спомня, но аз — да, защото ме бе нарисувал, докато изпълнявам задно въртене — много по-добре, отколкото някога съм го правила. Мама много хареса картината и искаше да я окачи, но се срамувах, защото всъщност не бях истинската аз, нацупих се и се

разсърдих и тя се отказа от идеята. Предполагам, че е запазила рисунката, но не зная къде я е скрила.

По някое време Мат щеше да спре да сече дърва и тогава можеше отново да рисува, за да разнообразява философските си занимания.

Продължих да ровя из разхвърляните предмети, но не открих нищо по-хубаво от моливите. Затова благодарих на госпожа Несбит и се върнах у дома. Промъкнах се през предната врата и се качих в спалнята си, за да скрия комплекта за оцветяване, преди да се върна в слънчевата стая.

Може би нямаше да имаме пиле за коледния обяд, но поне подаръци нямаше да липсват.

1 ДЕКЕМВРИ

За трети пореден следобед температурата беше около нулата, затова взех кърките на майка ми и се запътих към езерото.

Нямаше никой. (Наистина започвам да си мисля, че цялата история с Брандън е била халюцинация.) Странно, но беше по-добре, че съм сама, тъй като вкъщи никога не бях. Мама вече можеше да куцука наоколо, така че не беше нужно през цялото време да съм с нея, но в къщата беше толкова студено, че всички предпочитахме да стоим само в слънчевата стая.

Плъзнах се по леда. Само се пързаях, без никакви фигури, при това невероятно бавно. Трябваше да бъда много внимателна, тъй като големи късове от леда липсваха. Предполагам, че хората ги бяха изсекли, за да ги използват за вода, както и ние сигурно щяхме да правим, след като свърши водата на госпожа Несбит.

Въздухът беше толкова лош, че не знаех как братята ми издържат толкова време навън. Попързаях се малко и започнах да кашлям. Навярно не се бях пързаяла повече от петнайсет минути, но когато свърших, се чувствах напълно изтощена и едва имах сили да се прибера у дома.

Мат, мама и аз вече се хранехме само веднъж на ден, но поне ядохме седем дни в седмицата. Може би температурата ще се повиши и нещата няма да изглеждат толкова зле.

Всяка петъчна сутрин Мат отива в пощата. Напоследък се връща рано следобед. Въпреки че дните продължават да са сиви, все още има разлика между деня и нощта. Сега започва да се стъмва много рано.

Мама, Джони и аз бяхме в слънчевата стая и сигурно е било преди обяд, защото по-малкият ми брат не беше ял нищо. В стаята са запалени две газови лампи, защото дори и през деня, и с горяща печка все още имахме нужда от две лампи, за да можем да четем.

Джони пръв го забеляза.

— Не ти ли се струва по-тъмно? — попита ме той.

Прав беше. Наистина беше много по-тъмно. Първо погледнахме към лампите, за да се уверим, че не са угаснали. След това проверихме и печката.

Мама погледна нагоре.

— Вали — рече. — Прозорците на тавана са покрити със сняг.

Останалите прозорци бяха закрити с шперплат и не виждахме какво става навън. Но след като от месеци единствената промяна във времето беше температурната, нямаше нужда да гледаме какво става.

Кухненският прозорец също беше покрит с шперплат и тъй като не можехме да се доберем до тези в трапезарията, всички отидохме в дневната, за да разберем какво се случва.

Сигурно беше валило от час или повече. Снегът се сипеше вихрено на едри парцали.

След като осъзнахме, че вали сняг, установихме, че навън духа силен вятър.

— Снежна буря — заключих.

— Не го знаем със сигурност — възрази майка ми. — Снегът може да спре всеки миг.

Не можех да чакам. Грабнах палтото си и изтичах навън. Щях да направя същото, ако валеше дъжд или бе изгряло слънце. Това беше нещо различно и трябваше да го преживея.

Двамата ме последваха.

— Снегът изглежда странно — отбеляза брат ми.

— Не е съвсем бял — обади се мама. Точно така. Не беше тъмносив като купчините разчистен от снегорините сняг през март. Но не беше и бял. Като всичко останало напоследък, беше мръсен. — Искан ми се Мат да си е у дома — каза тя и за миг си помислих, че иска да сподели мига с него, вълнението от снега.

Но след това осъзнах, че се тревожи, задето не се е прибрал. Пощата беше на около шест километра и половина от тук, което не беше кой знае колко голямо разстояние, ако си с колело, но ако си пеша, е доста, особено в снежна буря.

— Искаш ли да отида да го прибера? — попита Джони.

— Не — поклати глава мама. — Той навярно вече е тръгнал насам. А и няма да се изгуби. Просто ще съм по-спокойна, ако си е у дома.

— Има и нещо хубаво — изтъкнах. — Ако натрупа сняг, ще имаме достатъчно вода.

Мама кимна.

— Джони, изнеси празните кофи и ги нареди отвън. Ще събираме сняг в тях.

Двамата изнесохме всички съдове, които можеха да се напълнят със сняг, и ги подредихме отстрани покрай къщата. Когато сложихме и последния, в първата кофа вече имаше два сантиметра и половина сняг.

Джони беше прав. Навън наистина се вихреше снежна буря.

Върнахме се вътре, но никой от нас нямаше да може да се съсредоточи върху учебниците. Не бяхме свалили палтата си, така че останахме в дневната, за да наблюдаваме падащия сняг и да чакаме Мат да се върне.

По някое време брат ми си направи обяд. Докато бяхме в слънчевата стая, попитах мама дали да не отида да посрещна Мат.

— Не! — остро отвърна тя. — Не мога да рискувам да изгубя двама от вас.

Почувствах се така, сякаш ме бе ударила. Не можехме да изгубим Мат. Без него нямаше да оцелеем.

След това мама не каза нищо, а аз притежавах достатъчно здрав разум, за да държа устата си затворена. Накрая тя се върна в слънчевата стая. Излязох навън, за да проверя в какво състояние е

пътят. Вятърът беше толкова силен, че едва не ме събори. Снегът брулеше яростно и не можех да видя на повече от няколко метра пред себе си.

С огромно усилие успях да стигна до шосето, но не видях нищо. Мат можеше да е на шест метра надолу по пътя, но нямаше как да разбере. Мама бе права. Навярно изобщо нямаше да мога да стигна до града. Оставаше ми само да се надявам, че брат ми ще има сили, за да извърви разстоянието пеша, и че е тръгнал още когато снегът е започнал да вали.

Върнах се обратно и промърморих някаква глупост, че ще отида да проверя системата за събиране на сняг. Дори и да заподозря нещо друго, мама не каза нищо.

Сновях напред-назад между слънчевата стая и дневната. Майка ми излезе само веднъж от предната врата и постоя няколко минути, преди да ѝ извикам да влезе вътре.

Виждах колко развълнуван е Джони, като всички деца, когато вали сняг. Много му беше трудно да потиска възбудата си. На мама пък ѝ бе трудно да потиска страха си. А на мен сърцето ми се свиваше от мъка, като ги гледах как се опитват да скрият чувствата си.

С напредването на деня небето ставаше все по-сиво, а вятърът — все по-силен.

— Наистина мисля, че трябва да отида да потърся Мат — не издържа по едно време Джони. — Мога да взема едната газена лампа.

— Може би наистина трябва да отиде, мамо — обадох се.

Той беше по-силен от мен и много по-силен от мама. Може би дори беше по-силен и от Мат, тъй като ядеше повече. Ако по-големият ни брат се нуждаеше от помощ, Джони бе единственият, който би могъл да му я окаже.

— Не — рече майка ми твърдо. — Може Мат да е останал в града с приятел, докато отmine бурята.

Но аз знаех, че той не би го направил. Щеше да се прибере у дома. Или поне да се опита. Щеше да се тревожи за нас така, както ние — за него.

— Мамо, наистина смятам, че Джони трябва да излезе — настоях. — Само малко надолу по пътя, но с лампата. Става тъмно и Мат може да мине покрай отбивката за нашата алея и да не разбере къде се намира.

Виждах, че предложението ми никак не ѝ допаднаше. Реших да опитам различен подход.

— А какво ще кажеш да изляза първо аз? След няколко минути Джони ще ме смени, после аз — него, и така и двамата ще сме в безопасност.

— Да, мамо — подкрепи ме брат ми. — Аз ще изляза пръв, а ти изпрати Миранда след няколко минути.

— Добре, добре — предаде се тя. — Петнайсет минути и ще изпратя Миранда.

Джони изглеждаше искрено развълнуван и колкото и да беше странно, го разбирах. Мама настоя да се облече добре: палто, ръкавици, шалове, ботуши. Поръча му да не се отдалечава много и да държи лампата високо, за да послужи като фар за Мат.

Зачаках до мама. Не си казахме нищо. Аз не смеех, а тя бе твърде разтревожена, за да поддържа разговор. Накрая ми даде знак да се приготвя да изляза.

— Надявам се да не допускам грешка — въздъхна майка ми.

— Нищо лошо няма да ни се случи — уверих я. — Обзалагам се, че ще доведе Мат у дома.

Но когато стигнах до алеята, вече не бях сигурна, че дори ще намеря Джони. Макар да бях навлякла няколко ката дрехи, вятърът бе толкова силен, че проникваше през тях. Лицето ми беше особено зле. Завих устата и бузите си с шала, но въпреки това страните ми пламтяха от студа. Снегът и мракът правеха невъзможно да се види каквото и да било, с изключение на малкото, което лампата осветяваше. Препънах се няколко пъти и вятърът ме събори два пъти. Снегът се просмукуваше през панталоните и дори дългите долни гащи се намокриха и вкоравиха от студа.

По едно време смъкнах шала от устата си, за да поема глътка въздух. Но паднах, устата ми се напълни със сняг и започнах да кашлям. Имах желание да се откажа и да се върна в слънчевата стая при горящата печка. Но Джони ме чакаше, за да го сменя. Това беше моя идея. Великата ми блестяща идея.

Нямах представа колко време съм вървяла, докато стигна до Джони, който подскачаше нагоре-надолу и светлината на лампата се движеше като обезумяла.

— Така е по-топло — осведоми ме той.

Кимнах и му казах да се връща в къщата. Посочих в посоката, където смятах, че се намира.

— Кажи на мама, че съм добре — поръчах му, макар и двамата да знаехме, че беше лъжа.

— Ще се върна след няколко минути — обеща брат ми.

Наблюдавах го, докато закрачи бавно към къщи.

Но след минута или две вече не можех да го видя, макар да бях сигурна, че не се е отдалечил много.

Стоях там и се смеех истерично на себе си и на отчаяното си желание да остана сама. Сега бях съвсем сама, но исках единствено да бъда в слънчевата стая с Мат, Джони, мама и Хортън, дори и да няма никакво свободно място.

Знаех, че не бива да се разкисвам. Нямаше как да се загубя, а мама щеше да се погрижи да не замръзна до смърт. Мат бе в най-голяма опасност.

Вятърът продължаваше да бушува, а снегът ме заслепяваше. Цялото ми тяло зъзнеше от студ и влага. Никак не беше лесно да се чувстваш уверен и в безопасност. За капак на всичко, бях и гладна. Винаги се чувствах гладна, освен непосредствено след вечеря, но сега бях гладна, както винаги преди вечеря, така че предположих, че трябва да е около пет часът.

Осъзнах, че Джони е бил прав, че е по-добре да се движиш, затова заподскачах на място. Справях се добре, докато един силен порив на вятъра не ме събори в снега и лампата угасна.

Трябваше да призова цялата си воля, за да не изпадна в истерия. Казах си, че ще съм наред, че Джони ще ме намери, че Мат ще се прибере у дома, че лампата може пак да се запали, че всичко ще се оправи.

Но за миг имах чувството, че съм запокитена в някаква снежна топка от могъщ гигант, че съм затворена вътре и никога няма да бъда свободна. Сякаш светът наистина приближаваше своя край и дори Мат да се прибере у дома, всички щяхме да умрем.

Нямаше смисъл да ставам от земята. Седях долу, държах безполезната лампа и чаках Джони, чаках Мат, чаках светът най-сетне да каже: „Дотук беше. Махам се!“.

— Миранда? — Мат ли беше? Или вятърът? Или халюцинация? Честно, не знаех. — Миранда!

— Мат? — промълвих и се опитах да се изправя. — Мат, наистина ли си ти?

— Какво правиш тук?

Въпросът му беше толкова тъп и в същото време съвсем логичен, че избухнах в смях.

— Спасявам те — отвърнах, докато се опитвах да си поема дъх, което само ме накара да се засмея още по-силно.

— Е, няма що, много ти благодаря — избъбри Мат. Мисля, че и той се засмя, но вятърът и бушуващата в ушите ми лудост ми попречиха да чуя добре. — Хайде!

Протегна ми ръка, за да ми помогне да стана.

Закрачихме срещу вятъра към нашата алея за коли. С едната си ръка Мат буташе велосипеда, а с другата ме държеше. По едно време вятърът ме събори, аз го повлякох със себе си, а той падна заедно с колелото. Отне ни известно време, за да се изправим, и когато го направихме, видяхме газената лампа на Джони да подскача в далечината.

Нямаше смисъл да викаме на Джони, но лампата ни водеше, докато напредвахме бавно и мъчително към нея. Когато стигнахме при по-малкия ни брат, той прегърна Мат толкова силно, че си помислих, че ще изпусне лампата и всички ще се озовем в пълен мрак. Но лампата продължи да свети и ни помогна да намерим обратния път към къщата.

Минахме през предната врата и Мат извика:

— Върнахме се!

Мама забърза към нас, куцукайки. Разбира се, първо прегърна Мат, но след това ме притисна толкова силно, сякаш се бе страхувала за мен не по-малко, отколкото за него.

Накара ни да се изсушим и да се преоблечем, а после седнахме пред печката, за да се стоплим. Лицата на всички ни бяха зачервени, но Мат се закле, че е добре и не е измръзнал.

— Щях да се върна по-рано, но не исках да оставям колелото — обясни той, докато се греехме на огъня. — В пощата бяхме само аз и Хенри. Отначало не разбрахме, че е завалил сняг. Накрая някой влезе и ни каза, че вали от два часа и е най-добре веднага да си вървим у дома. Щях да тръгна с Хенри, но той живее на почти същото разстояние като нас от пощата, само че в различна посока, така че нямаше смисъл.

Страхувах се, че ако оставя велосипеда, повече няма да го видя. Знаете какво е положението. Освен това не бях сигурен дали ще продължи да вали, или е само краткотрайна вихрушка. Надявах се, че поне донякъде ще мога да се придвижа с колелото, но се оказа невъзможно.

— Повече няма да ходиш в пощата — заяви мама. — Няма да го позволя.

— Ще говорим за това следващия петък — рече Мат. — А дотогава няма да ходя никъде.

Отначало помислих, че тя ще се впусне в остър спор, но я чух как само въздъхна.

— Гладен съм — оповести Джони. — Не е ли време за вечеря?

— Ще направя супа — каза майка ми. — Мисля, че можем да си позволим, а и на всички ще ни дойде добре.

Първо ядохме супа, а след това — макарони в сос маринара. Вечеря от две блюда — доказателство, че денят е специален.

През останалата част от вечерта няколко пъти ходихме до предната врата и гледахме снега, като осветявахме с фенерче. Ще отида пак, след като свърша да пиша това, после ще си легна да спя.

Не зная дали искам да вали сняг през цялата нощ, или предпочитам да спре. Ако продължи, ще имаме повече вода. Но в тази буря имаше нещо плашещо, макар че всички бяхме на сигурно място у дома.

Няма значение. И без това не зависи от мен. Ще продължи да вали или ще спре, независимо от моите желания.

Само искам този ден да свърши.

3 ДЕКЕМВРИ

Валя през цялата нощ, както и на следващия ден.

Всички кофи и ведра са пълни със сняг, затова Джони и Мат ги внесоха вътре и натъпкахме снега в бутилки и буркани. След това отново изнесохме празните съдове навън.

Контейнерът за боклук е наполовина пълен със сняг. Според нас беше натрупало повече от половин метър сняг, но нямаше никакви изгледи, че скоро ще спре.

— Ще имаме достатъчно вода — за всеки случай отбелязах. — Снегът няма да се стопи скоро, така че когато имаме нужда от вода, просто ще пълним кофите и ще го топим. Нали?

— Не виждам защо не — кимна Мат. — Мисля, че поне за известно време няма защо да се тревожим за водата. Освен това може пак да завали.

— Благодаря, но по-добре да не вали — рече мама.

— Не е задължително пак да има снежна буря — отвърна брат ми. — Но по няколко сантиметра сняг от време на време ще ни дойдат добре.

— А как сме с дървата? — попитах.

Явно се нуждаех от уверението, че всичко ще е наред.

— Имаме достатъчно — отвърна той.

Реших да му повярвам. Нямах да можем да отидем в магазин, където продават вода и дърва, ако ни потрябват.

Сега като се замисля за това, не съм сигурна дали изобщо можем да отидем където и да било. Пътищата нямах да бъдат разчистени, а дълбоко се съмнявам, че някой би могъл да изрине с лопата шест и половина километра сняг.

Слава богу, че все още се обичаме и се понасяме.

4 ДЕКЕМВРИ

Когато тази сутрин станахме, установихме, че през нощта е спряло да вали. От слънчевата стая не можехме да видим нищо (сега вътре е съвсем тъмно, защото и прозорците на тавана са закрити от натрупалия се сняг), но първо отидохме в дневната, а след това и до предната врата, за да проверим.

Вятърът навяваше снега и на места имаше оголени участъци земя, докато другаде преспите достигаха до метър и половина височина. Никога не бях виждала толкова сняг и не можех да реша дали съм развълнувана, или изплашена.

Върнахме се в къщата. Мама събра малко от падналия през нощта сняг и ни свари топло какао. Шоколадът имаше вкус на пепел, но все пак беше по-добре от нищо.

— Е — заговори Мат, когато всички се настанихме удобно, — готови ли сте да чуete за някои проблеми? — Щях да кажа „не“, но какъв смисъл имаше? — Трябва да почистим снега от покрива на слънчевата стая — заяви той.

— Защо? — попита Джони.

— За всеки случай — отвърна по-големият ми брат. — Натрупаният сняг е тежък, а не знаем дали това ще е последният валеж за тази зима. Не искам покривът да се стовари върху главите ни.

— Не желая да се качваш на покрива — възрази мама. — Прекалено е опасно.

— Ще бъде много по-опасно, ако покривът се срути — изтъкна Мат. — Това може да ни убие. Ще ни убие, защото, ако изгубим слънчевата стая, губим и печката с дърва. Ще бъда много внимателен, но това трябва да се свърши.

— Ти спомена за някакви проблеми — напомни му Джони.

— Стълбата е в гаража — каза Мат. — Както и лопатите.

— Да отидем да видим колко сняг се е натрупал пред гаража — предложи мама.

Отиде до вратата на слънчевата стая и се опита да я отвори. Но колкото и силно да буташе, вратата си оставаше затворена.

— Сигурно е затрупана със сняг — предположи Мат. — Но можем да излезем през предната врата.

Така и направихме. Но вместо да погледнем от вратата на слънчевата стая какво е положението с гаража, трябваше да минем по алеята за коли.

Извървяването дори на няколко метра беше изтощително. Налагаше се да повдигаш високо крак, за да навлезеш в снега — като нереални гигантски стъпки, но снегът беше толкова мек, че след това кракът затъваше дълбоко в него.

— Ще е много лесно да се изрине — отбеляза Джони.

— Това е добре — рече Мат, — защото има доста за ринене.

Успяхме да стигнем до вратата на слънчевата стая. Снегът беше висок метър и двайсет. Нищо чудно, че мама не можа да я отвори.

— Е, и тук трябва да се разчисти — промърмори Мат. — Сега да видим как е гаражът.

Положението беше адски зле. Снегът бе натрупал до катинара.

— Ще ни трябват лопати — заявих. — Сигурен ли си, че са в гаража?

Братята ми кимнаха. Мама пое дълбоко дъх, после се закашля.

— Ще трябва да махнем снега с ръце — рече. — Вратата на гаража се отваря навън, така че нямаме избор. Мисля, че с тенджерите и канчетата ще стане по-бързо, и по-добре да започваме. Джони, иди в

къщата, напълни една торба за боклук с тенджери и канчета и ги донеси тук. Докато те чакаме, ще започнем да изриваме с ръце.

Той пое по дългия път обратно към входната врата. След като се отдалечи на достатъчно разстояние, мама се обърна към Мат:

— Колко лошо е положението?

— Ами... определено сме изолирани — отвърна брат ми. — Веднъж видях в гаража ските на татко. Както и обувките към тях. Те ще ни осигурят известна мобилност. Сега велосипедите ще са безполезни. Дума не може да става за шофиране на кола. Надявам се, че няма да ми се разсърдиш, като го кажа, но е истинско облекчение, че госпожа Несбит си отиде.

— И аз си помислих същото — кимна мама. — Мислиш ли, че по някое време пътищата ще бъдат разчистени?

Мат поклати глава.

— Няма достатъчно хора, за да се работи с лопати, а за снегорините няма бензин. Може би тези, които живеят в града, ще почистят улиците, но това ще е всичко. Ние сами трябва да се погрижим за себе си.

— Мисля за болницата — каза майка ми.

— Аз също си мислех за нея — рече Мат. — Не можем да стигнем до там. Питър не може да стигне до нас. Не вярвам, че снегът ще се стопи преди април или май. Освен това може да завали отново.

— Харесвам много Питър — обадох се, — но светът няма да свърши, ако не го виждаме няколко седмици. Или дори месеци.

— Не става дума за това — възрази Мат. — Какво ще стане, ако някой има нужда от лекарска помощ и трябва да отиде в болница?

— Ще трябва да се пазим много — каза мама, — за да не ни потрябва лекар. А сега да видим колко ще можем да изринем с ръце, преди Джони да се върне и да разбере, че не вършим нищо, а само си говорим.

Снегът влезе в ръкавиците ни, а панталоните ни се намокриха. Добре че по-малкият ми брат се върна скоро с тенджери и канчета. Всеки се въоръжи с някакъв съд и започна да гребе. Така ставаше по-бързо, но все пак мина доста време, преди вратите на гаража да се разчистят достатъчно, за да се отворят.

След това мама се сети, че ключът за катинара е в къщата и трябваше да чакаме Мат да отиде да го вземе и да се върне. Дори и

след това никак не беше лесно да отворим вратите. Но разчистихме още малко и с дружни усилия най-после успяхме да ги отворим.

Точно до вратата имаше две лопати. Имаше още десеткилограмова торба с морска сол, върху която пишеше, че може да разтопи леда при температури под нулата.

— А ако не стане, винаги можем да направим рекламация и да я върнем — отбеляза мама.

Забележката ѝ ни се стори толкова забавна, че всички избухнахме в смях. Спряхме чак когато започнахме да кашляме.

— Две лопати — рече Мат. — Една за мен и една за Джони. Да започваме.

— Не — спря го мама. — Искам първо да се върнем в къщата и да хапнем нещо. Освен това не е зле и да изпием по един аспирин.

— Ние сме добре — увери я Мат. — Не се тревожи.

— Тревогата е моята постоянна спътница — въздъхна тя. — Това са професионалните рискове на майчинството. Хайде, ще се върнем вкъщи, за да хапнем и да изпием по един аспирин.

— За какво е аспиринът? — попитах шепнешком Мат, докато вървахме обратно към предната врата.

— За сърцата ни — отвърна той. — Предполагам, че мама си мисли, че сърцата ни са като на шейсетгодишни.

— Чух те — рече мама. — Просто не искам да рискуваме излишно. Освен това, когато свършите, ще ви болят целите тела. Така че е най-добре да изпиете предварително по един аспирин.

Мама определено беше права за болките. Раменете и гърбът ме боляха само от изриването на снега с тенджерата. Идеята за обяд (който се оказа супа и спанак — предполагам, че и Попай морякът^[1] е изривал сняг с лопата) много ми допадна.

След като се нахранихме, Мат и Джони се заеха с работа. Първо изчистиха вратата на слънчевата стая, след това пътеките от къщата до гаража и от предната врата до шосето. После извадиха стълбата и почистиха покрива на слънчевата стая. Отне им доста време, но изглежда, работата им доставяше удоволствие.

— Докато те изриват сняг, ние да се заемем с прането — предложи мама. — Аз ще топя сняг, а ти ще переш.

— Женска работа — промърморих, но истината беше, че макар вече да не ми пукаше, че трябва да пера бельото на Джони, определено

не желаех той да пере моето.

Болката в гърба след изриването на снега не беше нищо, в сравнение с тази, която почувствах, когато свърших с цялото пране. От една страна, беше вълнуващо да имаш вода, с която да изпереш и изплакнеш дрехите. Прахме ги с водата на госпожа Несбит, но оттогава мина цял месец.

Прането си беше много тежка работа. Като начало, от разтопения сняг не се получаваше много вода, така че се налагаше мама постоянно да пълни тенджерата върху печката. И разбира се, водата беше синя, заради което беше трудно да повярваш, че дрехите са наистина чисти. Компенсирах мръсната вода, като слагах повече перилен препарат, който обаче трябваше да изплаквам после цяла вечност. Водата беше гореща, а в кухнята — студено, след като нямаше никакво отопление, и моето бедно тяло не знаеше какво да усеща. Ръцете и лицето ми бяха сгорещени и потни, а краката и стъпалата — леденостудени. Накрая, след като всички дрехи бяха изпрани и изплакнати, трябваше да ги изцедя, което стопи и последната останала ми енергия. И всичко това заради дрехи, които постоянно си бяха мръсни.

Мама простря прането в слънчевата стая, защото в другите стаи щяха да замръзнат. Така че сега в слънчевата стая, освен на всичко друго, миришеше и на мокро пране. Поне просторът не беше близо до матраците. Не искам мокрите дрехи да капят върху лицето ми, докато спя.

Мат и Джони почистиха снега от покрива, както и натрупания върху прозорците, така че в стаята да може да прониква светлина, колкото и малко да бе тя.

Твърде съм уморена, за да изпитам страх. Чудя се как ли ще се чувствам на сутринта.

5 ДЕКЕМВРИ

Мама ни каза да се заемем отново с учене.

— Снежен ден — изтъкна Джони. — Полага ни се почивка.

Тя не спори с него.

Почти ми се иска да го бе сторила.

7 ДЕКЕМВРИ

Вече почти седмица всички сме в слънчевата стая. Досега смятах, че сме зле, но сега осъзнах колко дълбоко съм се заблуждавала. Тогава поне братята ми по цял ден бяха в гората, за да секат дърва. А сега всички сме затворени вътре и няма мърдане.

Понякога си измисляме някаква работа, за да се махнем от другите. Аз все още отговарям за нощните гърнета, така че трябва да се отдалеча поне на петнайсетина метра от къщата, за да свърша тази „прекрасна“ работа. Джони почиства тоалетната на Хортън, така че и той излиза поне веднъж на ден (освен това двамата с Мат използват двора като тоалетна, бедните момчета). Мат носи сняг за миене. Само мама никога не излиза от къщата.

Но по някое време всички внезапно се сещаме, че трябва да вземем по нещо от спалните си или от килера. Колкото и да е студено в останалата част на къщата, истинско блаженство е да се измъкнеш и да останеш сам за няколко минути.

Утре е петък, така че Мат излезе със ските, за да види дали ще може да отиде с тях до града. За огромно облекчение на мама, той се върна и каза, че няма да може. Никога не си е падал по ски бягането, а освен това снегът е много пухкав и лек, а той не притежаваше нужните умения, а вероятно и сила, за да извърви със ските разстоянието до града.

От една страна, донякъде съм доволна, че има нещо, което по-големият ми брат отказва да опита. От друга страна, колкото и много да го обичам, щеше да бъде готино да го няма за няколко часа.

Щом сега е едва декември, какво ще правим през февруари?

10 ДЕКЕМВРИ

Джони си топлеше консерва със зелен грах за обяд, когато изведнъж се обърна към нас с думите:

— Защо никой от вас не обядва?

Много забавно. Ние не ядем на обяд от векове, но Джони винаги досега е бил навън с Мат и предполагам, е смятал, че брат ни яде повече на закуска или нещо подобно. Нямахше представа какво ядем аз или мама. Но сега, след като постоянно дишахме един и същ въздух, той най-после забеляза.

— Не съм гладен — каза Мат. — Когато огладнея, ям.

— Аз също — промърморих и върху лицето ми цъфна огромна фалшива усмивка.

— Ние се храним когато имаме нужда — рече мама. — Ти не се притеснявай за нас, Джони, и хапни.

— Не — поклати глава по-малкият ми брат. — След като вие ядете само веднъж на ден, тогава и аз би трябвало да правя така.

— Не! — възразихме всички в един глас.

Той ни изгледа ужасено и избяга от стаята.

Спомням си колко бях ядосана преди няколко месеца, че не ям толкова, колкото Джони, колко нечестно ми се струваше. Но сега имам чувството, че майка ми вероятно е била права. Беше твърде възможно само един от нас да оцелее. Имаме дърва и вода, но не се знаеше за колко дълго ще ни стигне храната. Мама е толкова слаба, че се плаша, а Мат определено не е толкова силен, колкото преди. Аз също не съм. Не казвам, че Джони е, но сега осъзнавам, че може би той има най-голям шанс да преживее зимата, пролетта или каквото и да е.

Всъщност от всички нас Мат имаше най-реален шанс да оцелее, тъй като беше достатъчно голям, за да се грижи за себе си. Но той никога не би го позволил.

Аз не искам да живея две, три или четири седмици по-дълго, ако това означава никой друг от нас да не оцелее. Предполагам, че ако се стигне дотам, ще престана изобщо да се храня, за да съм сигурна, че Джони ще има достатъчно храна.

Мат понечи да стане и да отиде на горния етаж, за да поговори с по-малкия ни брат, но мама го спря. Заяви, че тя ще отиде. Куцаше много лошо и се тревожех как ще изкачи стълбите, но тя настоя.

— Това е ужасно — казах на Мат, в случай че не беше забелязал.

— И ще става още по-зле — промърмори той. — Може по-късно да гледаме на сегашните моменти като на добри времена.

Беше прав. Все още помня, когато майка ми си изкълчи глезена за пръв път. Тогава играехме покер и искрено се забавлявахме. Ако преди три месеца някой ми беше казал, че ще наричам онези моменти „хубави“, щях да му се изсмея на глас.

Аз се храня всеки ден. След два месеца или може би дори само след един навярно ще ям през ден.

Всички сме живи. Всички сме здрави.

Това са добрите времена.

Излязох, за да изхвърля нощното гърне, и Джони ме последва с котешката тоалетна. Обърнах се, за да се върна, но той ме сграбчи за ръката.

— Трябва да поговоря с теб.

Знаех, че е нещо важно. Ако Джони говори с някого, то това е Мат.

— Добре — съгласих се, въпреки че навън беше дванайсет градуса под нулата и наистина исках да вляза вътре.

— Мама каза, че трябва да продължа да ям на обяд, че трябва да е сигурна, че един от нас ще бъде силен, ако останалите се нуждаят от него.

— Да — потвърдих. — И на мен ми го каза. Ти си този, който трябва да остане силен.

— И ти си съгласна? — попита той. — Нямах ли нищо против? — Свих рамене. — Не зная дали мога да съм силният — продължи Джони. — Мат трябваше на практика да ме завлече насила в къщата на госпожа Несбит.

— Но все пак отиде — напомних му. — Направи това, което трябваше. Това вършим всички — изпълняваме задълженията си. Сега си много по-зрял, отколкото преди няколко месеца, Джони. Изпитвам голямо уважение към теб, към начина, по който се държа на рождения си ден. Ще ти кажа и още нещо. Когато излязохме да чакаме Мат, паднах и газената ми лампа угасна, но това, което ме крепеше, беше мисълта, че ще дойдеш и ще ме спасиш, защото си по-силен от мен и всичко ще е наред. Така че вече си доказал силата си.

— Но ако умреш? — попита по-малкият ми брат. — Ако всички умрете?

Исках да му кажа, че това никога няма да се случи, че ще сме добре, че утре слънцето ще свети, пътищата ще са разчистени, а супермаркетите — отворени и пълни с пресни плодове, зеленчуци и месо.

— Ако умрем, ще се махнеш оттук — заявих му вместо това. — Защото ще бъдеш достатъчно силен, за да го направиш. И може би има някое място в Америка, Мексико или някъде другаде по света, където нещата са по-добре, и ти ще успееш да стигнеш дотам. Тогава мама,

Мат и аз няма да сме пожертвали живота си напразно. А може Луната да падне върху Земята и всички да загинем. Не зная, Джони. Никой не знае. Просто върви и си изяж проклетия обяд и не се чувствай виновен.

Определено съм кралицата на убеждаването. Брат ми се обърна и влезе вътре. Останах навън още малко, като ритях снега поради липса на друга по-добра мишена.

13 ДЕКЕМВРИ

— Мисля, че трябва да променим разпределението на храната — обяви Мат тази сутрин.

За един радостен миг си помислих, че това означава, че той, мама и аз ще ядем по два пъти на ден, а Джони — само веднъж, но разбира се, не се оказа това.

— Никой от нас не закусва — продължи той. — И през целия ден сме гладни. Храним се на вечеря, стоим още малко будни и лягаме да спим. Единственото време, през което не усещаме глад, е, когато спим. И какво ни помага това?

— Значи, би трябвало да ядем по-обилно на закуска? — попита мама, което беше доста смешно, тъй като „обилното“ ни ядене беше единственото ни ядене.

— На закуска или на обяд — отвърна Мат. — Може би нещо като късна закуска или ранен обяд, както преди време правеше Миранда. Мисля, че предпочитам да съм гладен през нощта, отколкото през целия ден.

— Ами аз? — попита Джони.

— Ти ще хапваш нещо за вечеря — рече Мат.

Трябваше да призная, че в предложението му имаше смисъл. Особено при положение че брат ни изяжда второто си ядене, след като ние вече сме яли. Имаше няколко момента, когато ми се искаше да грабна тенджерата му с това, което яде, и да го излея на главата му. Вероятно нямаше да ме е яд толкова на него и да му завиждам, ако не бях много гладна.

— Да опитаме — съгласи се мама. — Харесвах вечерите, защото тогава беше единственото време през деня, когато бяхме всички заедно. Но сега сме заедно постоянно, така че вече няма значение. Хайде да се храним в единайсет и да видим как ще се чувстваме.

Така и направихме. Сега е четири следобед (или поне така ми каза Мат) и не усещам глад. А като не съм гладна, прането не ме уморява толкова и ми е по-лесно да го върша.

Животът стана по-хубав.

16 ДЕКЕМВРИ

— Още ли водиш дневник? — попита Джони.

— Да. Макар че вече нямам истински дневник. Използвам обикновени тетрадки. Но там записвам какво се случва. Защо?

— Не зная — сви рамене той. — Чудех се защо го правиш. Имам предвид... за кого пишеш тези неща?

— Не за теб — отвърнах и си спомних, че госпожа Несбит бе изгорила всичките си писма, преди да умре. — Да не ти хрумнат разни идеи!

Брат ми поклати глава.

— Нямам желание да чета за това. Ти препрочиташ ли написаното?

— Не. Просто пиша и след това го забравям.

— Добре — кимна той. — Не се тревожи, че ще го прочета. Имам си достатъчно проблеми.

— Всички имаме — изтъкнах очевидното.

Наистина е странно колко ми е жал за Джони напоследък. Аз съм с две години и половина по-голяма от него и имам чувството, че съм била късметлийка да получа тези две години и половина, през които съм ходила на училище, плувала съм и съм била с приятелите си, а той е бил лишен от тази възможност, ограбили са му ги. Може би брат ми щеше да живее две години и половина повече от мен или двайсет, или петдесет, но никога нямаше да има тези две години и половина нормален живот.

Всеки ден, когато си лягам да спя, си мисля каква тъпачка съм била да изпитвам съжаление към себе си предишния ден. Средите са по-лоши от вторниците, а вторниците са по-лоши от вторниците през предишната седмица. Което означава, че всеки утрешен ден ще е по-лош от днешния. Защо да се самосъжалявам днес, когато утре ще е по-зле?

Страхотна философия, няма що, но това е всичко, което имам.

Бебето на Лиза вече трябваше да се роди. Реших, че го е родила и е момиче. Кръстих я Рейчъл.

Някак си това ме накара да се почувствам по-добре. Разбира се, нямах представа дали е родила, нито дали е момиче, или момче. Всъщност не знаех дали Лиза и татко все още са живи, но наистина предпочитам да мисля, че са. Реших, че са стигнали до Колорадо, а баща ми е довел баба от Лас Вегас и сега всички живеят заедно: Лиза, родителите ѝ, татко, баба и бебето Рейчъл. Когато времето се подобри, той ще дойде да ни вземе и всички ще се преместим в Колорадо. Аз ще стана кръстница на малката Рейчъл, както първоначално се предполагаше.

Понякога Колорадо беше за мен нещо като Спрингфийлд — мечтано и прекрасно място, където има изобилие от храна, чисти дрехи, вода и въздух. Дори си представях, че там срещам Дан. Ще съм изкъпана, облечена с прилични дрехи и малко напълняла, за да не приличам на ходещ скелет. Косата ми също ще е пораснала. Аз изглеждам страхотно, ние се срещаме и се женим.

Понякога ускорявам малко нещата и Рейчъл е наша шаферка.

Обзалагам се, че мама, Мат и Джони също си имат своите фантазии, но не искам да зная какви са. В крайна сметка те не участват в моите, така че навярно и мен ме няма в техните. Прекарваме достатъчно време заедно. Не е нужно да се срещаме и във фантазиите си.

Надявам се, че татко и Лиза са добре. Чудя се дали изобщо някога ще видя Рейчъл.

Мама тропна с крак (със здравия) и ние отново се върнахме към учебниците. Поне така имаме с какво още да се занимаваме, освен да перем и да играем покер.

В момента чета за Американската революция.

На войниците им е било доста тежко при Вали Фордж.

Сърцето ми се облива в кръв заради тях.

[1] Герой от американски комикси, който получава огромна сила, като яде спанак. — Бел.прев. ↑

ЗИМА

24 ДЕКЕМВРИ

Бъдни вечер. Случи се най-прекрасното нещо.

Денят започна като всички останали. Утре ще имаме празничен обяд. (И разбира се, макар че мама, Мат и Джони не подозираха, всички щяха да получат подаръци. Толкова се вълнувам при мисълта как ще им ги дам.) Никакво пране днес. Закачихме върху простора гирлянди и част от украсата за елха. Нарекохме творението си хоризонтална коледна елха.

Добре. Това означаваше, че все пак днешният ден не е като всички други.

Тази вечер седяхме заедно и говорихме за отминалите Коледи. Отначало ясно си личеше, че мама не смята идеята за добра. Но не ни спря, а всеки от нас имаше по някоя история за разказване. Смяхме се и се чувствахме страхотно.

И тогава чух в далечината песни. Истински коледни песни.

Облякохме си палтата, нахлузахме ботушите и ръкавиците си и излязохме навън. Наистина надолу по пътя вървяха хора и пееха коледни песни.

Незабавно се присъединихме към групата. Благодарение на разчистените от братята ми пътеки не беше много трудно да стигнем до шосето. (Имаше някои заледени участъци и не ми се искаше мама да излиза, но нищо не бе в състояние да я спре.)

Самото шосе още беше покрито с почти един метър сняг. Никой не пътуваше по него, така че сами си проправихме пътя до там.

Беше ужасно вълнуващо да сме навън, да пеем, да сме отново заедно с други хора.

Разпознах семейство Мортенсън, които живееха на около километър и половина надолу по шосето. Останалите ми бяха непознати. Но нашият район си е доста странен. Дори и в добрите времена не сме общували с повечето от съседите си. Мама казва, че когато била малка, не било така и всички се познавали, срещали се и

прекарвали доста време заедно, но много от старите семейства се преместили, а на тяхно място дошли нови и съседските правила се променили. Сега това, да си добър съсед, означаваше да си гледаш работата и да не си пъхаш носа в тази на другите.

Докато си проправяхме път в снега и пеехме (доста фалшиво), към нас се присъедини едно друго семейство. Накрая се събрахме около дващестина души, които се държаха като някогашни нормални хора. Или поне така, както ставаше във филмите. Не мисля, че преди сме се събирали да пеем коледни песни заедно.

Накрая стана прекалено студено дори и за най-големите ентузиастичности сред нас. Завършихме с „Тиха нощ, свята нощ“. Мама се заплака и не беше единствената.

Прегърнахме се и си казахме, че трябва да се виждаме по-често, но се съмнявам, че ще го направим. Не искахме някой друг да разбере колко много храна имаме или дърва. А и те не искаха ние да знаем за техните.

Все пак беше прекрасна Бъдни вечер. А утре ще е още по-добре.

25 ДЕКЕМВРИ

Най-готината Коледа, която някога съм имала.

Всички се събудихме в страхотно настроение и цяла сутрин бърбихме оживено колко бе забавно миналата вечер, докато пеехме коледни песни. Дори не харесвахме семейство Мортенсън, но да ги видим миналата нощ, да знаем, че са все още наоколо и са здрави, беше невероятно ободряващо.

— Ние издавахме радостни звуци — отбеляза мама.

Хубаво е да си спомниш усещането да изпитваш радост.

Обядът бе истинско пиршество. Първо имахме говежди бульон със стридени крекери. Основното блюдо беше лингуини с миден сос и гарнитурата от задушени зелен боб. Майка ми дори отвори бутилката вино, която Питър бе донесъл преди векове, така че пихме и вино.

За десерт поднесе лимоново желе, което бе купила при лудешкото пазаруване през лятото. Не зная кога го е направила, но някак си е успяла да го стори тайно и беше невероятна изненада.

Толкова много храна и смях. Беше велико!

След това всички измрънкахме някакви извинения и се изсушихме навън. Аз се качих в стаята си, за да взема подаръците, и за

моя изненада, останалите също се качиха в своите.

Когато се върнахме в слънчевата стая, всички носехме подаръци. Само тези на мама бяха увити в истинска хартия за подаръци. За моите използвах страници от списания, а Мат и Джони — кафяви книжни торби за пазаруване.

Но всички бяхме изненадани. Толкова много подаръци.

Оказа се, че за всеки има по два подаръка и дори един за Хортън.

Котаракът пръв отвори своя. Беше съвсем нова изкуствена мишка.

— Купих я от магазина за кучешки храни — обясни Джони. — Не казах на никого, защото трябваше да купя храна и тоалетна. Сетне реших, че и Хортън трябва да получи подарък за Коледа, така че я запазих.

Този подарък сякаш беше за всички нас. Котаракът тутакси се влюби в мишката, започна да я ближе, да скача върху нея и изобщо да се държи като истинско коте. Спомних си колко бях уплашена, когато избяга. Но той също знаеше какво означава семейството и се бе върнал. Бяхме заедно, както трябваше да бъде.

След това мама каза да отворим нейните подаръци.

— Не са нищо специално — предупреди ни тя. — Питър ги купи от магазина в болницата, преди да го затворят.

— Това ги прави още по-специални — заявих и наистина го мислех. — Искане ми се и Питър да е с нас.

Майка ми кимна.

— Отворете ги. Само не очаквайте кой знае какво.

Пръстите ми трепереха, докато свалях опаковъчната хартия. Беше чисто нов дневник, много красив, с розова подвързия и малка ключалка с ключ.

— О, мамо! — възкликнах. — Никога не съм виждала нещо по-красиво.

Подаръкът на Джони беше електронна бейзболна игра с батерии.

— Не се тревожи — рече майка ми, — има и батерии.

Усмивката на по-малкия ми брат беше толкова ярка, че можеше да освети цялата стая.

— Това е велико, мамо! Сега ще има с какво да се занимавам.

Подаръкът на Мат беше комплект за бръснене.

— Предположих, че ножчетата ти вече са на привършване — каза мама.

— Благодаря ти, мамо — усмихна се Мат. — Напоследък май малко съм обрасъл.

Настоях след това мама да отвори моя подарък. Тя го разви и когато видя кутията с шоколадови бонбони, челюстта ѝ увисна.

— Може да са малко стари — предупредих я.

— На кого му пука! — извика мама. — Те са шоколадови. О, Миранда! Разбира се, ще си ги поделим. Не мога да изям сама цялата кутия. — Тя млъкна и закри устата си с ръка. — О, не исках да прозвучи така!

Избухнах в смях. Джони попита каква е тази шега, което накара мен (и мама) направо да се задавим от смях.

Казах на Джони да отвори моя подарък. Той скъса хартията, след това махна капака на кутията за обувки.

— Не мога да повярвам! — извика. — Мат, погледни тези карти. Погледни ги! Те са стотици. И наистина са стари. Те са от петдесетте и шейсетте години. Виж, Мики Мантъл^[1]. И Йоги^[2]. И Уили Мейс^[3]. Никога досега не съм виждал такава жестока колекция!

— Радвам се, че ти харесват — казах, облекчена, че не ме попита откъде съм ги взела. — Мат, сега ти отвори своя подарък.

Той го стори.

— Какво? — попита отначало. — Искам да кажа, че наистина е хубаво, Миранда, но не разбирам...

— О, зная, че рисунките са оцветени — подех. — Но моливите са съвсем здрави и си помислих, че можеш да използваш задната страна на листовите. Някога рисуваше много добре и си помислих, че може да поискаш пак да опиташ.

Лицето му светна.

— Страхотна идея — промълви. — Ти ще водиш дневник, а аз ще рисувам всички нас. Благодаря ти, Миранда. Тези моливи са чудесни.

Ако знаех, че смята да рисува нас, щях да потърся сиви моливи. Но той изглеждаше развълнуван и се почувствах щастлива.

— Сега ти отвори нашия подарък — подкани ме Джони и с радост се подчиних.

Беше часовник.

— Откъде знаехте, че ми трябва? — попитах.

— Постоянно питаше колко е часът — отвърна Мат. — Не беше особено трудно да се досетим.

Едва не попитах откъде са го взели, но като го разгледах по-внимателно, видях, че е на госпожа Несбит. Беше старомоден часовник, от тези, които трябва да се навиват всеки ден. Съпругът ѝ го беше подарил и знаей колко много държеше на него.

— Благодаря — промълвих. — Прекрасен подарък. Сега вече няма да ви досаждам.

— Предполагам, че това е последният подарък — заговори майка ми. — Но според мен целият ден беше един невероятен дар. Аз нямам нужда от повече подаръци.

— Все пак го отвори — подкани я Мат и всички се засмяхме.

— Добре — усмихна се мама. Разви кафявата амбалажна хартия и застина. — О, Мат — прошепна, — Джони! Къде намерихте това?

— Какво е? — не сдържах любопитството си.

Тя ми показва какво държи. Беше стара черно-бяла снимка на млада двойка, държаща бебе. Дори беше в рамка.

— Това твоите родители ли са? — попитах.

Мама кимна и видях, че едва сдържа сълзите си.

— И мама е на снимката — обади се Джони. — Тя е бебето.

— О, мамо, дай да видя! — извиках и тя ми подаде фотографията. — Много красива снимка.

— Къде я намери? — попита мама.

— В една от кутиите на госпожа Несбит — отвърна Мат. — Видях, че вътре има стари снимки, и ги донесох тук. Тя бе надписала гърбовете им. А на Джони му хрумна идеята да потърсим подходяща рамка. Не си спомням да съм виждал преди тази снимка и си помислих, че и ти може би я нямаш.

— Нямам я — потвърди мама. — Правена е през лятото и ние сме на задната веранда. Колко странно! Намираме се на същото това място, само че сега е превърнато в стая. Сигурно съм на шест месеца. Предполагам, че сме били на гости на баба и дядо. Навярно господин Несбит е снимал. Струва ми се, че тук се вижда част от сянката му.

— Харесва ли ти подаръкът? — попита Джони. — Не е като да сме го купували.

— Страхотен е — увери го мама. — Имам толкова малко спомени от родителите ми и толкова малко неща, които да ми напомнят за тях. Тази снимка... ме връща в едно различно време. Винаги ще ми е скъпа. Благодаря ви.

— Мисля, че ще направя първата си скица — оповести Мат. — Първо ще нахвърлям предварителни наброски, преди да започна с моливите.

Грабна парче амбалажна хартия, избра един черен молив и започна да рисува.

Тогавя мама направи нещо, което ме накара да се чувствам още по-щастлива. Отвори кутията с шоколадовите бонбони, подреди в капака дванайсет от тях и ни го подаде.

— Тези можете да си разделите. Останалите са за мен.

Зарадвах се, че ще вкуся истински шоколад, но най-голямо удоволствие ми достави това, че по този начин тя показа, че това е моят подарък за нея, а не за всички нас.

Неволно си спомних за онази Коледа, след като родителите ми се разделиха. Тогавя и двамата ни отрупаха с подаръци. Мислех, че е върхът. Все едно се отплащаха за обичта ми с щедри дарове.

Тази година получих само един дневник и стар часовник.

Е, добре, зная, че е сладниково и сантиментално, но точно в тези неща е смисълът на Коледа.

27 ДЕКЕМВРИ

Никаква коледна ваканция за нас. Аз се захванах отново с история, Джони — с алгебра, Мат — с философия, а мама — с френски. Споделяме наученото, така че имам опреснителен курс по алгебра и поддържам минималните си познания по френски. Понякога се впускахме в доста разгорещени спорове по философия и история.

Освен това майка ми реши, че тексаският покер може и да има своите добри страни, но не са достатъчни. Така че извади комплектите ни за скрабъл и за шах. Сега играем и на тях. По-често играем заедно на скрабъл (като винаги мама печели), а когато двама от нас имат настроение, играят шах.

Майка ми си втълпи, че макар никой от нас да не може да пее, трябва да си устроим нещо като „Звукът на музиката“. Ако Джули Ендрюс можеше да ни чуе, вероятно щеше да скочи в първия попаднал

й вулкан. Но не ни пукаше. Деряхме се с пълно гърло, докато пеехме парчета на „Бийтълс“ и коледни песни и си въобразявахме, че сме велики изпълнители.

Мама дори заплаши, че ще ни направи подходящи костюми от завесите.

Тези постоянни победи на скрабъл съвсем са й завъртели главата.

31 ДЕКЕМВРИ

Утре ще започна да пиша в новия си дневник. В него има календар за три години, така че зная коя дата сме. Не зная защо, но това ме прави истински щастлива.

Мат постоянно скицира по нещо. Дори излиза навън и рисува пустия зимен пейзаж.

Докато днес следобед беше навън, реших, че е време да украсим слънчевата стая. Двамата с Джони забихме по един гвоздей в шперплата, закриващ прозорците, и закачихме картините, които госпожа Несбит им беше оставила.

След това попитах мама къде е онази скица на Мат, на която ме е нарисувал, докато се пързаям. Отне й известно време, докато се сети за какво става дума, и още по-дълго, за да си спомни къде я е скрила (отзад върху една от лавиците в дрешника й). Облякох си палтото, качих се горе и я намерих. Взех и една наша снимка, на която сме още малки — една от онези студийни фотографии, които майка ми бе окачила по стените на спалнята си — и също я отнесох долу.

Преди слънчевата стая беше любимата ми стая в цялата къща, обичах я повече дори от моята спалня. Но напоследък със закритите с шперплат прозорци, четирите матрака на пода, просторът, на който почти винаги висяха мокри дрехи, миризмата на сготвени консерви, почти никакви мебели (повечето бяха набутани в кухнята), а всичко останало постоянно се подмяташе из помещението — ами вероятно едва ли щеше да спечели някоя награда за вътрешен дизайн.

Когато Мат се върна и видя картините, които сме окачили, избухна в смях. След това забеляза скицата, която бе нарисувал, и се вгледа по-внимателно в нея.

— Това наистина е доста зле — заключи.

— Не е! — извикахме едновременно с мама.

Бяхме двама на един, така че той нямаше думата и рисунката оставаше. Като я гледах сега, не откривах в нея моя идеализирана версия. Виждах просто един фигурист, неизвестен фигурист в миг на съвършена красота.

Виждах миналото така, както исках да си го спомням.

— Чудя се дали довечера ще има бал на Таймс Скуеър — обади се Джони. — В много краища на Земята Новата година вече е настъпила.

Може би защото вече не зная дали ще има бъдеще, съм благодарна за хубавите неща, които ми се бяха случили през тази година.

Никога досега не съм осъзнавала, че мога да обичам толкова дълбоко. Не съм подозирала, че ще съм готова доброволно да пожертвам нещо заради други хора. Не съм знаела колко възхитителен може да бъде вкусът на сока от ананас или топлината на печката с дърва, или мъркането на Хортън, или усещането за чисти дрехи върху току-що изтърканата и измита кожа.

Без кардинално решение нямаше да бъде истинска Нова година. Така че аз си обещах тържествено от сега нататък, до края на живота си всеки ден поне за миг да си напомням колко е ценно това, което имам.

Честита Нова година на целия свят!

1 ЯНУАРИ

Мат ни осведоми, че си е обещал нещо за през Новата година.

— Знаете ли какво — заговори и мама след него, — тази година за пръв път не си обещавам нищо. Досега винаги се заричах да отслабна и да прекарвам повече време с децата си, а през изминалата наистина изпълних това. Сега официално се оттеглям от всякакви обещания.

— Това е чудесно, мамо — отвърна Мат, — но аз реших да подобря скиорските си умения. Джони и Миранда могат да се учат с мен. Ще се редуваме със ските. Така ще имаме повод да излизаме навън и да се раздвижим. Какво ще кажете?

Да си навън сред снежни преспи, при температура под нулата и брулещ вятър, не ми звучи като голямо забавление. Но по-големият ми

брат ми хвърли един от онези погледи и осъзнах, че не ставаше дума за игри и забави. Трябваше да можем да избягаме от тук, ако се наложи.

— Страхотна идея — подкрепих го. — И докато сме на вълна страхотни идеи, аз също имам една.

— Да? — попита провлечено Мат със скептична физиономия.

— Мисля, че аз трябва да пера своите дрехи и тези на мама, а ти и Джони да си перете вашите.

— Не! — изкрещя Джони. Предполагам, че вече бе разбрал колко тежка работа е прането. — Мамо!? — изхленчи.

— На мен ми се струва съвсем разумно — заяви тя.

— Тогава Миранда ще мие чиниите — пазареше се Джони.

— Добре — съгласих се. — Но само ако се редуваме. Няма да ги мия през цялото време.

— Което е честно, си е честно — заключи Мат. — Ще се редуваме с чиниите, а с Джони ще перем нашите дрехи. Поне докато не започнем отново да сечем дърва. А сега да се захващаме със ските.

Обух още един чифт чорапи, така че ботушите на татко да не се изхлузят от краката ми, и излязохме. Ски уменията ни се равняваха на певческите и прекарах по-голяма част от времето в снежните преспи край пътя. Но Джони спря да хленчи и да се цупи, и когато свършихме, вече имахме известен напредък.

— Утре ще продължим — рече Мат. — Полезно е за нас, а и на мама ще ѝ дойде добре да остане малко сама.

— Мислиш ли, че бих могла да отида със ските до езерото? — попитах. — Ще ми се отрази положително да се попързялям малко.

— Не виждам защо да не можеш — отвърна брат ми.

Чувствах се страхотно, че отново мога малко да разширя света си. Перспективата да не съм затворена в слънчевата стая ме развесели почти толкова, както ако бях видяла слънцето.

Нова година. Нови надежди.

Така трябваше да бъде.

3 ЯНУАРИ

Определено ставахме все по-добри със ските. Тъй като разполагаме само с един чифт за тримата, не можем много да се отдалечаваме. През повечето време се пързяляме напред-назад, но всеки път увеличаваме дистанцията, макар и с половин метър.

Нямам търпение да стана достатъчно добра, за да отида до езерото. Зная, че Мат иска да се научим да боравим със ските, в случай че възникне нещо спешно и се нуждаем от помощ, но моята цел беше да мога да карам толкова добре ски, че да стигна до езерото, където да се пързаям с кънките.

Дори Джони се запали. Мат му изтъкна, че ски бягането е отлично упражнение и би трябвало да го възприема като един вид зимен крос, който трябваше да прави, когато започне бейзболният сезон.

Странно, но същото се отнасяше и за Мат.

В колежа се състезаваше в бягане на хиляда метра и ските му помагаша да остане във форма. Не съм сигурна дали е добре за белите ни дробове да дишаме този въздух, но движенията бяха полезни за сърцето.

Пързаяхме се след обяда. Сутрин на празни стомаси щеше да ни е по-трудно. Част от мен се питаше дали е хубаво за нас да изгаряме всичките си калории, но предполагам, че ако все пак накрая умра от глад, поне ще имам добри мускули.

А и така можехме да излезем за кратко от слънчевата стая.

5 ЯНУАРИ

Този следобед се случи нещо странно.

Бяхме свършили с карането на ски и седяхме в слънчевата стая, надвесени над учебниците, когато на предната врата се почука. От комина на къщата ни постоянно се извиваше дим, така че беше очевидно, че тук живеят хора. Но досега никой не беше идвал.

— Може би е Питър — предположи мама.

Мат ѝ помогна да стане от матрака. Всички отидохме до предната врата, за да видим кой е дошъл.

Джони пръв го позна.

— Това е господин Мортенсън — обяви.

— Нуждая се от помощ — каза мъжът. Звучеше отчаян и това беше плашещо. — Съпругата ми. Болна е. Не зная какво ѝ има. Имате ли някакви лекарства? Моля ви. Каквото и да е.

— Не, нямаме — отсече майка ми.

Господин Мортенсън сграбчи ръката ѝ.

— Моля ви — повтори. — Умолявам ви! Не искам от вас храна или дърва. Само лекарство. Трябва да имате нещо. Моля ви! Тя изгаря от треска. Не зная какво да правя.

— Джони, иди да донесеш аспирин — каза мама. — Само това имаме. Съжалявам. Ще ви дадем малко аспирин. Той би трябвало да свали температурата.

— Благодаря ви — промълви мъжът.

— От колко време е болна? — поинтересува се майка ми.

— От тази сутрин. Снощи беше добре. Но сега бълнува. Не исках да я оставям сама, но не зная какво друго да направя.

Джони се върна с една кутийка аспирин за господин Мортенсън. За миг се изплаших, че той ще се разплаче, и изпитах облекчение, когато си тръгна. Ние се върнахме в слънчевата стая.

— Мамо — заговори Джони, — дали госпожа Мортенсън ще се оправи?

— Надявам се — отвърна тя. — Спомняте ли си, че Питър ни каза, че върлуват най-различни болести. Може и само да е настинала. Никой от нас няма достатъчно съпротивителни сили. Може да е едно от онези неразположения, които минават на другия ден.

— А може той просто да е искал малко аспирин за главоболие — додаде Мат. — Госпожа Мортенсън може вече да е добре, а той да е използвал неразположението ѝ като извинение, за да помоли за аспирин.

Мама се усмихна.

— Надявам се да си прав и наистина да е здрава. А сега да продължим със занятията. Миранда, разкажи ни какво си научила по история.

И аз го сторих. С напредването на деня все по-малко и по-малко се сецах за госпожа Мортенсън.

Но сега мисля само за нея.

6 ЯНУАРИ

Може да прозвучи глупаво, но когато тази сутрин се събудихме, изпитах облекчение, че всички сме живи и сме добре.

Когато Мат предложи да се заемем с ежедневните упражнения със ските, с радост се съгласих. Отидох почти до къщата на семейство

Мортенсън, но когато осъзнах къде се намирам, завих и поставих рекорд по придвижване — толкова бързо стигнах при братята ми.

Когато се върнахме у дома, се зарадвах, че мама е добре. Мат, Джони и аз не казахме нищо, но днес се бяхме упражнявали много по-усилено, отколкото през предишните дни.

А майка ми не ни попита защо сме останали толкова дълго навън.

7 ЯНУАРИ

Миналата нощ вали сняг. Той затрупа прозорците на покрива и в слънчевата стая отново е тъмно.

Мат каза, че не е валило, когато снощи двамата с Джони излязоха навън за вечерното си посещение на тоалетната. Предполагам, че е започнало малко след това, защото тази сутрин вече имаше около десетсантиметрова нова (сива) снежна покривка върху земята.

Следобед продължи да вали и мама каза, че навярно е по-добре днес да не излизаме. Вместо да караме ски, постоянно ходехме до предната врата, за да проверим какво е положението навън.

Валежът спря по някое време вечерта, така че този път нямаше снежна буря, както миналия месец. Мат предположи, че натрупаният на покрива сняг не е повече от двацет или най-много двацет и пет сантиметра, така че няма смисъл да го чистим.

— Топлината от печката ще разтопи снега по покрива — реши той. — Би трябвало да очакваме през януари да вали сняг, а това означава, че ще имаме повече вода, отколкото ни е нужна.

Това звучеше чудесно, но колкото повече сняг трупаше, толкова по-трудно ставаше да се излиза навън. А аз все още не съм особено добра със ските, още повече че обувките на татко са твърде големи за краката ми.

Нищо не може да се направи по въпроса, така че няма смисъл да се оплаквам. Обаче ми липсва светлината в слънчевата стая.

8 ЯНУАРИ

Много по-трудно е да караш ски, когато натрупаният сняг достига двацет сантиметра. Постоянно падаме. Разбира се, Мат и

Джони са допълнително уморени, защото трябва да разчистват пътека до шосето.

В замяна аз им пера дрехите.

Всички сме изнервени. Предполагам, че причината е снегът. Днес пак валя за кратко, натрупа още два-три сантиметра.

Зная, че не беше валяло почти месец, както и че Мат е прав, че е нормално явление за януари. Но ако на всеки две седмици през януари и февруари се трупа по двайсет сантиметра сняг, който не се топи с месеци, то колко щеше да има в крайна сметка?

Все още имаме тонове дърва, но какво ще стане, ако повече не могат да секат?

А ако запасите от храна свършат?

Зная, че не бива да се измъчвам така. Досега се бяхме справили. Не трябваше да мисля, че няма да оцелеем, ако продължи да вали. Но стомахът ми е свит на топка от злокобно предчувствие.

Тъпо е. Зная, че е тъпо. Но искам Питър да влезе през предната врата или татко, Лиза и бебето Рейчъл. Искам Дан да е тук. Искам да получа картичка от Сами, в която да ми се присмива, че съм била толкова задръстена, че да остана в Пенсилвания.

Искам снегът да се стопи от прозорците на покрива на слънчевата стая.

Искам все още да е Коледа.

[1] Централен нападател от „Ню Йорк Янкис“. — Бел.прев. ↑

[2] Кетчър, а след това треньор на „Янкис“. — Бел.прев. ↑

[3] Централен нападател от „Метс“. — Бел.прев. ↑

Те са болни.

Започна с мама. Тази сутрин се опита да стане от матрака си и не можа.

— Нещо става с мен — промълви. — Никой да не се приближава.

Двамата с Мат се отдалечихме в другия край на стаята и зашепнахме, за да не ни чуе тя.

— Не можем да я преместим — каза той. — Ще замръзне в кухнята. Остава само да се надяваме, че няма да се заразим.

Но тогава изкрещя Джони. Беше най-ужасяващият звук, който съм чувала. Изтичахме при него и видяхме, че бълнува, изгаряйки от треска.

— Аспирин — извиках и се втурнах да донеса шишенцето.

Мат сложи чайника върху печката, за да направи чай.

Когато чаят стана готов, мама почти бе изпаднала в безсъзнание, но повдигнахме главата ѝ и изляхме насила в гърлото ѝ няколко лъжици чай с един аспирин. Страхувах се да не се задави, но след като видяхме, че преглъща, положихме отново главата ѝ върху възглавницата. Цялата се тресеше, затова взехме одеялата от моя матрак и я завихме с тях.

С Джони беше по-тежко. Той мятеше ръце като обезумял и ме халоса толкова силно, че ме събори на пода. Мат застана зад него и задържа ръцете му, а аз бутнах аспирина в устата му и излях малко чай в гърлото му. След това изтичах в банята и донесох спирт. Мат го обърна по корем и го натискаше към матрака, докато разтривах гърба му. Джони пламтеше от треската и не спираше да мята одеялата.

— Нужна ни е помощ — казах. — Не зная дали трябва да правя това.

Мат кимна.

— Аз ще отида. Ти остани тук и се грижи за тях. — Но като се изправи, се олюля. За един ужасяващ миг си помислих, че ще сграбчи печката, за да не падне, но той се осъзна и се отпусна върху матрака на Джони. — Мога да се справя — промълви и изпълзя от постелята на брат ни до своята.

Не знаех дали иска да каже, че може да отиде до матрака си, или че ще доведе помощ, но беше очевидно, че не е в състояние никъде да иде. Подадох му два аспирина и налях още една чаша чай.

— Трябва да стоиш тук — заявих, когато той понечи да се надигне. — Мама и Джони са безпомощни. Трябва да се погрижиш огънят да не угасне и Джони да остане завит. Можеш ли да го направиш? Не зная колко дълго няма да ме има.

— Ще се оправя — кимна. — Върви. Питър ще знае какво трябва да се направи.

Целунах го по челото. Гореше, но не чак толкова, колкото мама и Джони. Сложих няколко цепеници в печката, обух ботушите, облякох палтото си, увих се с вълнен шал и надянах ръкавиците. Ските бяха в преддверието, взех ги и затворих вратата.

Отвън не беше толкова студено, но бях забравила да си сложа допълнителен чифт чорапи, за да не ми се изхлузват ботушите на татко, и докато стигна до болницата, паднах няколко пъти. Падах в преспи сняг, така че не се натъртих, но се намокрих. Нямах значение. Всеки път се изправях и отново потеглях. Никой нямаше да ни спаси. Всички зависеха от мен.

Не зная за колко време стигнах до болницата. Спомних си, че ми мина мисълта, че преди да тръгна, трябваше да хапна нещо, така че навярно е било към обяд. Но и това нямаше значение. Нищо нямаше значение, освен да получа помощ.

За разлика от последния път, когато идвах, сега пред входа на болницата нямаше никой. Никакви пазачи не ме спряха да вляза. За един ужасяващ миг си помислих, че няма да намеря никого вътре, но когато бутнах вратата, чух звуци в далечината.

Фойето бе празно, затова тръгнах към посоката, откъдето идваха гласовете. Никога досега болницата не е била толкова тиха. Нямах никакви светлини и се запитах дали и техният генератор не е спрял.

Щом болницата не работеше, какъв шанс имахме ние?

Накрая открих източника на шума. Бяха две жени — предположих, че са сестри — които седяха в една празна стая. Спуснах се към тях, облекчена да ги видя и в същото време изплашена какво ще ми кажат.

— Търся доктор Елиот — избъбрих. — Питър Елиот. Къде е той?

— Елиот — повтори една от жените и се почеса по врата. — Той умря в събота, нали, Маги?

— Не, мисля, че беше в петък — отвърна запитаната Маги. — Спомняш ли си, в петък умряха десет души и си мислехме, че това е най-лошото. После в събота умряха седемнайсет. Но мисля, че той почина в петък.

— Сигурна съм, че беше събота — настоя първата жена. — Но това няма значение, нали? Той е мъртъв. Както и всички останали.

Трябваше ми минута, за да осъзная какво ми казват — Питър бе мъртъв. Питър, който бе направил всичко по силите си, за да ни защити. Човекът, който ни обичаше, беше мъртъв.

— Питър Елиот — изрекох. — Доктор Елиот. Този Питър Елиот.

— Мъртъв като всички останали — повтори Маги и се изсмя зловещо. — Предполагам, че ние ще сме следващите.

— Не — поклати глава първата жена. — След като още не сме мъртви, нищо няма да ни убие.

— Грип — рече другата. — През последните две седмици в града върлува грип. Хората продължиха да идват тук, сякаш можехме да направим нещо. Целият персонал се зарази и всички умряха, с изключение на Линда, аз и още двама. Щяхме да си отидем у дома, но се бояхме какво може да заварим, а и да не заразим семействата си. Каква ирония, нали? Преживяхме толкова неща и оцеляхме, а сега този грип ще ни изтреби всичките.

— И моето семейство е болно от грип — казах. — Нямате ли някакво лекарство? Трябва да има нещо.

Линда поклати глава.

— Това е грип, скъпа. Болестта просто следва своя ход. Лошото е, че никой няма достатъчно сили, за да се бори с нея.

— Този щам е много лош — обади се Маги. — Както през 1918 година. От този вид, който и бездруго ще те убие.

— Но как да помогна на моите близки? — отчаяно запитах.

— Погрижи се да се чувстват удобно — отвърна Маги. — И не ги носи тук, когато умрат. Не приемаме повече трупове.

— Дадох им аспирин — продължих да обяснявам. — И ги разтрих със спирт. Правилно ли съм постъпила?

— Скъпа, чуй ни — рече Маги. — Това няма значение. Може би вие ще имате късмет. Може хората от семейството ти да се окажат по-силни от вируса. Аспиринът няма да им навреди. Нито разтривките със спирт. Моли се, ако така ще се почувстваш по-добре. Но онова, което е писано да стане, ще стане. При това бързо.

— Можеш да опиташ да им даваш течности — посъветва ме Линда. — Ако имате храна, опитай се да ги накараш да хапнат. Ще се нуждаят от цялата си сила.

Маги поклати глава.

— Запази храната за себе си, скъпа. Изглеждаш ми достатъчно силна. Може би си като нас и грипът няма да те хване. Родителите ти биха искали да живееш. Погрижи се за себе си. Семейството ти ще живее или ще умре, независимо какво ще направиш.

— Не! — извиках. — Не! Не ви вярвам. Трябва да може да се направи нещо.

— Колко хора имаше тук миналата седмица? — попита Маги колежката си. — Стотина, а може би и повече. Първия ден загубихме половината. Върви си у дома, за да бъдеш с близките си. Облекчи мъките им, колкото можеш.

— Съжалявам — заговори Линда. — Зная, че ти е тежко. Съжалявам, че трябваше да ти съобщя за смъртта на доктор Елиот. Той бе чудесен човек. Работи до самия край, но просто припадна и умря. Половината персонал си отиде по този начин — работиха до последния си дъх. Но може твоето семейство да оцелее. Някои хора оздравяват.

Нямаше смисъл да оставам. Благодарих им и поех към къщи.

Беше се извил вятър, който през по-голямата част от пътя духаше насреща ми. Докато карах ските, постоянно се препъвах и едва се съдържах да не избухна в сълзи. Питър бе мъртъв. Когато се върна, можеше и мама, и Джони да са мъртви. Както и Мат.

Спомних си как Джони ме попита какво ще прави, ако всички умрем и той остане сам, и колко лекомислено се държах тогава. Сега бях изправена пред същата вероятност.

Вчера всичко беше наред. Но утре можех да остана съвсем сама.

Повтарях си отново и отново, че няма да позволя това да се случи. Ние сме силни. Имаме храна, отопление и дом. Досега имахме късмет. Той нямаше да ни изневери. Ще останем живи.

Когато стигнах вкъщи, небето беше сиво и може би щеше да завали сняг, но бях сигурна, че все още е ден. Трябваше да събера цялата си смелост, за да отворя вратата. Но когато влязох в слънчевата стая, заварих всичко така, както го бях оставила. Мама бе толкова тиха, че се наложи да коленича до нея и да се доближа до лицето ѝ, за да се уверя, че диша. Джони още бълнуваше, но почти всички одеяла бяха отгоре му. Мат лежеше върху матрака си, ала очите му бяха отворени и той се извърна, когато ме чу да влизам.

— Питър... — промълви.

Поклатих глава.

— Трябва сами да се справим. Това е само грип. Всичко ще е наред.

— Добре — въздъхна той и затвори очи.

В този най-ужасен миг в живота ми помислих, че макар да бе останал жив, докато се върна, след като ме е видял, силите му са го напуснали окончателно и е умрял. Но той просто беше заспал. Дишането му бе накъсано, но определено беше жив.

Сложих още дърва в печката и се срутих върху матрака си. Там съм и сега. Дори не зная защо пиша за случилото се. Може би защото се чувствам добре, а утре може и да съм мъртва. И ако това стане, някой може да намери дневника ми и да разбере какво е станало.

Ние сме семейство и се обичаме. Страхуваме се заедно и бяхме смели заедно. И щом така трябва да приключи всичко, ще се примиря.

Само се моля да не съм последната, която ще умре.

11 ЯНУАРИ

Преживяхме нощта.

Мама и Джони не изглеждат по-добре. Беше много по-трудно да прокарам аспириин през гърлото на майка ми. Тя кашляше и изхвърляше хапчетата, затова ги разтворих в чай.

Джони бълнуваше, на границата между унес и безсъзнание. Не зная кое е по-страшно.

Мат е най-добре от тримата и наистина вярвам, че ще оцелее. Спи почти през целия ден, но когато е буден, пак си е нашият Мат.

На всеки четири часа им давам аспирин и лекарство против настинка, мия ги с гъба и ги разтривам със спирт. Много ми е трудно да задържа одеялата върху Джони, той постоянно ги събаря.

Стоплих консерва с говежди бульон и един по един ги нахраних с лъжица. Наложих се да държа главите на мама и Джони. Мат успя да остане буден достатъчно дълго, за да преглътне сам няколко лъжици.

Това би трябвало да е добър знак.

Когато тази сутрин излязох да изхвърля нощното гърне, открих, че отново вали сняг. Навярно е започнало веднага след като се прибрах вчера. По-голямата част се беше стопил, но вероятно се бяха натрупали нови петнайсет сантиметра. Не че имаше значение.

Аз нямам треска. Уморена съм, защото почти не сядам, и ми е толкова тежко, че дори забравям да ям, но определено не съм болна. Може и да съм луда, но продължавам да мисля, че щом мама, Джони и Мат оцеляха толкова дълго, няма да умрат. От Линда и Маги останах с впечатлението, че всички в болницата са умрели в деня, в който са се разболели.

Мама стене. Мисля, че е по-добре да отида и да проверя как е.

12 ЯНУАРИ

Никаква промяна.

Мат е малко по-слаб. Джони е по-притихнал. Все по-трудно карам мама да преглътне.

Миналата нощ имаше снежна буря. Клоните на дърветата са покрити със сива ледена кора.

13 ЯНУАРИ

Хортън ме събуди. Скимтеше жалостиво. Дори не съм усетила кога съм заспала. Спомням си, че сложих дърва в печката и полегнах, за да си отдъхна за няколко минути, и сигурно съм заспала.

Котаракът мяучеше, а аз кашлям. Жестока кашлица.

Тогавата осъзнах, че стаята е пълна с дим и всички кашляме.

Помислих си, че не може къщата да е пламнала. Щеше да е капакът на всичко. Успях да включа фенерчето, за да видя дали има

пожар, но нямаше никакви пламъци.

Придвижих лъча и установих, че димът идва от печката. Връщаше се назад и изпълваше стаята.

А вдишването на дим може да те убие.

Първата ми мисъл бе тутакси да се махна, да изтичам навън и да вдишам малко свеж въздух. Но всички кашляха, което означаваше, че са живи и трябваше да ги изведа от тук.

Мама и Джони бяха твърде слаби, за да станат сами. Не смеех да ги изнасям навън. Подът на кухнята трябваше да свърши работа.

Взех моите одеяла и грабнах едно от леглото на Мат, като го събудих. Бях наполовина ослепяла от дима, но успях да отнеса одеялата в кухнята и ги стоварих на пода. Беше нужна цялата ми смелост, за да се върна обратно в слънчевата стая, но го направих. Слава богу, че Мат имаше достатъчно сили, за да ми помогне да издърпаме първо Джони, а след това и мама в кухнята. Казах му да стои там, а аз изтичах, за да взема одеялата и възглавниците. Той ми помогна да ги подредим. Дишаше толкова тежко и накъсано, че се изплаших да не получи инфаркт, но брат ми ми махна с ръка, за да покаже, че е добре.

След това отидох при термостата, за да пусна отоплението, но не чух нищо. Спомних си, че в мазето имаше стартер, захранван с батерия. Трябваше да отида да го включа. Върнах се кухнята, където тримата се раздираха от жестока кашлица. Отворих вратата към мазето. Поне там долу въздухът беше чист, но температурата беше близка до нулата. Съжалих, че не си обух обувките. С фенерчето в ръка изтичах до печта. Отне ми минута, за да разбере какво трябва да направя и да открия правилния ключ. Печта заработи. Все още имахме нефта. Изкачих стълбите, колкото можах по-бързо, и нагласих термостата на осемнайсет градуса.

Хортън ни бе последвал в кухнята, така че не трябваше да се тревожа за него. Отидох в банята, намерих шишенце с лекарство против кашлица с кодеин, което бях взела от аптеката на госпожа Несбит. Дадох първо на Мат и когато кашлицата му утихна достатъчно, той ми помогна да дам по едно хапче на Джони и на мама. Аз не смеех да глътна такава, да не би да заспя. Вместо това взех една кърпа, намокрих я в кофата с вода, закрих устата си с нея и се върнах в слънчевата стая.

Обзе ме паника. Стаята беше пълна с дим и бе невъзможно да се диша. Не знаех какво да правя. Всички щяхме да умрем и вината беше моя.

Мисълта наистина ме подлуди и се впуснах в действие. Първо отворих задната врата, за да влезе въздух отвън. Поне за едно нещо имах късмет: вятърът духаше в правилната посока.

Постоях навън, за да напълня дробовете си с въздух. Добре че спях с палто, но дори и така не можех да остана повече от минута, тъй като бях без обувки. Все пак бях поела достатъчно въздух и се върнах в слънчевата стая.

Опитах се да отворя прозорците на тавана, но върху тях имаше твърде много сняг. Проклех се, че не бях взела стълбата, за да го изчистя още когато беше започнало да вали, но вече беше прекалено късно. Дръпнах шперплата на един от прозорците срещу вратата и отворих прозореца. Нахлу вятър и малко разсея дима.

Знаех какво е следващото, което трябва да направя — да отида да извадя дървото, което бе причинило връщането на дима. Отидох до вратата, поех няколко пъти дълбоко въздух, върнах се и отворих печката.

Обгърна ме задушаваш дим. Изтичах навън, грабнах шепа сняг и разтрих очите си. Глътнах малко от снега. *Мама ще ме убие, помислих си, защото гълтам непреварен сняг.*

От мисълта ме напуши смях и отново се закашлях. Смеех се и плачех, кашлях и се давех. Но въпреки всичко, проклета да съм, ако оставя Мат, Джони и мама да умрат просто така.

Върнах се в слънчевата стая. Димът беше невероятно гъст, имах чувството, че ще изкашлям дробовете си. Допълзях до печката и си сложих ръкавиците за горещо. Протегнах ръка и издърпах димящото дърво.

Дори и през ръкавиците усетих, че е мокро. Горещо, мокро и димящо. Жонглирах с него, докато стигнах до вратата и го изхвърлих навън.

Не биваше да е мокро. Досега не бяхме имали подобен проблем с дървата, които Мат и Джони бяха отсекли. Досетих се, че сигурно печката е мокра. Навярно през комина е паднал сняг или парче лед и се е намокрила.

Налагаше се да я изсуша, иначе пак можеше да се случи същото. А това означаваше, че трябва да запаля нов огън, за да я изсуша, което означаваше още дим.

Цялото ми тяло започна да трепери. Беше глупаво, но не можех да спра да мисля колко е нечестно всичко. Защо трябваше да съм сама? Защо аз не бях болна, а Мат да се грижи за мен? Или Джони? Нали той се хранеше най-много от нас. Защо и той се разболя? Би трябвало да е здрав. Той трябваше да се дави до смърт, а аз да лежа в топлата кухня, упоена от кодеина.

Е, нямаше никакъв смисъл да мечтая. Огледах слънчевата стая, за да видя какво може да се изгори. Цепеница нямаше да свърши работа. Само щеше да се намокри и целият ужас щеше да започне отново. Трябваше да изгоря много, много хартия.

Първата ми мисъл бяха учебниците, но знаех, че мама ще ме убие. Ако всички оздравеят и тя разбере, че няма да можем да учим, ще ме убие. Но смятах, че ако трябва да минавам през целия този ад, поне имам право на тази малка награда — изгарянето на един-единствен учебник.

Излязох от слънчевата стая и отидох в кухнята. Всички още кашляха, но не толкова жестоко, както преди малко. Мат ми се стори трескав, но когато понечих да се надвеса над него, той ми махна с ръка да не приближавам.

— Добре съм — прошепна.

Не ми оставаше нищо друго, освен да му повярвам. Качих се горе, взех два учебника, които бях донесла у дома след единствения ми ден в училище. Докато бях там, смених мокрите си дрехи и обух обувки. Дори тези обикновени действия ми помогнаха.

Върнах се в кухнята и отново намокрих кърпата за лице. После пропълзах обратно в слънчевата стая. Димът вече не беше чак толкова гъст, но щом отворих вратата на печката, оттам изригнаха нови задушавачи кълба.

Късах страница след страница от учебника. С трепереща ръка запалих кибритена клечка и хвърлих горящата хартия в печката. Димът стана още по-силен и аз не бях сигурна, че ще го издържа. Но продължих да хвърлям вътре листове от учебника. Когато се уверих, че има достатъчно, за да горят поне една минута, отидох до задната врата,

за да глътна малко въздух. После се върнах, откъснах още листове и изгорих и тях.

Не зная колко дълго продължи всичко, но знаех, че съм изгорила учебник и половина. Ако от училището решат да си ги поискат обратно, ще им се наложи просто да ме съдят за унищожаване на собствеността им.

Най-после печката спря да пуши. Откъснах още няколко листа и сложих отгоре от подпалките, които бях събирала. Когато огънят се разгоря, сложих две цепеници и всичко беше наред.

Взех една тенджерка, напълних я със сняг и я сложих върху печката, за да се навлажни малко въздухът в стаята. Изчаках половин час и след това затворих прозореца. Изчаках още половин час, за да се уверя, че огънят гори чисто, преди да затворя вратата.

Исках единствено да се свия на пода в кухнята и да заспя. Но не смеех да оставя печката без надзор, затова стоях будна. Напуснах слънчевата стая само за да проверя мама, Мат и Джони.

Прозорецът, от който свалих шперплата, имаше източно изложение. Видях, че небето е изсветляло, така че предположих, че се е съмнало. Вече не беше 13 януари.

Засега ще оставя всички на пода в кухнята. Ще им дам аспирин, а сетне щяха да заспят отново. Ще са нужни часове на къщата от температура под нулата да се затопли до осемнайсет градуса и сигурно щеше да им е хубаво да постоят малко на топло. Освен това в слънчевата стая още миришеше на дим и трябваше пак да отворя вратата и прозореца, за да се проветри. През следващите седмици щеше да се наложи да спим върху матраци, миришещи на дим.

Защото, ако това не ни убие, нищо нямаше да го стори. 14 януари е, виждам зората и всички ще оцелеем.

14 ЯНУАРИ

Всички още сме живи.

Страх ме е да ги оставям в кухнята, но се боя и да ги преместя обратно в слънчевата стая. Но най-много се страхувам, че Мат няма достатъчно сили, за да ми помогне в местенето.

Само се надявам да имаме достатъчно нафта, за да изкараме нощта.

Воня на дим и като дишам, ме боли.

След като дадох на мама сутрешната доза аспирин, се наведох над нея и я целунах по челото. Беше все едно като във филма „Спящата красавица“. Тя отвори очи, втренчи се право в мен и каза:

— Не и преди да си научиш уроците и да си напишеш домашните.

Избухнах в смях.

— Не ми се смей, млада госпожице — скастри ме болната.

— Да, госпожо — отвърнах, като сдържах смеха си.

— Много добре — рече тя. — Сега ще приготвя вечерята.

Опита се да стане.

— Не, всичко е наред — спрях я. — Не съм гладна.

— Глупости! — промърмори мама, но отново заспа.

Дишането ѝ беше равномерно и бях сигурна, че температурата ѝ е спаднала.

Събуди се след няколко часа и се учуди, че е в кухнята.

— Всички добре ли са? — попита ме.

— Добре сме — уверих я.

Тя се огледа и видя братята ми, заспали на пода.

— Какво става?

— Имаше проблем с печката. Така че пуснах отоплението и всички спим тук.

— Изглеждаш ужасно — заключи мама. — Храниш ли се достатъчно?

— Не — отвърнах.

Майка ми кимна.

— Е, на кой от нас не му стига — рече и отново заспа.

Когато се събуди вечерта, беше съвсем нормална.

Успя да се надигне и да остане седнала на матрака. Попита как са всички. Аз я осведомих накратко.

— От колко време сме болни? — попита.

— Не зная — отвърнах. — Загубих представа за времето. От няколко дни.

— И през цялото време ти си се грижила за нас? Сама?

— Мат ми помогна. — Исках да се отпусна до нея, да плача, а тя да ме прегръща и успокоява. Но разбира се, не можех да го направя. —

Най-големият проблем беше печката, но вече е наред. Може би утре ще се върнем в слънчевата стая.

— Кога си яла за последен път? — поинтересува се мама.

— Не съм гладна — уверих я. — Добре съм.

— Трябва да се храниш — настоя тя. — Не бива да се разболяваш. Стопли си една зеленчукова консерва и я изяж цялата.

— Мамо...

— Това е заповед.

И аз го направих. След като свърших със зеленчуците, осъзнах, че умирам от глад. Върнах се в килера, отворих една консерва с моркови и ги изядох. Вероятно не бях яла няколко дни, така че ми се полагаше.

Тогава осъзнах, че мама вече е достатъчно добре, за да яде, затова стоплих една консерва със супа и ѝ дадох. Мат се събуди, така че дадох и на него.

— Тревожа се за Джони — каза майка ми, когато приключи със супата. — Мислиш ли, че трябва да повикаме Питър, за да го прегледа?

— Вече бях в болницата. Отидох още първия ден, когато се разболяхте. Това е грип и можем единствено да чакаме сам да мине.

— Все пак ще съм по-спокойна, ако Питър го прегледа — настоя тя. — Зная, че ти правиш всичко, което можеш, но Питър е лекар.

— Днес вече е късно да ходя където и да било, мамо. Да видим как ще се чувства Джони утре, става ли? А сега заспивай!

Слава богу, заспа. След всичко случило се дори не бях мислила как ще ѝ съобщя, че Питър е мъртъв.

16 ЯНУАРИ

Джони ме събуди тази сутрин. Спях на прага — главата ми беше в слънчевата стая, а краката — в кухнята.

— Гладен съм — отрони той.

Беше слаб, но си беше Джони.

— Ще ти донеса малко супа.

Станах, отидох в килера, взех една консерва и я стоплих на печката.

Той можеше да седи на матрака и изяде по-голямата част. Мама и Мат също се събудиха. Стоплих още супа и за тях, а не след дълго

всички се хранехме и дори разговаряхме.

— Не трябва ли да се връщаме в слънчевата стая? — попита ме мама.

— По-късно. Нека първо сменя чаршафите на матраците.

Качих се горе, за да взема чисти чаршафи. Искаше ми се да изтупам матраците, но нямах сили, затова си казах, че няма нужда.

След като застлах чисти чаршафи, помогнах на всички да станат. Първо Мат, после мама и накрая Джони. Те се строполиха върху матраците си. Отиването от кухнята до слънчевата стая ги бе изтощило.

Ала след като подремнаха и се събудиха, вече изглеждаха различно. Стоплих зеленчукова супа и я изядоха.

Измих ги с мокра гъба, а след това цял следобед прах мръсните чаршафи и калъфките на възглавниците им. Тъй като къщата още бе топла, ги прострях в кухнята и в дневната. Когато прането поизсъхна, изключих отоплението. Навярно не биваше да го държа включено толкова дълго, но беше страхотно да переш в топла кухня. Слава богу, мама нито веднъж не ме попита за Питър.

17 януари

Всички са раздразнителни и капризни. „Дай ми това.“ „Донеси ми онова.“ „Горещо ми е.“ „Прекалено е светло.“ „Много е тъмно.“ „Защо направи това?“ „Защо не направи онова?“

Кълна се, че ги мразя до един.

19 януари

Вече всички са много по-добре. Тревожа се за Мат. Болестта не го повали толкова тежко като мама или Джони, но все още бе много слаб.

Боя се, че когато ми помогна да довлечем мама и брат ни в кухнята, е пресилил сърцето си.

Днес майка ми и Джони направиха няколко крачки.

21 януари

Храня всички по три пъти на ден. Навярно е истинско самоубийство, но е прекрасно да ги гледам как се хранят.

Мама заяви, че утре ще е достатъчно силна, за да стотви.

Джони поиска бейзболните си карти и цял следобед ги подрежда. Мат помоли да му донесе криминален роман и прекара деня в четене.

Тази вечер Мат ми каза да не се тревожа за огъня. Той щял да го поддържа през нощта, а аз трябвало да се наспя както трябва.

Надявам се да изпълни обещанието си.

23 ЯНУАРИ

Сигурно съм спала два дни. Чувствам се замаяна и гладна.

Мама ми донесе чаша чай. Мат и Джони играят шах. Дори Хортън спи на матрака ми.

Мисля, че всички сме наред.

26 ЯНУАРИ

Днес се качих на покрива, за да изчистя снега. Беше в списъка с нещата, които трябва да свърша, още от онази ужасна нощ, но исках да съм сигурна, че някой ще бъде достатъчно силен, за да ме спаси, ако загазя.

Джони оздравяваше по-бързо от мама и Мат. Днес следобед реших, че трябва да опитам. Беше доста тежка работа, не мога да си представя колко по-трудно е било да се чисти след снежната буря, когато имаше много повече сняг.

Напоследък върша всичко: чистя сняг, пера и така нататък. Но утре Джони ще започне да мие чиниите. Той няма търпение да се заеме с някаква работа, но всички се съгласихме, че е по-добре да не избързва, за да е сигурен, че се е възстановил напълно. Мама никак не беше доволна, че той ще стои навън, докато чистя покрива, но аз работех бързо и Джони не изглеждаше по-зле.

Чувствам се много по-уморена, отколкото досега, но мисля, че ще се оправя. Най-важното е, че не се разболях, и всички смятаха, че щом досега не съм, няма да се случи и занапред. Аз, Маги и Линда. Надявам се и те да са имали късмет със семействата си, както аз с моето.

27 ЯНУАРИ

Бях в кухнята, заета с прането, когато мама дойде при мен.

— Не бива да стоиш тук — казах ѝ. — Върни се в слънчевата стая.

— След малко — отвърна тя. — Моментът ми се струва подходящ за кратък разговор. — Имаше време, когато този тон означаваше, че съм загазила. Сега просто означаваше, че тя иска да поговорим насаме. Усмихнах ѝ се и продължих да търкам. — Искам да знаеш колко много се гордея с теб — поде мама. — Нямам думи, с които да ти опиша благодарността си. Без теб щяхме да умрем, и го осъзнаваме. Дължим ти живота си.

— Вие бихте направили същото за мен — промълвих, втренчила поглед в мръсното бельо.

Знаех, че ако погледна към нея, ще се разплача, а не исках да го правя, защото ме беше страх, че веднъж започна ли, никога няма да мога да спра.

— Ти си много специално момиче — продължи тя. — Не, ти си много специална жена, Миранда. Благодаря ти.

— Няма за какво — отвърнах. — Това ли е всичко? Защото, ако само това искаше да ми кажеш, наистина трябва вече да се върнеш в слънчевата стая.

— Има още нещо — преглътна мама. — Нещо ми се губи. През онези първи дни... ами... всичко ми е като в мъгла. Питър беше ли тук? Мисля, че си спомням, че ти отиде да го доведеш, но не помня да съм го видяла. Видя ли се с него? Той знае ли, че сме били болни? Признавам, че е почти невъзможно да се отиде от тук до болницата, така че не зная дали си успяла. Но опита ли се? Съжалявам, просто искам да сглобя отделните парчета и да проумея какво е станало.

Този път отместих поглед от прането. Избърсах ръцете си и се извърнах към нея.

— Стигнах до болницата. Това беше през първия ден. Мат бе твърде болен, за да отиде, така че аз тръгнах. Като цяло ми казаха това, което вече знаех: че имате грип, трябва да ви държа на топло, да ви давам аспирин и да се грижа да ви е максимално удобно, докато се почувствате по-добре. Така че се върнах и правих всичко това.

— Видя ли Питър? — попита мама.

— Не. Говорих с две жени, мисля, че бяха сестри. — Извърнах глава и събрах цялата си смелост. — Мамо, Питър е мъртъв. Сестрите ми казаха. Грипът е погубил всички в болницата, пациенти и персонал.

Ти се разболя във вторник, а той е починал предишната събота. Не зная със сигурност, но мисля, че много хора в града са умрели. А може би и в цялата страна. Този бил от смъртоносните грипове. Ние имаме невероятен късмет, че всички оздравяхте. Е, не беше само късмет. Ти се бе погрижила да имаме достатъчно запаси от храна, вода, топлина, солидно убежище. Всички оцеляхте благодарение и на това, че Мат ни накара да се преместим в слънчевата стая, когато още имахме нефта, което навярно спаси живота ни, защото, когато се наложи, имахме още гориво. — Майка ми стоеше с каменно лице. — Съжалявам — промълвих. — Не исках да го узнаеш. Сестрите ми казаха, че той е работил до самия край. Бил е истински герой.

— Искан ми се да не се нуждаехме от толкова много проклети герои — рече тя и се върна в слънчевата стая.

И на мен също.

30 ЯНУАРИ

Мат все още е слаб, което много го дразни. Мама не спира да му повтаря, че хората оздравяват различно и не бива да насилва нещата.

Но аз мисля, че той никога няма да се възстанови на сто процента.

Джони възвърна почти цялата си предишна сила и е нетърпелив да върши разни неща, но мама го ограничава. С изключение на онзи ден, когато чистих покрива, той не излиза от слънчевата стая. След като може да мие чиниите в един стар леген, който открих в мазето, дори не е нужно да излиза от слънчевата стая, за да го прави.

Майка ми не е толкова силна, колкото би ми се искало, но зная, че е тъжна заради Питър. След като ѝ казах, ме помоли да съобщя на Мат и на Джони, за да знаят, но тя го преживява най-зле.

Сега, след като минаха две седмици, откакто започнаха да оздравяват, реших, че е време да направя нещо за себе си. Този следобед взех ските и излязох на пътя да се упражнявам.

Страхотно е да си навън и да правиш нещо друго, освен да се грижиш за болни или да учиш история. А и след ходенето ми до болницата се замислих, че се налага да подобря скиорските си умения. Не зная дали някога Мат ще бъде достатъчно силен, за да кара ски и да изминава по-дълги разстояния, така че един от нас трябваше да може да се придвижва. Оставахме двамата с Джони, а аз имах предимство.

Това е моето време. Заслужих си го.

2 ФЕВРУАРИ

Мама сигурно е много по-добре. Попита ме дали съм забравила за учението.

— Не беше сред първостепенните ми задачи — признах си.

— Е, това трябва да се промени — заяви тя. — За всички нас. Джони, няма причина да не се заемеш пак с алгебрата. Мат ще ти помага. А аз съвсем ще забравя френския, ако не го упражнявам. Не искаме мозъците ни да закърнеят.

— Мамо — протестирах, — върша цялата домашна работа и карам ски. Какво повече искаш от мен?

— Да не ми възразяваш, ето какво искам — отсече мама. — Отваряй учебника по история и се залавяй с учене.

Добре че не го изгорих. Или може би изобщо не е добре!

4 ФЕВРУАРИ

На Мат му потрябва нещо от спалнята му.

След като си изкълчи глезена за втори път, на мама ѝ е трудно да се качва горе, така че аз ходя до стаята ѝ, когато се нуждае от нещо. Джони започна да се качва горе чак през този уикенд. Дотогава му носех каквото му трябва, както, разбира се, и на Мат.

— Смяташ ли, че си готов? — попита го мама.

— Разбира се — отвърна Мат. — Нямах да го правя, ако не бях.

Двете с нея се спогледахме, но когато понечих да стана, за да отида с него, тя поклати леко глава.

Мат излезе от слънчевата стая, мина през кухнята и продължи по коридора към стълбището. Затаихме дъх, докато слушахме накуцващите му стъпки по стъпалата.

Тогава звукът спря.

— Върви — побутна ме мама.

Изтичах до там. Мат стоеше на четвъртото стъпало.

— Не мога да го направя — изпъшка. — По дяволите! Не мога да ги изкача.

— Тогава престани да се опитваш — казах му. — Слез и ще опиташ друг път.

— Ами ако няма „друг път“? — попита той. — Ако остана безполезен инвалид до края на живота си?

— Може и да се превърнеш в инвалид, но не и безполезен — уверих го. — Мат, хрумвало ли ти е, че причината да си толкова слаб, е, защото през онази нощ издърпа мама и Джони от слънчевата стая? Че може би си пожертвал здравето си, за да спасиш живота им, и това е нещо, заради което би трябвало да се гордееш? Те нямаше да са живи, ако не беше ти. Просто не осъзнаваш колко много от себе си ни даваш всеки ден. Мислиш ли, че ми харесваше да се грижа за вас? Мразех да съм ви медицинска сестра. Но си мислех как ти правиш всичко, без да се оплакваш. Правиш го, защото трябва да се направи, и се опитах да бъда като теб. Така че слез от тези стъпала и се върни в леглото. Дори и да останеш винаги такъв, какъвто си сега, пак ще бъдеш най-силната личност, която някога съм познавала.

— Само една силна личност може да признае друга за силна — рече той.

— Добре — кимнах. — Значи сме двете най-велики личности на света. А сега ми кажи какво ти е нужно от горе и се върни в слънчевата стая, преди мама да изпадне в истерия.

Той ме послуша. Наблюдавах го, за да се уверя, че ще слезе без проблеми, сетне изтичах горе, за да взема това, което му трябваше.

Нямаше да оцелеем, ако Мат не стане по-силен. Но нямаше нужда той да го знае.

7 ФЕВРУАРИ

Рожденият ден на мама.

На Коледа, когато тя подели бонбоните си с нас, аз изядох два от четирите и си запазих останалите два.

Така че подаръците за рождения ѝ ден бяха два бонбона от мен.

Джони ѝ позволи да го бие на шах.

А Мат три пъти отиде до стълбището и се върна.

Тя заяви, че това е най-прекрасният рожден ден, който някога е имала.

9 ФЕВРУАРИ

Джони вече е достатъчно силен и постоянно настоява да му дам ските, за да покара и той, а на мен ми се изчерпаха извиненията.

Излизам всяка сутрин и карам около час. Така не мисля за храна и това е добре.

След обяд придружавам Джони и го наблюдавам, докато кара ски. Мама още не му позволява да излиза сам. Той не кара повече от петнайсет-двайсет минути, така че не е толкова нетърпимо.

Мат всяка сутрин отива три пъти до стъпалата и се връща, и още четири пъти, след като обядваме. Мисля, че следващата седмица ще се опита да ги изкачва, първо две, а след това постепенно ще ги увеличава, колкото и дълго време да отнеме.

Мама още не може да пере, но отново приготвя обяда. Не зная защо, но храната винаги е по-вкусна, когато тя я приготвя.

По мое настояване (и много се гордея, че спечелих спора) оставихме прозореца без шперплат. Повечето от снега по прозорците на тавана се е стопил, така че сега в стаята влиза повече светлина. Не мисля, че качеството на въздуха е по-добро, но дните са станали по-дълги.

Има много неща, за които да се притеснявам, но съм си дала почивка. Ще се тревожа следващата седмица.

12 ФЕВРУАРИ

Когато тази сутрин се върнах след ските, намерих мама да пържи нещо в един тиган.

Ухаеше божествено. Толкова отдавна не сме яли пресни зеленчуци, а и нямаше смисъл да се пържи консервиран спанак или зелен боб. Направо подскачахме от вълнение, когато тя сервира обяда. Не можех да преценя какво ядем. Приличаше на лук, но вкусът беше малко по-горчив.

— Какво е това? — попитахме всички.

— Луковици на лалета — отвърна мама. — Отскубнах ги миналото лято, преди земята да замръзне. Запазих ги за специален случай. — Всички спряхме да дъвчем. Все едно ни беше поднесла задушено от Хортън. — Хайде, стига! — засмя се тя. — Няма да сме първите хора, които ядат луковици на лалета.

Успокояваща мисъл, която в съчетание с глада, ни накара да продължим.

14 ФЕВРУАРИ

Денят на свети Валентин.

Чудя се къде ли е Дан.

Където и да е, едва ли мисли за мен.

Мат изкачи първите шест стъпала.

Всички се преструвахме, че не е кой знае какво.

18 ФЕВРУАРИ

Тази сутрин останах вкъщи. Казах, че не искам да ходя никъде, защото книгата, която чета, е много интересна, но разбира се, това беше лъжа.

Обядвахме, сетне двамата с Джони излязохме навън, докато той караше ски. Мислех, че никога няма да се умори, но след половин час брат ми бе готов да се прибираме. Може би следващата седмица мама ще му позволи да излиза сам.

Върнахме се заедно в къщата. Изтичах вътре, извадих зимните кънки, взех ските, обувките и щеките от Джони и казах, че след два часа ще се прибера.

И после направих това, което досега никой спортист не е правил. Спечелих два олимпийски златни медала в два различни спорта в един и същ следобед.

Първо победих на бягане със ски. Изминах разстоянието от къщи до езерото Милър толкова бързо, че не видях нито един от съперниците си.

Но това беше само за загревка. Когато стигнах до там, изпълних цялата си златна олимпийска програма. Чувах как хиляди възторжени почитатели аплодират всяко мое движение. Моите кръстоски, мохок^[1], спирали, пируети. Зашеметяващият ми тулуп. Моят елемент „Ина

Бауер“. Брилянтна хореография, перфектно съчетание на артистичност и сложност.

Леденото поле се покри с цветя и плюшени мечета. Телевизионните коментатори задъхано обявиха, че за тях е огромна чест да гледат на живо подобно представление. Аз изтрих една или две сълзи и изпратих въздушни целувки. Всичките ми съперници дойдоха да ме поздравят като фигуристка на века. Стоях гордо на подиума, докато се вдигаше американското знаме. Усмихнах се и пригласях на химна „Знаме, обсипано със звезди“.

Любимката на Америка. Най-великата спортистка в американската история. И бъдещата носителка на осем златни медала по плуване в следващите Летни олимпийски игри.

— Добре ли прекара? — попита мама, когато се върнах от езерото.

— Както никога досега — отвърнах.

20 ФЕВРУАРИ

— Джони, защо не вечеряш? — попита го мама тази вечер.

— Не съм гладен — измърмори той.

За трети пореден ден не беше гладен за вечеря.

Предполагам, че е ходил в килера, когато никой не го е гледал, и вече е разбрал това, което останалите знаем отдавна.

Чудя се дали е забелязал, че мама почти не яде.

22 ФЕВРУАРИ

Бяхме заспали, когато внезапно ни събудиха шумове. Шумове и светлина.

Мисля, че всички се събудихме объркани. Единствените звуци, които по принцип чувахме, бяха нашите гласове и вятърът. А светлината обикновено идваше от печката, свещите, газените лампи, фенерчетата.

Но това бе различен шум, различна светлина.

Мат пръв се досети.

— Електричеството! — извика. — Пуснали са тока!

Скочихме от матраците и хукнахме из къщата. Лампата в кухнята светеше. От отдавна забравеното радио в дневната се чуваше прация

на статично електричество. Часовникът с радио в спалнята ми проблясваше и показваше часа.

Мама се сети да погледне нейния. Беше два часа и пет минути след полунощ.

В два часа и девет минути токът спря.

Но не можехме да спрем да мислим, че щом веднъж е дошъл, пак ще дойде.

24 ФЕВРУАРИ

— Знаете ли — каза мама днес по време на обяд, — че това краткотрайно електрическо проблясване ме накара да се замисля.

— Мен също — обадих се. — За перални и сушилни.

— Компютри — включи се Джони. — Дивиди плейъри.

— Хладилници — продължи Мат. — Електрически радиатори и печки.

— Да, за всичко това — кимна тя, — но си мислех най-вече за радиото.

— По него се чува само статично електричество — изтъкна Мат.

— Да, но щом тук се чува нещо, може и другаде да е така и радиостанциите отново да започнат да предават — каза мама. — Освен това нямаме нужда от ток, за да го разберем. Само трябва да пуснем радиото и да потърсим някоя станция.

За един миг исках да кажа на мама, че няма смисъл да се опитва, че вероятно целият свят е измрял от грипа и ние сме последните останали живи на Земята. Понякога наистина си го мисля.

Но сетне осъзнах, че някой трябва да е направил нещо, за да ни подари тези прекрасни четири минути с наличие на ток.

Мисълта, че не сме сами, беше адски вълнуваща. Изтичах в дневната и взех радиото.

Пръстите на мама трепереха, докато въртеше копчето и се опитваше да хване някоя станция. Но се чуваше само пращане.

— Довечера пак ще опитаме — каза тя. — След като слънцето залезе.

И го направихме. Чакахме през целия ден небето от сиво да стане черно.

Когато най-после настъпи вечерта, мама отново включи радиото. Отначало чухме само пращане, но след това се разнесе мъжки глас.

— В Кливланд, Харви Арън — казваше мъжът. — Джошуа Арън. Шарън Арън. Ибин Ейбрахам. Дорис Ейбрамс. Майкъл Ейбрамс. Джон Акройд. Мери Акройд. Хелън Ачисън. Робърт Ачисън...

— Това е списък с мъртви — каза Мат. — Той чете списък с имената на умрелите.

— Но това означава, че има и живи хора — отбеляза мама. — Някой трябва да е докладвал за умрелите. А друг трябва да слуша.

Тя повъртя още малко копчето.

— В други новини по-рано днес президентът каза, че страната излиза от трудното положение. През следващите седмици нещата ще се подобрят и през май животът отново ще се върне към нормалния си ритъм.

— Глупакът още е жив! — избухна мама. — И продължава да е глупак!

Всички избухнахме в смях.

Слушахме още известно време, докато разбрахме, че се излъчва от Вашингтон. После мама откри трета станция, в Чикаго. По нея също предаваха новини. Повечето бяха лоши, както беше през миналото лято. Земетресения, потоци, изригвания на вулкани, всякакви природни бедствия. Но към списъка се прибавяха и още няколко неща: грипни епидемии и холера. Глад. Суши. Ледени бури.

Ние не бяхме сами.

25 ФЕВРУАРИ

Мат реши, че след като радиостанциите предават, и телефонните линии може да са възстановени и да имаме телефон, а да не го знаем. Така че вдигна слушалката, но нямаше сигнал.

Единственият човек, който може да се опита да се свърже с нас, е татко. С изключение на това, телефонът не ни трябваше.

26 ФЕВРУАРИ

Отново има ток.

Този път дойде в един следобед и имаше ток за цели десет минути.

Джони беше навън да кара ски и го пропусна.

— Следващия път трябва да пуснем пералнята — заяви мама. — Колкото и малко да има ток, все ще е от полза.

Беше страхотно да си мислиш, че ще има следващ път.

27 ФЕВРУАРИ

Дванайсет минути с ток в къщата, в 9:15 тази вечер.

Мама размисли за пералнята.

— Ще трябва да опитаме през деня — каза тя. — Може би утре.

28 ФЕВРУАРИ

Шест минути имаше ток в 4:45 сутринта.

Страхотно, няма що!

Зная, че би трябвало да съм развълнувана, че трети пореден ден имаме ток, но в момента се нуждаем повече от храна, отколкото от електричество. Много повече.

Освен ако токът не ни достави зеленчукови консерви, супени консерви и консерви риба тон, не зная каква полза имаме от него.

Чудя се кой ще прочете имената ни по радиото, когато умрем от глад.

3 МАРТ

Никакво електричество през последните два дни.

Бяхме по-добре, когато нямаше никакъв ток. Защо трябва само да ни дразнят, като го пускат и после го спират?

Мама слуша радио по половин час всяка вечер. Не разбирам защо. Тя прескача от станция на станция (сега са шест) и от всички излъчват само лоши новини.

Не, излъгах. Те излъчват лоши новини, но президентът твърди, че нещата се подобряват. Не зная кое е по-лошо.

Малко се плаша от това, че майка ми е готова да изтощи батериите само за да слуша радио. Мисля, че това е начинът ѝ да приеме, че няма смисъл батериите да ни надживеят.

4 МАРТ

Мат вече изкачи десет стъпала и бях сигурна, че до края на седмицата ще изкачи всичките.

Но днес изкачи само шест. Зная, защото се промъкнах на пръсти зад него и надникнах през вратата на дневната. Мама знаеше, но не ми каза да не го правя. Джони беше навън, но и той кара ски само дваайсет минути.

Не мисля, че Мат знае, че го шпионирам. Върнах се преди него в слънчевата стая и наистина стъпвах много безшумно.

През целия следобед мама почти не проговори. Мат се върна на матрака си и спа два часа. Дори влизането на Джони не го събуди.

Понякога си спомням за всичко, което преживях, докато всички бяха болни, и се вбесих. Как смееха да умрат сега?

5 МАРТ

През целия ден валя сняг. Поне мога да го гледам през прозореца на слънчевата стая.

Не мисля, че натрупа повече от десетина, най-много дванайсет сантиметра, а и Мат изтъкна, че е добре да имаме пресен сняг за вода за пиене.

Мама ми каза да не пера чаршафите известно време. Предполагам, че би трябвало да съм доволна, тъй като те не са най-любимите ми неща за пране (твърде са големи). Заяви, че ако дойде ток за по-дълго време, ще е по-лесно да ги сложа в пералнята. Обаче според мен тя се безпокои, че изразходвам прекалено много енергия.

Най-после реших, че би трябвало да зная най-лошото и проверих килера.

Искаше ми се да не го бях правила.

6 МАРТ

Този следобед Джони беше навън, а Мат спеше. Мама ми даде знак и отидохме в дневната.

— Ненавиждам се, задето трябва да те питам — заговори тя, — но мислиш ли, че два пъти в седмицата може да не обядваш?

От две седмици майка ми яде през ден. Така че ме молеше за нещо по-малко от това, което самата тя правеше.

— Добре — кимнах.

Какво друго можем да кажа?

— Искам Мат и Джони да се хранят всеки ден — продължи тя. — Можеш ли да го приемеш? — Избухнах в смях. Дори мама се усмихна. — Лошо се изразих. Извини ме.

Мисля, че майка ми смята, че Джони все още има най-добри шансове да оцелее. Освен това предполагам, че не може да понесе мисълта да види как Мат умира.

Нито пък аз. По-добре мама да си отиде първа, след това аз, след това Мат. Той ще се погрижи Джони да се справи.

7 МАРТ

Това е толкова глупаво. Започнах да прелиствам този дневник и всичките му празни страници. Бях толкова развълнувана, когато мама ми го подари на Коледа. Дори се тревожих, че ще го свърша до април и отново ще се наложи да се върна към обикновените сини тетрадки.

Толкова много празни страници.

8 МАРТ

Отново имахме ток. Този път за шестнайсет минути около три следобед.

Не зная какво означава това.

Мама припадна този следобед. Мисля, че от три дни не е хапвала нищо.

Стоплих една консерва супа и я накарах да изяде малко. Не съм готова да видя как умира.

Направих нова инвентаризация на килера. Беше останало толкова малко, че не ми отне много време, за да преброя всичко. Има храна може би за две седмици, но ако само Джони и Мат ядат. Ако и ние двете се храним понякога, ще ни стигне за десет дни. След като ние умрем, ако Мат престане да се храни, Джони ще има за още няколко дни, което ще му даде достатъчно сила и време, за да се махне от тук. Мат ще му каже при кого да отиде, за да смени останалите дърва за храна.

Чудя се какво ли ще прави Джони с Хортън.

13 МАРТ

Четиримата си поделихме на обяд една консерва доматиена супа. После майка ми настоя Мат и Джони да си поделят последната консерва зеленчуци.

Беше много по-лесно с нея изобщо да спрем да се храним. И бездруго за нас имаше само две глътки супа, колкото да не забравя вкуса на храната.

Рожденият ми ден е следващата седмица. Ако още съм жива, се надявам и мама да е жива.

14 МАРТ

Тази сутрин имахме ток почти един час.

Направих глупостта да се погледна в огледалото, докато лампите светеха.

В първия миг направо не се познах. После си спомних как изглеждам.

Не че има значение. На кого му пука как изглежда един труп.

16 МАРТ

Миналата нощ сънувах, че съм в пицария. Там седяха татко, Лиза и малко момиченце, което тутакси разбрах, че е Рейчъл.

Плъзнах се на пейката в сепарето. Уханията — доматиен сос, чесън, сирене — бяха божествени.

— Това раят ли е? — попитах.

— Не — отвърна баща ми. — Това е пицария.

Мисля, че сънят ми даде идея. Но е трудно да се каже кое е идея и кое глупост, когато дори не можеш да различиш рая от пицария.

[1] Фигура при пързаяне с кънки. — Бел.ред. ↑

17 МАРТ

Преди да заспя снощи, знаех какво ще направя днес. Единственият въпрос беше дали ще имам сили.

Но когато се събудих, видях мама да се опитва да стане с мъка от матрака си, за да се грижи за нас. Това сложи край на всичките ми колебания.

След като Мат и Джони станаха и започнахме да се преструваме, че днес е поредният ден, който с нищо не е по-труден от досегашните, обявих решението си.

— Отивам в града.

Те се втренчиха в мен, сякаш съм откачила. И навярно бяха прави.

— Ще отида в пощата — продължих. — Искам да проверя дали има вест от татко.

— И какво значение ще има това? — поинтересува се Джони. — Смяташ, че ни е изпратил храна?

— Искам да разбера за Лиза и бебето — отвърнах. — Трябва да го зная. Трябва да се уверя, че животът продължава. Ще отида в града и ще узная.

— Миранда, може ли да поговорим? — намеси се Мат. Кимнах, тъй като знаех, че някой ще ме попита за решението ми и най-вероятно ще е той. Оставихме останалите в слънчевата стая и отидохме в дневната, за да поговорим. — Наистина ли смяташ, че си достатъчно силна, за да отидеш до града и да се върнеш? — започна брат ми.

Исках да отвърна: „Не, разбира се, че не съм, и двамата го знаем, както и че има една причина, поради която отивам“. Исках да кажа: „Спри ме, моля те, защото ще умра, а искам да умра у дома“. И още: „Как може да допуснеш да ми се случи това?“, все едно вината бе негова и той би могъл да ни спаси по някакъв начин.

— Зная, че е лудост — казах вместо това. — Но наистина искам да разбера дали Лиза е родила. Чувствам, че ще ми е по-лесно да умра,

ако зная, че го е родила. А и пощата може да е отворена и да има писмо. Пък и колко още ще живея? Седмица? Две? Предпочитам да пожертвам няколко дни, но да си отида спокойна. Разбираш го, нали?

— Но ако можеш, ще се върнеш — рече той след дълга пауза.

— Надявам се, че ще мога. Предпочитам да съм тук. Но и да не мога, ще го приема.

— Ами мама? — попита Мат.

— Мислих за това. Смятам, че така наистина е по-добре за нея. Ако не се върна, винаги може да се надява, че съм добре. Не искам да ме види как умирам, а не съм сигурна, че ще я надживея. Така наистина е най-добре, Мат. Мислих много и стигнах до заключението, че така е най-добре за всички.

Брат ми извърна поглед.

— Съжалявам — промълви. — А ските? Джони ще се нуждае от тях, след като ние си отидем.

Е, това беше, нали? Напусках дома си, за да дам на Джони малко по-добър шанс да оцелее. Всички гладуваме до смърт, за да му дадем малко по-добър шанс. Ако наистина исках да му го дам, трябваше да приема, че това отиване до града ще ме убие. В такъв случай ските не ми бяха нужни.

— Ще ги оставя — отвърнах. — Кажете на Джони, че ще бъдат до дъба и може да ги вземе, след като замина. Но не казвай на мама, освен ако не те попита. Остави я да вярва, че ще се върна, става ли?

— Не си длъжна да го правиш — рече Мат.

— Зная — кимнах и го целунах за сбогом. — Обичам ви много повече, отколкото някога съм осъзнавала. А сега ми позволи да отида да се сбогувам с тях, докато все още имам сили.

И го направих. Мама е толкова слаба, че не съм сигурна дали изобщо разбираше какво става. Каза ми само да се върна, преди да се стъмни. Обещах ѝ, че ще го сторя.

Джони явно искаше да ми зададе хиляди въпроси, но Мат не му позволи. Целунах ги и им казах да оставят една лампа да свети, сякаш имаше някакво значение. Пъкнах една химикалка и една синя тетрадка в джоба на палтото си. Сетне отидох до входната врата, взех обувките на татко, ските и щеките и поех към шосето. Когато стигнах до дъба, внимателно подредих всичко, така че да не се вижда от пътя, и закрачих към града.

Исках отчаяно да се обърна, да видя къщата, да се сбогувам, но не го направих. Боях се, че ако си позволя този миг на слабост, ще се втурна обратно, и каква полза щеше да има? Наистина ли исках да съм жива на рождения си ден? Наистина ли го исках, ако мама умре преди това?

Затова не отклоних поглед от пътя и продължих да вървя. Първият километър и половина не беше толкова труден, тъй като с Джони бяхме отгъпали снега със ските. Е, паднах няколко пъти, където бе заледено, но успях да стана и да продължа. Казах си, че останалата част от пътуването няма да е толкова тежка, че има надежда да стигна до града и дори да намеря писмо от татко, и да се върна у дома.

Действаше ми успокоително да си го повтарям.

Но следващите три километра бяха жестоко изпитание. Не мисля, че някой бе минавал оттук от Коледа. След малко установих, че повече не мога да вървя, затова седнах на снега и започнах да гребя с ръце и да се плъзгам като с шейна. Изискваше се цялата ми сила, за да измина няколко метра и колкото по-мъчително напредвах, толкова по-силно ми се искаше да се откажа, да легна в снега и да умра тук.

Но си представих пицарията и татко, който ми казва, че това не е раят. Ако имаше писмо, трябваше да го зная. Смъртта можеше да почака още няколко часа.

Почувствах се много по-добре, когато стигнах до място, откъдето пак можех да вървя. Вече цялата бях мокра и замръзвах от студ, но възможността да стоя изправена на крака върна част от самочувствието ми и волята да стигна до крайната цел. Отново се усещах човешко същество и това възвърна мъничко от силата ми.

Едно от най-плашещите неща бе да видя от колко малко къщи се издигаше дим от комините. Не бих могла да потропам на вратите им и да им кажа: „Спасете ме, нахранете ме, нахранете семейството ми“, защото просто щяха да ме изхвърлят. Ние бихме сторили същото, ако почукат на нашата врата.

Но да видя толкова много къщи без признаци на живот... Доколкото знаех, някои хора бяха заминали, докато все още беше възможно. Но други навярно бяха измрели от студ или глад.

Ние все още бяхме живи — мама, Мат, Джони и аз. И след мен оставаха моите дневници. Хората щяха да знаят, че съм живяла, а това означаваше много.

Колкото повече приближавах към града, толкова по-лесно ставаше да вървя. Но колкото повече приближавах, толкова по-малко признаци на живот виждах. Беше логично. Хората тук живееха по-близо един до друг, така че бяха разчистили снега, поне в началото. Но тук беше по-малко вероятно да имат печки с дърва и сигурно бяха измрели от студ. А и колкото по-близо бяха един до друг, толкова по-бързо се е разпространил грипът. Нашата изолация ни бе спасила, беше ни дала седмици, дори може би месеци живот.

Когато наближих пощата, все повече се изпълвах с увереност, че ще мога да се върна у дома. Знаех, че е лудост, че тогава трябваше да се изкачвам нагоре по хълма, а вече не ми бяха останали сили, за да извървя обратния път. Все пак едно беше да се избутваш надолу по стръмното, но да се изкачваш нагоре щеше да е почти невъзможно. Сърцето ми нямаше да издържи и навярно щях да умра на няколко километра от къщи.

Но не ми пукаше. Бях стигнала до града, каквато бе целта ми. Ще отида в пощата и ще намеря писмо от татко, в което ще пише, че той, Лиза и бебето са добре. Тогава нямаше да има значение къде ще умра или как. Джони щеше да живее, както и Рейчъл, а това бе най-важното.

Беше странно да стоиш насред главната улица на града, да не виждаш и да не чуваш нищо, да не помирисваш нищо, освен зловонния дъх на смъртта. Видях трупове на кучета и котки, домашни любимци, които стопаните им бяха изоставили и които не са могли да оцелеят без храна в студа. Наведох се и взех един труп на животно, за да видя дали е останало някакво месо, но малкото останало по скелета бе твърде замръзнало, за да се отдели. Захвърлих го върху покритата със сняг улица, изпълнена с облекчение, че не видях човешки трупове.

Когато стигнах до пощата, видях, че е пълно мъртвило.

Изпитах такова отчаяние. Навярно не бе отваряно след последния ден, когато Мат бе работил тук. Всякакви фантазии, че напуснах слънчевата стая, за да намеря писмо от татко, се изпариха.

Бях дошла в града, за да умра. Нямаше смисъл да се връщам у дома, да принуждавам останалите да станат свидетели на неизбежния ми край.

Отпуснах се на земята, какъв беше смисълът? Защо изобщо трябваше да се опитвам да се връщам? Най-доброто, което можех да сторя, е да остана там, където бях, и да чакам студът да ме убие.

Госпожа Несбит знаеше как да умре. Нима не можах да се поуча от нея?

Но тогава пред погледа ми се мярна нещо жълто. От толкова отдавна светът ми се състоеше единствено от отсенки на сивото, че очите ме заболяха от жълтия цвят.

Но наистина имаше нещо жълто. Спомнях си жълтото като цвета на слънцето. За последен път видях слънце през юли. Тогава очите ме боляха да гледам право в него и сега отново ме заболяха при този проблясък на жълтото.

Не беше слънцето. Засмях на себе си, задето помислих, че може да е то. Беше лист хартия, понесен от вятъра.

Но беше жълт. Трябваше да го взема.

Насилих се да стана и да стигна листа. Той ме мамеше с безгрижния си танц, но аз го надхитрих и с цялата ми останала сила го настъпих с крак. Наведох се и усетих как светът се завъртя около мен, но го сграбчих и се изправих. Само да го държа в ръцете си бе вълнуващо. Върху него имаше написано нещо. Това беше съобщение. Някой по някое време бе написал нещо и сега щях да узная какво беше.

КМЕТСТВОТО Е ОТВОРЕНО ВСЕКИ ПЕТЪК ОТ 2 ДО 4 СЛЕДОБЕД

Нямаше дата и нямаше как да зная кога е бил залепен листът, нито защо. Но написаното ми казваше къде да отида. Нямаше какво да губя. Всички мечти, които бях имала, умряха, след като видях затворената поща. Така че нямаше значение дори и кметството да е затворено.

Поех към общината. Беше на две пресечки от пощата. Погледнах часовника си и видях, че остава половин час, преди да затворят, при условие че изобщо е отворено.

Но когато стигнах, вратата бе откряната и чух гласове.

— Ехо? — извиках, горда от себе си, че си спомних думата.

— Влезте — обади се някакъв мъж.

Вратата се отвори широко и той ми махна да вляза.

— Здравейте — промълвих, все едно това беше най-нормалното нещо на земята. — Аз съм Миранда Еванс. Живея на Хауъл Бридж

Роуд.

— Добре — кимна човекът. — Влизайте. Аз съм кметът Форд, а това е Том Дануърт. Приятно ми е да се запознаем.

— На мен също — отвърнах, опитвайки се да повярвам, че всичко не е само сън.

— Дошли сте тук, за да получите дажбата си храна? — попита кметът Форд.

— Храна? — попитах. — Мога да получа храна?

Сигурно сънувах.

— Виждаш ли? — рече господин Дануърт. — Ето защо не идват да си получат дажбите. Никой не знае.

— Около Хауъл Бридж Роуд умряха много хора — отбеляза кметът. — Няма смисъл да се ходи там. Колко души са останали в семейството ти, Миранда?

— Четирима — отвърнах. — Мама и двамата ми братя бяха болни от грип, но оцеляха. Може ли да им занеса храна?

— Нуждаем се от свидетели, които да потвърдят, че са живи — рече кметът. — Но всеки има право по една торба с провизии на седмица. Това са разпорежданията и ние ги изпълняваме.

— Програмата действа вече две седмици — обади се господин Дануърт. — Така че на тази млада дама се полагат поне четири торби.

Ако всичко това бе сън, не исках да се събудя.

— Ето какво — поде кметът. — Почакай, докато свърши работното време на офиса, и двамата с Том ще те закараме у вас със снегомобила. Ти и полагащите ти се четири торби. Ще проверим историята ти и ако казваш истината, следващия понеделник ще изпратим някого у вас с храна за останалите ти близки. Понеделник е ден за доставки. Как ти се струва?

— Не мога повярвам — промълвих. — Истинска храна?

Кметът се засмя.

— Е, не е изискана кухня. Не е и това, с което сме свикнали в „Макдоналдс“. Консерви и кутии. Но никой досега не се е оплакал.

Не знаех какво да кажа. Просто пристъпих към него и го прегърнах.

— Кожа и кости — каза той на господин Дануърт. — Предполагам, че е дошла точно навреме.

Изчакахме още петнайсет минути, но никой не дойде. Накрая кметът каза на господин Дануърт да вземе четири торби от склада и да ги занесе в снегомобила.

Нямах търпение да видя какво има в торбите, но знаех, че така само ще се забавим. Освен това какво значение имаше? Беше храна. Цяла седмица нямаше да гладуваме.

Това, което на идване ми бе отнело три часа, със снегомобила се оказа двайсетминутно пътуване. Имах чувството, че летя, докато гледах къщите, покрай които преминавахме със свистене.

Господин Дануърт спря снегомобила точно пред слънчевата стая. Шумът очевидно ги беше стреснал, защото, когато почуках, всички стояха до вратата.

— Е, явно си ни казала истината — заключи господин Дануърт. — Съвсем ясно виждам тук трима души и определено изглеждат много гладни.

— Ще ви помогна да внесем торбите — рекох.

Беше невероятно важно за мен да го направя — аз да внеса храната, която щеше да ни спаси.

— Съвсем справедливо — кимна кметът. — Но нека ти помогна.

В крайна сметка той взе три торби, а аз — една, но нямаше значение. След това подаде на мама един лист, където пишеше, че ѝ се полагат хранителни провизии за четирима.

— Ще дойдем пак в понеделник — обеща господин Форд. — Не мога да гарантирам, че ще получите дванайсетте торби, които ви се полагат, но ще имате поне седем: три за тази седмица и четири за следващата. След това ще можете да разчитате на четири торби за всеки от вас, докато не се получи друго разпореждане.

Мама плачеше. Мат успя да стисне ръката на господин Дануърт и да му благодари. Джони беше твърде зает да рови в торбите, да вади пакетите, консервите и кутиите и да ни ги подава, за да ги видим.

— Пазете се — рече господин Дануърт. — Най-лошото мина. Щом сте стигнали дотук, ще оцелеете до края.

— Може ли с тази да вечеряме? — попита Джони, след като господин Дануърт си тръгна. — Моля те, мамо. Само веднъж?

Тя изтри сълзите си, пое дълбоко дъх и се усмихна.

— Тази вечер всички ще ядем. И утре, и в неделя.

За вечеря имахме сардини, гъби и ориз. А за десерт (десерт!) — сушени плодове.

Докато се хранехме, токът дойде за втори път през този ден. Може и да беше рай за глупаци, но все пак си беше рай.

18 МАРТ

Токът дойде, докато се гощавахме с пиле с грах, леща и моркови. — Хайде — подкани ме мама. — Да опитаме да изперем.

И го направихме. Беше истинско предизвикателство, защото нямахме течаща вода, затова наливахме вода в пералнята, докато работеше. Но дори и така беше много по-лесно, отколкото да перем всичко на ръка. Изпрахме чаршафите на четиримата и дори успяхме почти да ги изсушим...

Отпразнувахме го, като си измихме косите. Редувахме се с шампоана. Мама настояваше всеки ден да се изтриваме с мокра гъба, но шампоанът си беше истински лукс.

Тази вечер токът отново дойде. Само за десет минути, но и така бяхме щастливи. Приготвихме си вечеря в микровълновата печка. Най-хубавите думи, които някога съм писала.

19 МАРТ

Все още имаме три торби в килера, но виждам, че мама е нервна за утре. То е като тока. Светва и угасва, но не можеш да разчиташ на него.

Все пак дори и да няма повече храна, поне можем да сме сигурни, че Джони няма да остане гладен, а това е огромна утеха за нея.

20 МАРТ

Рожденият ми ден.

Аз съм на седемнайсет, жива съм и имаме храна.

Господин Дануърт дойде тази сутрин с десет торби провизии.

— Зная, че ви се полагат повече, но и това трябва да ви стигне — рече с извинителен тон. — Ще се видим следващия понеделник, когато ще донеса полагащите ви се дванайсет.

Имаше толкова много и прекрасни неща. Мляко на прах. Сок от боровинки. Три консерви риба тон... Е, бих могла да изредя всичко, но едва ли има значение. Беше храна и щеше да ни стигне за седмици, а щеше да има и още.

Тъй като беше моят рожден ден, мама ме остави да определя менюто. Намерих една кутия с макарони със сирене. Беше най-близо до пица.

Има толкова много неща, които още не знаем. Мога само да се надявам, че татко, Лиза и бебето Рейчъл са добре. Както и баба. И Сами, и Дан, и всички хора, които заминаха от тук. Грипът върлуваше в цяла Америка, а навярно и в останалия свят. Ние бяхме щастливци, че оживяхме; повечето хора нямаха този късмет.

Токът идва и спира, така че не можем да разчитаме на него. Все още имаме дърва, а Мат става все по-силен (днес изкачи десет стъпала и само настояването на мама го отказа да изкачи останалите до горе). Навън има много сняг, така че и с водата сме добре. Небето все още е сиво и въпреки че вече цяла седмица температурата е положителна, все още смятаме седем градуса под нулата за меко време.

Но днес няма да се тревожа за бъдещето. Каквото е писано да стане, ще стане. Днес е ден за празнуване. Утре денят ще е по-голям от нощта. Утре ще се събудя и мама и братята ми ще са до мен. И всички ще сме живи. И всички ще ме обичат.

Преди време Джони ме попита дали още си водя дневник и за кого го пиша. И аз самата си задавах същия въпрос, особено когато ми беше най-тежко.

Понякога си мисля, че пиша за хората, които ще живеят след двеста години, така че да знаят какъв е бил животът ни.

Понякога си мисля, че го пиша за този ден, когато човечеството вече няма да съществува, а пеперудите ще могат да четат.

Но днес, когато съм на седемнайсет и съм на топло, и съм сита, пиша този дневник за себе си, така че винаги да помня живота такъв, какъвто го познавахме, и какъвто е сега. За времето, когато вече няма да съм в слънчевата стая.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.